

Cá Mực Hầm Mật

M ặ c
B ả o
P h i
B ả o

Tiểu thuyết
Losedow dịch

Mục lục

- [Chương 1: Mở Đầu Mối Tình Rau Diếp Đắng](#)
- [Chương 2: Chơi Game!](#)
- [Chương 3: Tuyển Thủ Nhà Nghề?](#)
- [Chương 4: Tuyển Thủ Nhà Nghề](#)
- [Chương 5: Câu Lạc Bộ Chuyên Nghiệp?](#)
- [Chương 6: Câu Lạc Bộ Chuyên Nghiệp!](#)
- [Chương 7: Gun Thần?](#)
- [Chương 8: Thần Gun!](#)
- [Chương 9: Đại Ma Đầu?](#)
- [Chương 10: Đại Ma Đầu](#)
- [Chương 11: Người Sáng Lập?](#)
- [Chương 12: Người Sáng Lập](#)
- [Chương 13: Tình Địch?](#)
- [Chương 14: Tình Địch!](#)
- [Chương 15: Cao Thủ Trong Cuộc ?](#)
- [Chương 16: Cao Thủ Trong Cuộc !](#)
- [Chương 17: Xem Mắt?](#)
- [Chương 18: Xem Mắt](#)
- [Chương 19: Đếm Ngược Thời Gian Đến Khi Chia Tay?](#)
- [Chương 20: Chia Tay Không Đúng Lúc !](#)
- [Chương 21: Đôi Tất Có Tai?](#)
- [Chương 22: Đôi Tất Có Tai \(...\)!](#)
- [Chương 23: Chuyên Gia Tin Học?](#)
- [Chương 24: Chuyên Gia Tin Học !](#)
- [Chương 25: Tặng Quà?](#)
- [Chương 26: Tặng Quà \(?.?\)!](#)
- [Chương 27: Bắt Đầu Lại Từ Đầu?](#)
- [Chương 28: Bắt Đầu Lại Từ Đầu](#)
- [Chương 29: Hàn Thương Ngôn?](#)

Chương 30: Hàn Thương Ngôn
Chương 31: Ca Cơ?
Chương 32: Ca Cơ
Chương 33: Theo Đội?
Chương 34
Chương 35: Nhớ Nhung?
Chương 36: Nhớ Nhung !
Chương 37: Mật Thất Phong Bạo
Chương 38: Mật Thất Gió Lốc
Chương 39: Cấp Bồn Tọa?
Chương 40: Cấp Bồn Tọa
Chương 41: Em Thích Anh?
Chương 42: Em Thích Anh E
Chương 43: Đại Lừa Dối?
Chương 44: Đại Lừa Dối
Chương 45: Sư Thúc?
Chương 46: Sư Thúc
Chương 47: Huyền Thoại Ngày Xưa?!
Chương 48: Huyền Thoại Ngày Xưa??!
Chương 49: Vĩ Thanh: Cả Đời Dài Như Vậy.
Chương 50: Phiên Ngoại

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Mở Đầu Mỗi Tình Rau Diếp Đắng

Muốn biết cái gì gọi là vừa gặp đã yêu không?

Chính là phút giây này.

Ngay lúc này, đối diện cô cách một quầy hàng có một người đàn ông khiến cô vừa gặp đã yêu rồi.

Đồng Niên cúi đầu, ngón tay gõ lộp độp trên bàn phím, rõ ràng muốn tạo mật mã mới, nhưng, trong đầu lại cứ nhớ lại, một giây trước, cô tự nhủ thời điểm hai chữ "bao đêm", rốt cuộc mình đã từng cười với anh chưa? Là khoe miệng nhếch lên? Hay là kiểu ngây ngô đơn thuần?

Không dễ dàng gì để hoàn thành việc tạo mật mã mới, cô xé một tờ giấy, ghi lại tài khoản và mật mã.

"Ừm... Mỗi đêm bắt đầu từ mười một giờ, sáu giờ kết thúc. Ở đây bình thường bảy giờ đóng cửa, ở lại đến bảy giờ cũng không thành vấn đề." Cô đặt tờ giấy lên bàn, nói với giọng điệu ngọt ngào và dễ nghe nhất, giả bộ tỏ vẻ dịu dàng quan tâm, còn kèm theo ánh mắt chớp chớp, nói với anh, "À, ở đây," Cô chỉ vào học tủ sau lưng, "Còn có mì ăn liền và đồ uống, nếu như anh đói bụng, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi cho tôi, tôi sẽ đun nước nóng cho anh ăn mì."

Người đàn ông bị cô phóng điện, dường như không để ý nghe cô nói, tùy tiện gật đầu, cầm lấy tờ giấy trên quầy.

Ánh mắt từ đầu đến cuối đều không hề liếc nhìn một cô gái xa lạ....

Tuyệt đối là một người con trai tốt!

Vốn bị cậu bạn thân tri kỉ bức bách, giúp cậu ta trông quán điện tử một tiếng, không ngờ cứ như vậy tự biên tự diễn rơi vào lưới tình. Khi người đó đi vào, chọn một vị trí trong góc khuất gần cửa sổ, cô đã quyết định, tối nay sẽ có ý tốt, nói dối để không về nhà, ở đây cả đêm trông quán điện tử miễn phí chongười bạn thân.

Đến khi cậu bạn thân kia mang hai hộp đồ ăn trở về, nhìn thấy Đồng Niên nấp ở sau quầy, lén mở hộp mì ra xoa xoa, tiện tay cầm mấy túi hạt điều cay, khi đang lấy chân gà tiêu, vẻ mặt như đang sa vào tình yêu nồng cháy khiến anh ta vô cùng khiếp sợ.

"Này, làm gì đấy?" Cậu bạn thân nghĩ rằng cô chuẩn bị thừa dịp anh ta không có ở đây ăn vụng, nghĩ trong đầu, từ phía sau, đưa tay ra, vỗ vỗ vai cô, "Ăn vụng, cũng đừng ăn vụng linh tinh như vậy, trong ngăn tủ còn có Ferrero."

"Thật hả?" Đồng Niên hơi luống cuống chân tay, bỏ hết mấy thứ vừa đặt vào, chùi sạch sẽ cái khay, không ngần đầu lên ra lệnh cho cậu ta, "Nhanh, mang ra đây đi."

Cậu ta không hiểu.

Cậu ta ngoan ngoãn đến nơi cất giấu, chuẩn bị mang một hộp Ferrero ra, nghĩ rằng Đồng Niên có thể cho mình vài miếng, không ngờ cô trực tiếp mở ra, đặt vào khay.

Sau đó bưng "phần ăn thịnh soạn" đêm khuya, chạy đến một góc quán điện tử...

Khẩn trương.

Thật khẩn trương.

Rõ ràng đi giày đế bằng, lại cảm thấy mình có thể ngã xuống bất cứ lúc nào, càng sợ nước mỳ ăn liền đổ ra, nên càng khó bê. Sớm biết... thì cậu ta đã chuẩn bị mì UFO rồi...

Nước canh chuẩn bị đổ ra lần thứ hai, rốt cuộc cô cũng đứng đằng sau lưng anh, ánh mắt có phần bối rối, xung quanh đều quay cuồng, rồi miễn cưỡng trấn tĩnh lại: "À... Chào anh."

Trời, sao giọng điệu lại thô lỗ như vậy?

Nói cái gì thế, thân là ca kỹ với giọng nói tuyệt vời cơ đấy...

Anh không có phản ứng gì.

Tai nghe vẫn giắt chỗ cũ, anh đeo chiếc tai nghe màu đen của mình. Hình tượng này, một người đẹp trai, nhất định đeo tai nghe cũng thấy đẹp, đây tuyệt đối là hình mẫu lý tưởng của cô từ bé đến giờ. Quả thật người đàn ông này, từ khi vào quán điện tử, mọi cử động, giơ tay nhắc chân, đều như phóng điện vào cô.

Trên màn hình máy tính hiện lên một khung cửa sổ trò chơi phóng lớn, đang chơi trò chơi sao? Nhưng rõ ràng anh không dùng bàn phím. Đồng Niên đưa ngón trỏ ra, nhẹ nhàng chọc chọc vào vai anh.

Phát hiện có người đằng sau, anh rốt cuộc cũng quay đầu lại.

Cô nhẹ nhàng đưa cái khay ra trước mặt anh: "Cái này... là phần ăn khuya tại quán."

"Hả?" Biểu hiện đầu tiên của anh là bất ngờ, sau đó, cũng nhanh chóng đoán được tình hình, "Bao nhiêu tiền?"

Thì ra là bán đồ ăn.

Bây giờ quán điện tử đã lưu hành bán đồ ăn rồi sao? Chỉ là, 10 đồng tiền cả đêm, quả thực cũng kiếm được quá ít.

Anh nghĩ như vậy, có phần uể oải, lấy ra một xấp tiền nhân dân tệ trong túi áo khoác treo trên ghế.

"À? Không cần đâu ---"

"30" Chợt, có một người đi đến từ sau lưng, tay khoác lên vai cô, cười hì hì nói. "Giá vốn là bốn mươi, nhưng phần ăn này 30 thôi."

Mặt Đồng Niên lập tức đỏ bừng lên, không ngừng nháy mắt ra hiệu với cậu bạn thân.

Cậu ta giả vờ không nhìn thấy.

Hai người cứ nháy mắt qua lại với nhau, người kia nhìn thấy cảnh này, nghĩ rằng "tình nhân nhỏ vì giá tiền nổi lên tranh chấp". Anh "Hả?" một tiếng, để tờ 50 lên bàn, "Vậy làm phiền hai người, giúp tôi lấy thêm một lon Sprite, cảm ơn."

Sau đó, đối thoại đã kết thúc như vậy.

Cô còn chưa bắt đầu toàn bộ chiêu bài của mình, bây giờ đã hoàn toàn chấm dứt...

Tác giả có lời muốn nói: đơn giản, ngọt ngào, trong sáng, không hề có chút áp lực nào.

Thật ra thì truyện này cảm hứng đến từ quá khứ, ngày hôm qua tôi đã đọc lại Rất nhớ rất nhớ anh.....

Chương 1 : Chơi game?

Đồng Niên trở về quây, vừa nghiêng răng nghiêng lợi, vừa vùi đầu xuống, cầm quyển sổ ghi lại toàn bộ thức ăn vừa mang đi, sau đó bắt đầu tăng tăng giảm giảm, tuyệt đối không cho cậu bạn thân kia kiếm thêm một đồng nào.

Đậu Nành run rẩy đưa tờ tiền 50 ra, bị cô nhìn với ánh mắt vô cùng đáng sợ, liền rút tay lại: "Tôi sợ cậu bị người ta lừa, mới thử thăm dò, hẳn cũng không phải một người nghèo túng. Nhà tôi mở quán điện tử, quá hiểu những người chơi cả đêm như hẳn, đại đa số đều có cuộc sống không tốt, chỉ có người này là có vẻ khá hơn một chút," Anh ta nói xong, còn liếc mắt nhìn bóng lưng người kia, có phần dối lòng nói: "Cũng chỉ tốt hơn một chút mà thôi..."

Đồng Niên tiếp tục tính số.

"Cậu đừng ra vẻ không đếm xỉa tới tôi thế chứ, cá mực rau diếp đắng? Cá Mực Lớn? Mật Thất Đại Đại? Cá Lớn? Cá Mực Nhỏ? Tiểu Cá Mực?" Cậu ta gọi đủ các cái tên khác nhau, cũng không thể khiến cô để ý tới, cuối cùng đành cầu xin tha thứ, "Tôi giúp cậu, sẽ giúp cậu mà."

"Thật chứ?" Đồng Niên lập tức ngẩng đầu lên, khóe mắt hiện lên ý cười.

"Bao đêm một tuần? Nói là trúng thưởng rút thăm? Không, cả đêm không được, phải miễn phí một tuần luôn, anh ta mới có thể tùy ý đến lúc nào cũng được, vậy mới được," Đậu Nành vừa nói xong, trái tim như đang rỉ máu.

Ánh mắt Đồng Niên như hiện ra vầng hào quang: "Ý kiến hay!" Sau đó lặng lẽ di chuyển ánh mắt đến nơi đó, "Cậu đi đi."

"Lại là tôi?" Cậu ta nghẹn họng, nhìn trân trối.

"Còn có..." Đồng Niên suy nghĩ một lát, hạ thấp giọng, nói cho anh ta biết, "Cậu nói với anh ấy là rút thưởng tại chỗ, chỉ cần dùng tài khoản wechat quét mã QR, là có thể rút thưởng rồi, nói là ban đầu cậu bị mấy người bán hàng đa cấp tẩy não, sau hai tháng làm việc, cậu đã trở thành một người bán hàng đa cấp."

"... Quán net này làm gì có wechat."

Đồng Niên cúi đầu nhìn điện thoại của mình, sau năm giây, quyết tâm xóa tên wechat của mình đi, đưa điện thoại ra: "Dùng wechat của tôi đi". Trên điện thoại, wechat của cô đổi thành : Kim dạ hữu duyên.

Đây là tên tấm biển treo bên ngoài quán -- "Tiệm net Kim dạ hữu duyên"

Đậu Nành hiểu ý, tinh thần thấp thỏm, cầm điện thoại chuẩn bị đi lừa gạt người ta.

..d.i.e.n.dan.le.qu.y.don..

Kết quả... Đêm hôm đó, wechat của cô xảy ra hai chuyện lớn. Một là, có một người tên là "Gn" được thêm bạn, còn một nhóm fan của cô trên wechat hoàn toàn loạn cả lên. Fan của cô không tin "cá lợi trong mật thất" cao lãnh kiêu ngạo của mình, lại đổi tên thành "Kim dạ hữu duyên".... Rau diếp đắng nhất định là bị trộm nick rồi!

...

Trong lòng cô âm thầm nhỏ từng giọt máu, cũng coi như là bị trộm nick, không hồi âm lại, chỉ nhìn chăm chăm vào đó rồi cười khúc khích.

Làm điều này đến quá dễ dàng trái lại thấy có cảm giác không chân thực...

Cứ nhìn mãi màn hình đen xì với cái đầu của mình chừng nửa phút, cô mới dè dặt mở danh sách bạn bè ra.

Hả?

Ngoại trừ tin tức về trò chơi, cái gì cũng không có? Đối với một người chỉ biết chơi điện tử, còn chiến chiến bại bại đối với ca kỹ mà nói, những thứ này nhất định là thiên thư.

Thật đau buồn chính là.... "Đậu Nành, cậu cũng biết chơi game hả?"

"Đúng vậy!" Đậu Nành cười hi hi, không hề cảm thấy xấu hổ.

diendanlequydon

...

Thôi, ngày mai lại bắt đầu công việc T.T.....

Hai giờ sáng, Đậu Nành đã ngủ gà ngủ gật.

Trong quán điện tử, tất cả mọi người đều đeo tai nghe, rất yên tĩnh, chỉ có một ông chú trung niên đang chat webcam, cười hi hi ha ha với tình yêu trên mạng... Mà cô, cũng chống cằm mệt mỏi rã rời, cầm bút trong tay vẽ lung tung trên giấy, vốn là một ca kỹ, khả năng vẽ tranh của cô không tốt, không thể vẽ được bóng lưng đẹp đẽ kia.

Có cơ hội phải luyện tập một chút.

Cô yên lặng nghĩ.

Chợt, người đó đứng lên.

Cô liền thẳng lưng lên, dè tờ giấy dưới cánh tay.

Người ấy mặc áo khoác vào, đi tới. Nhịp tim của cô tăng tốc, chỉ rử mắt xuống, nhìn cái quần kaki dài tối màu cùng với đôi giày đen, một bước, hai bước, ba bước, đi về phía mình...

Không được không được, mau, thở ra hít vào. Đồng Niên, phải kiên cường, vẻ mặt thật bình tĩnh, ánh mắt không được run lên!

Ờ? Sao lại đi thẳng ra cửa?

"Anh... Anh... Không phải là được bao cả đêm sao?" Cô thấy anh đi về phía cửa, vội vàng mở miệng, "Mới có hai giờ thôi mà." Liên tục nhìn đồng hồ báo giờ, không sai, hai giờ, sớm như vậy đã đi đâu chứ...

Gun khó khăn dừng bước, xoay người.

Tóc trên trán anh hơi rối, chắc vừa rồi thấy mệt mỏi, nên lấy tay vò tóc, ánh mắt cũng rất tỉnh táo, thậm chí còn có một sức mạnh có thể nhìn xuyên thấu lòng người. Vào giờ phút này, không biết là do mệt mỏi, và không muốn phải trả lời, vẻ mặt anh thật sự có chút tế nhị, làm cho người ta không nhìn ra cảm xúc một giây sau.

"Hai giờ?" Tựa hồ mới biết được thời gian, anh nhú mày, lẩm bẩm: "Hai giờ rồi còn chưa muộn sao?"

"À, cũng muộn rồi." Ặc, mình đang nói cái gì vậy... Cô lập tức thu hồi lại hồn vía, nói một lời đã từng sử dụng vô số lần: "Đây là tiền thừa của anh, chúc mừng anh đã trúng thưởng, hoan nghênh lần sau trở lại."

12 đồng được đặt trước mặt anh, rõ ràng lại một lần nữa đánh gục.

"Lần sau? Mỗi đêm cô đều ở đây?"

À?

Anh đây là...

Trong lòng Đồng Niên dấy lên một ngọn lửa hy vọng nhỏ nhoi, to dần to dần, trong nháy mắt liền đốt cháy cả người.

Biểu hiện của cô gái này rơi vào mắt anh, không thể không tự mình nhìn kỹ, có phải mình đang tạo áp lực cho người ta không? Anh nhìn sang người "bạn trai" của cô đang ngủ trong góc tối.

Anh vốn muốn nói "Con gái buổi tối trông quán điện tử không an toàn", nhưng nhìn nét mặt cô gái này bây giờ, sẽ nghĩ rằng mình là người xấu "không an toàn"?

Vì vậy, Gun hăng giọng, cố gắng tỏ vẻ lương thiện vô hại, nhìn xuống, tươi cười rạng rỡ nói với cô: "Không phải sợ, tôi chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi."

Nói xong, tiền cũng không cầm, đẩy cửa đi ra.

Đợi... đợi đã...

Tôi... không ngại... anh cứ hỏi.... đi.....

Cô nhìn cánh quạt vẫn còn đang quay, cửa chính cũng chưa đóng chặt, cả người ủ rũ như bị thủy triều đánh chìm rồi.

Sáng sớm, Gun bị tiếng nói chuyện ngoài cửa, tiếng bước chân đánh thức, ngồi dậy từ trên ghế salon. Sau đó, lại cúi đầu xuống, muốn mình hoàn toàn tỉnh táo lại. Mới ngủ nửa tiếng..... Thật sự nhức đầu.

Dường như... Sáng nay có hoạt động thì phải? Anh mơ hồ nghĩ đến việc này, sau đó chậm chạp đứng lên, sờ tay nắm cửa, đè xuống, mở cửa, đi ra.

Cùng lúc đó, anh lấy trong túi quần một viên kẹo, lột vỏ, dùng răng cắn rồi ăn từ từ.

Trước mắt, rất nhiều người đàn ông chạy tới chạy lui, đều mặc thống nhất một bộ quần áo thể thao cầu lạc bộ, trắng hồng đan xen, nói thật, nhìn khá xấu xí. Nhưng hết cách, là nhà tài trợ đã quy định màu sắc như thế.

Anh vẫn ba phần tinh táo bảy phần buồn ngủ, nét đẹp trên gương mặt viết rất rõ ràng: người không phận sự chớ quấy rầy.

Đáng tiếc, đã có một người tới không đúng thời điểm....

"Ôi! Đại ca? Tối hôm qua đi đâu vậy?"

"Có việc gì?" Mắt cố gượng mở ra, nhìn lướt qua nơi có tiếng gọi.

"Không có gì..." Đối phương cắn môi, xoay người bỏ chạy.

"Có chuyện gì thì nói đi," Anh nhanh chóng giữ được đối phương, cơ thể uể oải đi đến, trên mặt vẫn lộ ra một lúm đồng tiền nhàn nhạt, "Tôi không ăn thịt cậu đâu, sao?"

CÁ MỤC HÂM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Chơi Game!

Vón vẹn một tuần lễ sau, tâm tình Đồng Niên đã chìm sâu xuống đáy biển.

Wechat kết bạn được rồi, bất luận là "lời thăm hỏi thân thiết", "dự báo thời tiết", còn có "tin khuyến mãi", thậm chí có cả "giành được giải thưởng hấp dẫn", đối phương cũng không hề đáp lại.

Nhất định là đã kéo mình vào danh sách đen rồi...

Cô nằm lỳ ở trên giường, chết lặng khi được tag vào quảng cáo "Giải thưởng Anime" cùng "Chương trình mùa đông", "Trò chơi mùa đông". Mỗi chương trình trên, đều là những người hâm mộ kích động làm vậy. Làm việc kia hết sức dễ dàng đồng nghĩa với việc bị bàn tán trên mạng khiến tâm tình trở nên mong manh, cô rất sợ kết bạn với họ, cho nên những bài đăng kia cơ bản chỉ là vì mục đích nào đó, phát nhạc, thương mại hợp tác.

Đến lúc này, Đậ Nành gọi điện thoại tới lần thứ bảy, cô mới buồn bã ỉu xìu nhận điện thoại: "Gì?"

"Cá Mục Nhỏ," Giọng nói đầu kia rất thấp, cố ý giả bộ thần bí, "Tôi có cách có thể tìm được người đó."

Thật sao?!

Cô lập tức ngồi thẳng dậy, suýt nữa đá laptop xuống giường.

"Thật, tôi biết một cao thủ giúp tôi điều tra máy tính của anh ta hôm đó! Vừa rồi người anh em đó nói cho tôi biết, đó là trò chơi chiến đấu nhóm mới nhất <GOD>."

"Tôi biết..." Cô thất vọng, "Hôm đó tôi đã thấy rồi, tôi cũng đã hỏi người khác rồi."

"Đồ ngốc như cậu không biết về trò chơi này, chỉ hỏi một cách nông cạn như vậy, làm sao có thể biết được thông tin chứ?" Đậ Nành cười hì hì, trầm giọng xuống nói, "Tôi có thể nói cho cậu biết server của anh ta, cả id của anh ta nữa."

"Thật á?"

"Không hề nói dối! Tôi còn cho cậu mượn một id cao cấp, như vậy mới có thể xếp hạng trong cuộc thi rồi gặp được anh ta."

".... Vậy thì so tài thế nào?"

"Từ từ!" Thật ra thì Đậ Nành cũng vừa nắm bắt được nhưng lại ở trước mặt cô tỏ vẻ rất tài giỏi, "Không thèm nói với người mới như cậu, chờ tôi giải quyết xong chuyện, sẽ trở về dạy cho cậu."

Vì vậy, tối hôm đó, Đậ Nành tự mình chạy tới nhà cô, chào hỏi cô chú Biểu, sau khi vào phòng bếp tăng một ăn vài miếng đậu hũ, liền chui vào phòng ngủ của cô ở tầng hai. Hai người quen nhau từ nhỏ, trong nhà cũng không cảm thấy có gì, thậm chí còn nghĩ, gọi "cô Biểu" cũng chỉ là thuận miệng gọi, căn bản không có quan hệ máu mủ gì, nói không chừng có thể trở thành một đôi cũng bớt lo lắng...

"A..." Trong phòng, Đồng Niên sốt ruột nhìn trò chơi tải xuống, xong ngay bây giờ thì tốt biết mấy, "Sở dĩ, cái trò chơi này chính là, năm người một nhóm, hai nhóm đánh nhau sao?"

"Cũng gần như thế, cậu biết LOL và DotA không?"

"A, khá quen", đã từng nghe qua, nhưng cảm giác cái tên LOL thật sự quá bất nhã, nhưng đối với "thầy giáo tạm thời", cô vẫn ngoan ngoãn gật đầu: "Tôi đã từng đến một triển lãm, họ cũng có quảng cáo ở khắp nơi. DotA... Hình như thịnh hành từ mấy năm trước, hồi cấp ba, mấy đứa con trai trong lớp thường chơi trò đó, bây giờ còn có người chơi sao?"

Sao lại lạc hậu như vậy?

"Có đấy, ra DotA 2 rồi, bây giờ đang là trò chơi điện tử hot nhất, tiền thưởng cũng cao nhất."

"Điện tử sao?" 0.0

"Đó chính là thi đấu game... Tranh tài trò chơi này trên máy tính..."
Đậu Nành giải thích cho cô một cách dễ hiểu nhất.

"Game online? Kiếm Tam? Khám phá mộng ảo phương Tây?" 0.0

"Không phải... Game online phải tốn thời gian để luyện cấp, mỗi lần lên cấp bậc đều sẽ phải tích lũy một thời gian dài... Điện tử, điện tử..."

"Được rồi, sau này giải thích thêm cho tôi đi ~."

Máy tính vẫn tiếp tục tải <GOD>.

Cô hoàn toàn không có chút hứng thú nghe Đậu Nành giải thích thêm nữa. Không sao, sau này biết được người đàn ông ấy, sẽ bảo anh giải thích cho cô... Trong lòng chợt cảm thấy tê dại...

Cô không nhận được cú đầu, vùi mặt vào cánh tay, hung hăng cọ xát, muốn mình tỉnh tâm lại một chút.

Lúc này, Đậu Nành trình trọng lấy ra một tờ giấy từ trong túi áo, trong đó ghi id (username) trong trò chơi và pass-word(mật mã). Đồng Niên cầm lấy, cẩn thận đặt lên bàn, gõ username và mật mã, đăng nhập vào.

Một tiếng rút kiếm ra vô cùng u ám.

Đăng nhập thành công.

Bối rối với hai mươi mấy khung chọn server...

"Ừ... Sau đó, là server, phải lựa chọn server," Đậu Nành lại rút một tờ giấy khác ra từ trong túi, trong đó ghi server và id của người đàn ông kia: "Truyền thuyết Guevara, Grunt."

"Grunt?" Cô lẩm bẫm, "Thật là dễ nghe!"

Khó trách wechat của anh là "Gn".

Không sai, nhất định là anh!

"... Sao tôi không cảm thấy, đọc rất giống "Cồn đặc". Không cảm thấy giống như chữ người ta sao?"

Thôi đi, cô liếc xéo Đậu Nành một cái.

Tiếp theo, Đậu Nành mở tờ "Cấm nang" thứ ba ra, bên trong là lời người ta giải thích cặn kẽ cho hẳn, thế nào là tham gia cuộc thi xếp hạng, thế nào là muốn mời xác định id, còn làm thế nào để vào phòng chơi, cách thao tác nhân vật trong trò chơi, thế nào là.... Hai người cảm thấy trong đầu trở nên mù mịt, mặc dù nghiêm túc đọc kỹ, nhưng vẫn như rơi vào sương mù.

"Thôi, trước tiên là mời đã..."

Nên thao tác một chút sẽ rõ hơn, quen tay hay làm mà...

Vì vậy, cứ dựa vào hệ thống tìm tòi một chút, nhanh chóng, tìm được cái tên G dẫn đầu, nhìn xuống từng hàng... Chợt, hai người cùng lúc hít sâu, Grunt đang online!

Tim đập thình thịch...

Ngón tay run bần bật...

Cô run lấy bẫy, phải, gửi đi... Phải mời.

Chờ đợi.

Chờ đợi khá lâu.

Bỗng nhiên, có một tin nhắn gửi tới.

Tim cô đập thình thịch hai cái, mở ra:

"Hệ thống thông báo: đối phương đang trong trận đấu, xin hãy kiên nhẫn chờ đợi."

...

"Làm tôi sợ chết đi được..." Cô thở dài, vượt ngục một cái, "Tôi còn tưởng rằng anh ấy muốn nói chuyện với tôi..."

Vẻ mặt Đậ Nành suy nghĩ, không có ý muốn đả kích cô.

Kết quả, đợi chừng 30 phút, hệ thống nhắc nhở "Đối phương chấm dứt tranh tài, xin hãy kiên nhẫn chờ đợi đối phương trả lời" một hàng chữ như vậy.

Dường như đối mặt với hai từ "Đối phương", cô không dám thở mạnh, đến khi, hệ thống lại báo: "Grunt đã chấp nhận lời mời, xin hãy kiên nhẫn chờ đợi hệ thống tìm kiếm ngẫu nhiên 8 người."

"Anh ấy đồng ý rồi! Đồng ý rồi kìa!"

"Ừ...Ừ...Đừng có khẩn trương, lát nữa chúng ta vào, phải bình tĩnh chào hỏi biết không?"

"Ừ...Ừ..." Cô không để ý tới lời nói của Đậ Nành, chú tâm nhìn vào màn hình.

Cũng không biết chính mình đã chọn nhân vật gì, cứ mơ mơ màng màng đăng nhập vào trò chơi.

Đồ họa trò chơi rất đẹp mắt.

Hôm nay đúng lúc là đêm trước ngày lễ Giáng Sinh, nên đặc biệt có cảnh tuyết rơi.

Đồng Niên không cảm nhận thứ hình ảnh 3D tinh xảo này, vừa vào trò chơi, bắt đầu tìm tên của anh ở khắp nơi trên màn hình. Ah? Tại sao không có chữ? Rõ ràng có mười người vào trò chơi, màn hình trước mắt sao chỉ có năm nhân vật?

Còn bao gồm mình... Là năm người.

"Hông rồi, anh ta chọn đối thủ cùng phe," Đậ Nành buồn bực, "Cậu không nhìn thấy anh ta, trừ phi cậu ở đây công bằng kêu gọi đấu hàng đi, hoặc là muốn nói chuyện riêng với hấn mới có thể gặp được."

"Hả?" Đồng Niên khó hiểu, "Tại sao phải đợi đụng phải, tôi không thể tìm thấy anh ấy sao?"

"...Cũng được chứ? Mặc dù là kẻ địch, cũng có thể chào hỏi mà. Hữu nghị thứ nhất, tranh tài thứ hai mà."

Vì vậy... Mấy giây sau.

Còn sót lại chín người trong phòng này, một id không hề mua một thứ đồ trang bị, cứ mất trí như vậy, từng bước chạy ra khỏi căn cứ của mình, dọc theo đường đi trên bản đồ... Nhảy nháy nhót nhót cứ chạy về phía căn cứ kẻ địch...

Nhìn qua... Còn thấy hứng thú sao?

Hàng lông mày Grunt không hề nhú lại, không chút lưu tình hai đao giết chết, trước mặt cứ huơ chân múa tay... Không ngừng nói người "tốt lắm".

Lại còn nói lớn như vậy? Đây là bị bệnh thần kinh rồi sao?

"Này anh bạn..." 97 nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, "Bị trộm nick chẳng?"

"...Chắc vậy," một người khác, cũng không dám tin nhìn về phía Grunt đang giết chết đối thủ không chút phòng thủ, lấy được First Blood, "Cuộc thi có xếp hạng nhưng cũng có tích lũy rất chân thực, chiến với hắn là hỏng rồi, cuộc tranh tài này, khẳng định tích lũy được không ít đâu."

"...Vậy chắc hắn nhiều kẻ thù lắm, chắc chắn là bị trộm nick, chẳng lẽ muốn mời Grunt giết mình?"

Mà tên Grunt đang giết người này, cảm giác lại không hề sáng khoái, anh dùng ngón trỏ đẩy mắt kính của mình, vẻ ngoài thì tươi cười nhưng trong lòng lại không vui vẻ gì, gọi một tên tiểu đệ: "cậu giúp tôi đánh một ván." Anh cũng không muốn lãng phí thời gian với kẻ gian trộm nick này.

Anh nói xong, đứng lên khỏi máy tính, vươn lưng mệt mỏi: "Lão đại đâu?"

"Đang nghỉ ngơi, mới trở về từ Chicago, chắc vẫn còn chưa quen mùi giờ."

97 cười ái muội, tiếp lời: "Đúng rồi, ngày đó tôi có nghe wechat của hấn sáng lên, không phải từ trước tới nay hấn không bao giờ nói chuyện phiếm trên wechat sao? Hay là yêu rồi?"

"Không phải, một quán net thêm bạn với hấn, liên tục phát quảng cáo, tôi nói giúp hấn xóa đi, hấn cảm thấy như vậy là đã kích sự tích cực của người ta, nên không cho tôi xóa, để tôi tắt tiếng đi, dù sao hấn cũng không thèm nhìn."

Grunt không dám tin: "Lão đại tốt bụng như vậy từ lúc nào thế?"

"Lương tâm chợt thức tỉnh thôi." 97 thuận miệng nói.

Mọi người cùng suy ngẫm.

Đại Ma Đầu Gun này mà cũng có "lương tâm" ư?

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Tuyển Thủ Nhà Nghề?

Cả buổi tối, cô cứ đắm chìm trong cảm xúc đau khổ, không khí trong phòng bị đè ép đến đáng sợ. Đáng sợ nhất là, sau khi cô gửi lại lời mời, Grunt đều không chấp nhận... Không chấp nhận nữa...không chấp nhận nữa...

Cứ như vậy, trở mình trần trọc trên giường đến ba giờ sáng, cuối cùng không nhin được nữa, trong bóng tối chột ngời dậy.

Nhất định là khi chọn nhân vật có vấn đề.

Nhân vật kia quá xấu rồi!

Nhất định là thế.

Vì vậy, cô lặng lẽ mở máy tính ra, vì sợ ba mẹ thấy trong phòng có đèn, lấy chăn trên giường, tạo thành cái lều nhỏ, chui vào cùng với laptop. Nhanh chóng bật máy lên, mở Desktop Shortcut, vào trò chơi...Ay? Mật mã tài khoản đâu? Cô mò tìm trên bàn hồi lâu, cuối cùng cũng lấy ra từ phía dưới bàn phím, cẩn thận nhập vào.

Mấy giờ trước, cô còn chăm chỉ mời đến bảy tám lần... Đều trực tiếp bị từ chối. Bây giờ...

Mặc dù cảm thấy chột dạ, gõ một chữ Grunt.

Sau đó, nhấn Enter.

Online ư?!

Anh không ngủ sao? Chơi đến liều mạng như vậy?

Khó trách như Đậ Nành nói, anh là một Tông Sư tổ... Ặc, Tông Sư tổ là cái gì... Quên mất không hỏi rồi.

Tóm lại, nghe được "Tông Sư" là nghĩ đến Tông Sư bậc nhất, rất phong cách là được rồi.

Đáng tiếc rằng, cô đối với trò chơi này không hề có một chút khái niệm, chỉ biết mời người ta đối chiến. T.T

Ôi?

Chẳng nhẽ lại từ chối nữa?

Chợt, có một khung thông báo: "Grunt đã chấp nhận lời mời, xin hãy kiên nhẫn chờ đợi hệ thống tìm kiếm ngẫu nhiên 8 người".

Chấp! Nhận! Rồi!

Khoan đã...! Cô liền gửi một tin nhắn riêng: tôi... có thể cùng nhóm với anh không? Đừng làm kẻ địch, được không?

Không hề có hồi âm.

...

Hệ thống bắt đầu tiến hành xử lý, bây giờ là lựa chọn nhân vật. Lần này cô cũng không dám chọn tùy tiện, có hơn một trăm nhân vật trong đó, cẩn thận tìm kiếm, có đáng yêu, có mạnh hay không, vừa nhìn cũng không hẳn tâm giết chết? Nhanh chóng, cô chọn tạo hình Laury, còn cưỡi...một con mèo lớn?

Manh Manh, rất đáng yêu, đúng ý cô rồi.

Một tiếng tia chớp xẹt xẹt vang lên, hình ảnh thay đổi toàn bộ, cô nhanh chóng nhìn lướt qua tất cả các id trước mặt, có Grunt! Khác với nhân vật tối hôm qua, lần này anh chọn nhân vật... Ủ, là tạo hình ác quỷ, trông càng đẹp trai hơn.

Cô lặng lẽ, di chuyển đến gần anh, thấy anh không có phản ứng gì, lại tiến đến hai bước.

Cuối cùng, dứt khoát lấy dũng khí, đứng hẳn bên cạnh anh.

A? Anh không hề né tránh? Vậy tức là không ghét mình? Đồng Niên ngồi trong chăn, vừa lau màn hình vì hơi thở phả vào, vừa ngây ra cười.

Chưa kịp vui mừng được mấy giây, mọi người đã chọn đồ trang bị, rồi rít rời khỏi nhà. Tổng cộng có ba đường Thượng, Trung, Hạ, Grunt dường như không chút do dự, dọc theo con đường trung gian, một mạch đi xuống.

Đồng Niên lập tức hấp tấp chạy theo anh...

Một người bình thường, đây không phải là...thường thức và công nhận sao...

Trong khung chat nhóm, các đồng đội lần lượt "té xiu":

"Người cười con mèo lớn kia... Điên rồi sao?"

"Mẹ nó, tuần này hai lần đụng phải nick bị trộm rồi, không phải lại đến đây đấy chứ?"

"Ba giờ đêm, tên trộm nick này không ngủ sao??!! Cha mà bài trí, cha mà tích lũy nha!"

...

Đồng Niên mù mờ, cười mèò lớn, đứng sau lưng Grunt, không biết mình lại gây ra sai lầm gì.

Không phải sinh ra tại một chỗ sao? Không phải đồng đội sao? Tại sao không thể đi theo đồng đội? Trợ giúp lẫn nhau không thể được ư?

"Tôi...Là đồng đội với anh? Tại sao không thể đi theo anh?" Rốt cuộc cô... lấy dũng khí hỏi trước mặt anh.

"..." Grunt.

Anh trả lời rồi! Thật sự trả lời lại rồi!

Trong nháy mắt, Đồng Niên quên đi sự nghi ngờ của mình, vui vẻ cười mèò lớn, chạy vòng vòng xung quanh anh: "Xin chào, xin chào, Grunt, tôi là cá mực nhỏ, lần đầu tiên chơi trò này, thật! Thật đấy! Có chút hào hứng, xấu hổ quá, không biết nên nói gì, tôi sẽ cố gắng tập luyện! Anh ngàn vạn lần đừng chê tôi!"

"..." Grunt.

Cô hoàn toàn quên mất, mình đang ở server Tông Sư.

Mà còn xếp hạng thứ 97 trong nước.

Đã từng chơi trong hai mươi bốn server tại Trung Quốc, có hơn 3 triệu người chơi, đứng thứ 97...id, đứng cạnh Grunt hỏi: "Dùng nút Q,W,E,R và A,S,D,F để tấn công phải không? Tôi đã lên trang web chính thức xem qua cách tấn công chiếm đóng rồi, vẫn thường xuyên luyện tập trên máy tính~"

Vì vậy, ba giây sau, trên khung chat nhóm xuất hiện một hàng chữ.

Grunt: không phải là trộm nick, bị đưa trẻ trong nhà vào id, các vị, tự giải quyết cho tốt.

Mọi người trong nhóm đều thất vọng.

Với hàm ý này, bọn họ không chỉ hao tổn một quân lực chiến đấu, còn phải bảo vệ id này, đề phòng hãn bị kẻ địch giết chết. Bị giết một lần, chính là cống cho kẻ địch 100 tiền vàng a... Xong, có lẽ phải làm Phật gia thôi.

Thật may là, trong đội còn có Grunt, vị trí ổn định xếp hạng thứ mười trong các tuyển thủ nhà nghề.

"Thấy bụi cỏ bên trái không?" Grunt chột hỏi.

"Ừm! Thấy rất rõ! Máy tính của tôi rất tốt, bảo đảm không mắc kẹt đâu!"

Grunt trầm mặc.

Sau ba giây: "Chui vào, đến khi trò chơi kết thúc."

Diendanlequydon.com

Grunt ngáp, xoay người trên ghế salon, mệt mỏi nhìn thoáng qua chiếc máy tính Gun vừa tắt đi: "Lão đại, anh không thể tạo một nick riêng để chơi sao? Sao cứ ghiền nick của em thế?"

"Cậu dám nói thế?" Mí mắt Gun lười nhác mở ra, "Không giúp cậu thăng mấy lần, cậu đã nhanh chóng bị rớt xuống top mười rồi."

Điều này hiển nhiên là phải nhờ vực năng lực của Grunt.

"Anh thật sự không muốn tạo nick để chơi hả?" Grunt đã quen với lời nói độc miệng của lão đại, luyện thành tự loại bỏ những yếu tố châm biếm trong đó.

"Thế nào? Thật sự muốn anh đây tạo nick mới?" Gun tiện tay đẩy bàn phím máy tính ra, đứng lên/

"Đúng vậy, chưa bao giờ cùng lão đại đánh thắng cuộc thi xếp hạng, thì không cam tâm." Grunt nghiêm túc đeo kính lên, thư giãn gân cốt, vừa định bò dậy khỏi ghế salon, liền tóm được một tập văn kiện bay đến.

"Tôi muốn đăng ký, vậy còn mấy người kia thì sao? Đi, bảo họ điền vào, giao cho đội trưởng, để làm visa."

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Tuyển Thủ Nhà Nghề

Đó là toàn bộ cục diện.

Đồng Niên nằm ở trong chăn cùng với cái laptop, chăm chú nhìn chăm chăm vào màn hình, không dám động vào chuột...

Sáu giờ sáng, Đậu Nành gọi điện thoại định đánh thức cô, nghe giọng điệu kích động như được cầu hôn của cô.

"... Cho nên, cậu đã chơi trò đó với hấn ta rồi hả?" Đậu Nành ngáp.

"Ừ!" Tâm trạng Đồng Niên đã rơi vào không gian vô hạn, cầm điện thoại, bây giờ nghĩ lại còn thấy có chút tiếc nuối, "Chắc là anh ấy nghĩ rằng tôi không biết chơi, nên không cho tôi ra khỏi bụi cỏ, còn đặc biệt giúp đỡ tôi nữa..."

"..." Đậu Nành không còn gì để nói.

Mặc dù hấn cũng chỉ là người mới biết chơi, nhưng vẫn có chút nhận thức cơ bản, trò chơi này chính là dựa vào việc không ngừng giết người ta để kiếm tiền, mới có thể mua đồ trang bị, mới có thể thắng cuộc.

Cho nên, nói đến việc giúp đỡ kia, anh cũng không phải là Lôi Phong.

Đây rõ ràng là ghét bỏ ma mới, Đại tiểu thư của tôi...

"Tôi cứ để anh ấy bảo vệ như vậy có chút không tiện phải không? Có thể khiến anh ấy mệt mỏi hay không?" Đồng Niên tự nghĩ lại.

"...Ừ, đúng... À... Nghe nói trò chơi này cần có người phụ trợ."

"Người phụ trợ?"

"Chính là... Chính là trợ giúp cho những người bận rộn ấy." Đậu Nành không biết mình nói có đúng không, thuận miệng bịa ra.

"Thật sao? Là tăng máu? Hay là tăng lực chiến đấu?" Đồng Niên thỉnh thoảng cũng nghe cậu bạn thân đề cập tới khi chơi game online.

"Không khác lắm đâu." Đậu Nành ừ một tiếng, "Chắc chắn là không khác, cậu thử đến đó giúp đỡ xem."

"Được rồi!"

Cuộc điện thoại từ đó kết thúc.

Cô bắt đầu chuẩn bị lại một chút, hôm nay phải chơi cho thật tốt.

Buổi chiều, không có?

Được rồi, đợi buổi tối...Cũng không có?

Ặc, được, vậy chờ đến nửa đêm...

Nhân cơ hội này, cô phải nghiên cứu lại về con mèo lớn loli này. Có hơn tám kiểu tấn công, còn có một số kỹ năng phụ trợ... Cô ôm chiếc laptop, cẩn thận ghi nhớ từng chức năng, và một số đề xuất của mọi người trên diễn đàn, hỗn hợp tạp nham, ghi ra vài tờ giấy.

...

Ba giờ đêm, đồng hồ báo thức ở dưới gối chọt vang lên.

Cô vội ngồi dậy, tay chân luống cuống tắt đồng hồ báo thức đi, ôm chăn đến chỗ máy tính, thuận thực chui vào trong đó, mở máy tính, đăng

nhập trò chơi, tìm kiếm... Là ở đây!

Hơn nữa không ngờ còn mời rất thuận lợi.

Cô nhanh chóng chọn nhân vật, tìm được con mèo loli lớn, hơi thấp thỏm và kích động chờ lựa chọn những người còn lại. Chợt, hệ thống thông báo: "Có 1 người chơi đã ra khỏi, xin hãy chờ đợi người chơi mới gia nhập."

Ách? Có chuyện gì vậy?

Một người chơi mới vào.

Hình ảnh trò chơi mở ra.

Đồng Niên không kịp chờ đợi nhìn một vòng xung quanh, phát hiện anh đang đứng bên cạnh mình. Bỗng nhiên, dưới con mắt thận trọng của nhiều người, quanh thân Grunt phát ra một ánh hào quang màu đỏ, trong một giây liền biến mất.

...

Xảy ra chuyện gì, hệ thống bị bug sao? Còn chưa bắt đầu liền tăng máu??

Không đúng, không đúng... Cái này không phải là RPG ((Role Playing Game) hay gọi là thể loại game nhập vai) sao, là một trò chơi thi đấu. Tại sao lại phải tăng máu... Lúc đầu còn tự dự trữ máu, sau đó ai còn quan tâm còn máu hay không, đều là giết giết giết!

Đồng Niên cảm thấy thích thú, ở kỹ năng cooldown (thời gian hồi chiêu) 5 giây,

...

...

Nhất định là lời nhắc nhở bi đát nhất.

"G đẹp trai? G đẹp trai? Out?"

"Tê hết cả chân rồi, mãi mới đợi đến lúc Grunt login..."

"Đúng vậy, thỏ mao, G đẹp trai gần đây thường chơi Mật Thất Phong Bạo, hiếm khi thấy đến làm khách mời! Thỏ mao! Thỏ mao kia!!"

Chơi Mật Thất Phong Bạo?

Cô sẽ âm thầm ghi nhớ trò chơi này, tuyệt.

Trong bóng tối, Gun vừa cầm một chiếc khăn lông lên rồi đi tới, nước từ tóc anh nhỏ xuống từng giọt, rơi vào bả vai, rồi thuận thế chảy xuống. Vì mới tắm xong, tùy tiện với lấy cái quần bò, chưa kịp cài nút áo.

Trên người vẫn chưa mặc quần áo chỉnh tề.

"Cái gì đây?" Anh nhận ra mình như đang bị tăng huyết áp, giương mắt nhìn màn hình.

Đây không phải là người hôm qua sao? Bây giờ lại trở lại? Vừa rồi anh cũng không để ý.

Rút khỏi đi chứ? Phải giải quyết quá nhiều.

Tại sao lại không rút khỏi?

Ngày hôm qua cũng bởi vì mọi người biết có một người ở đây không biết chơi, suýt nữa đã thua trận. Thật ra thì một mình anh hoàn toàn có thể chống đỡ được hai cao thủ Tông Sư. Nhưng "áp lực chống đỡ" này khá khó

khăn, biết rõ là đã thiếu hụt một lực chiến đấu, đúng là đối thủ cao tay, khó tránh khỏi có gánh nặng trong lòng.

Phiền phức...

Anh xoa xoa tóc, lau nước trên mái tóc đen ngắn, vẫn ướt sũng, xộc xệch rũ xuống trên trán. Hình như, trong con mắt đen nhánh chợt xuất hiện một vầng sáng, ngày càng nhiều hơn... Tràn đầy hưng phấn.

Anh vô thức liếm nhẹ môi dưới.

Nhưng sự quấy rối này cũng không tồi, bốn đánh năm không phải rất kích thích sao?

Ngay sau đó, trong trò chơi, mọi người liếc mắt nhìn thấy Grunt vẫn đi thẳng trên đường, mà có người cười con mèo lớn loli vui sướng đi theo sau anh, cứ năm giây, lại thêm máu cho Grunt.

Lúc ấy, đồng đội nói chuyện trong nhóm:

Grunt: đưa trẻ nhà tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm. Mọi người tự giải quyết cho tốt.

!!!!

Đồng Niên không nhận được, hai bàn tay ôm lấy mặt.

Im ắng khoảng ba giây.

Cho đến khi Grunt biến mất khỏi màn hình, trong lồng ngực mới đập thành thịch, vệt vàng cười mèo lớn nhanh chóng đuổi theo.

Anh nói "Đưa trẻ nhà tôi"! Nhà tôi... Nhà tôi...

Mình là người nhà anh ấy...

Chíp chíp chíp chíp. (tiếng chim kêu)

Cô nhất định sẽ chăm chú thêm máu cho anh!

Trong kênh chat nhóm, các đồng đội chợt cảm thấy thư thái.

Thì ra Grunt chơi cùng người nhà? Vậy thì mặc kệ đi, Grunt đứng ra bảo đảm, nhất định sẽ không thua.

Áp Diệt Đa: Ha ha, hóa ra là vậy, G đẹp trai, đó là người của anh thì hiểu rồi.

Cookicooki: Grunt! Xin nhận một lạy của tiểu nhân! Gia nhập K&K là mơ ước cả đời của tôi đấy!

Nhất Tạt Thông: Lão G, ba giờ đêm không ngủ lên đây tranh đấu, còn đưa theo cả người nhà, không phải là đang định dạy con gái chơi đấy chứ? Ha ha ha ha.

Chuyện này...

Đồng Niên nhanh chóng đỏ mặt, cảm thấy vô cùng xấu hổ vì mấy câu nói đùa kia.

Nếu tất cả mọi người đều nói chuyện, sao mình không nói mấy câu nhỉ?

Vì vậy, mấy giây sau, mọi người nhìn thấy "đứa trẻ nhà Grunt" nói:

Trai đẹp hạng B: (>^ω^<) meo meo, tôi là cá mực nhỏ, mong mọi người chiếu cố nhiều nhiều.

Áp Diệt Đa:...

Cookicooki: ...

Nhất Tạt Thông: ...Ha ha ha, xin chào....

Đồng Niên mơ màng.

Cô cười mèò lớn, đi theo Grunt thật sát: "Phải chăng là do cái tên id này của tôi không hay sao? Bọn họ có vẻ không hào hứng với tôi?"

Cái tên Trai đẹp hạng B này đúng là... quá...

"..." Grunt.

"...VẬY, tôi có thể tạo một tài khoản mới? Anh chờ tôi một lát? Tối đa 10 phút thôi!"

Grunt lặng im.

"VẬY..."

Grunt cắt ngang lời cô: "Thêm máu, dừng dừng lại."

"A, ừ, ừ! Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!"

Cô đã sẵn sàng bày thế trận chờ quân địch, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, chỉ cần ok về kỹ năng tăng máu vào Grunt. VẬY là... Cả phòng chín người thấy Grunt vẫn còn đầy máu, không ngừng, không ngừng tỏa ra ánh sáng màu đỏ...

Mọi người... Ha ha ha ha ha...

G đẹp trai... Có tình ý thật thú vị...

Tác giả có lời muốn nói: một đôi phổi hợp ăn ý, ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Câu Lạc Bộ Chuyên Nghiệp?

Thức đêm mấy ngày liền, quả thực là mệt lử.

Đến bốn giờ mới kết thúc trò chơi, cuối cùng cố lấy dũng khí, dò xét hỏi Grunt, lần sau sẽ online vào lúc nào? Grunt trả lời: Chưa biết được. Nhanh chóng thoát khỏi trò chơi đi.

...Cô còn chưa kịp xin nghỉ, có lẽ phải hai ngày nữa không online rồi.

Bốn giờ sáng, bốn phía xung quanh yên ắng, ba mẹ vẫn còn ngủ say ở dưới tầng.

Nhưng cô phải bắt đầu chuẩn bị hành lý để bảy giờ lên máy bay đi ra nước ngoài tham gia lễ hội mùa đông.

Chủ biên Phương đã sắp xếp một chỗ ở qua đêm, vừa lúc hội họp cùng bạn bè ở đó. Cô rót cho mình một ly trà mật ong nóng, vừa cầm tờ quảng cáo xem kỹ. Rất nhanh sau đó, tầm mắt lập tức bị thu hút bởi <Mật Thất Phong Bạo>.

Ôi? Ôi?

Ánh mắt của cô sáng rực lên.

...

Cô nhìn chăm chăm vào phần giới thiệu <Mật Thất Phong Bạo>, gọi nhân viên hiểu rõ giới thiệu giúp mình, nhất định phải gọi người phụ trách

cho công ty trò chơi này, có thể nhìn thấy được nhân vật khách mời trong trò chơi này.

Anh thích trò chơi này như vậy... Nếu như có một ngày, trên trang chủ của trò chơi bỗng nhiên có sự xuất hiện của mình với vai trò COS thì...

Xong, lòng bàn tay tự nhiên tê dại...

Cô hơi đỏ mặt, xoa xoa lòng bàn tay, tiếp tục chen chúc vào đám đông, chờ đợi hành lý trên chuyến bay của mình được chuyển ra.

CA3901 a, không phải chuyến của mình.

Cô nhìn điện thoại di động, thời gian vẫn còn sớm, vốn là sợ muộn nên chạy tới nhận hành lý, còn chưa kịp mở miệng nói gì bây giờ đã mất mặt rồi...

Để điện thoại lại vào trong túi áo, cô chợt nhìn thấy, đối diện cô có mấy người đàn ông với vóc dáng rất cao, đều mặc áo màu trắng hồng, tựa như đồng phục thể thao đồng nhất của vận động viên.

Gặp đội bóng rổ hả? Hay là đội bóng? Cô đoán, tò mò chăm chú nhìn.

Những người đó đang xách từng vali hành lý đi vào, không biết có ai đó, gọi "Lão đại, xong rồi."

"Ừ." Đang lúc mọi người bận rộn dịch chuyển hành lý ra, người đàn ông kia cứ ngồi trong xe chơi điện thoại, cũng không ngẩng lên, vẫn vừa chơi điện thoại, vừa xoay người đi đến lối ra.

!!!!

Ảo giác ư?!

Cô lạng người, vừa định chạy đến, bỗng chột di chuyển.

Từng hành lý được chuyển ra ngoài, "Bịch", "Bịch" rơi xuống dưới băng chuyền... Trái tim Đồng Niên như bị tan nát, gương mắt nhìn đám người đi khỏi, ngày càng xa, đến khi bóng dáng ấy hoàn toàn biến mất...

Anh là vận động viên sao?

Đồng Niên đoán mò, hành lý màu bạc đi qua trước mặt, lúc này mới thức tỉnh, vội cầm hành lý lên, nhanh chóng đi theo, muốn đuổi kịp họ, ít nhất phải xem đồng phục đó là gì...

Không ngờ, ngoài phi trường vắng tanh.

Kết quả là bởi vì cuộc gặp tình cờ này, cô trở nên mơ mơ mộng mộng, ngoại trừ khi mở màn lên sân khấu, trạng thái chỉ dựa theo phản xạ, biểu diễn một màn <trống rỗng>, khi hạ mic xuống, những fan hâm mộ đã chạy tới vây kín tặng cho cô một đồng quà tặng, dường như chậm lại nửa nhịp, từ đầu đến cuối luôn trong tình trạng mất hồn.

"Cá Mực điện hạ à," Phụ trách hoạt động xong xuôi, Việt Quất nhỏ giọng nhạo báng cô, "Đang bay đến phương trời nào rồi hả?"

"Sao cơ?" Đồng Niên mơ hồ nhìn cô.

Việt Quất cười khúc khích: "Không trêu cậu nữa, cậu nói đi, sau bài kiểm tra IELTS lần trước, cậu quên không cảm ơn fan hâm mộ, bị người ta nói xấu, quên rồi sao?"

...Làm sao có thể quên được chứ, ở nhà khóc thầm hai ngày liền đó...

"Này cậu có biết, nơi này gần đây có cuộc thi đấu gì không? Trận bóng rổ? Trận đá bóng? Hay là cái gì đó... Vận động viên không phải vẫn thường đi tập huấn sao?" Việt Quất bị hỏi tới tấp, chỉ chỉ vào trán cô: "Lại mất trí lần thứ hai rồi hả? Ca kỹ mà lại quan tâm tới mấy trận bóng rổ là sao?"

Đồng Niên thở dài, buồn bực thối mái tóc trên trán, không tìm ra chút manh mối nào.

"Đúng rồi, cậu vừa mới hỏi mình về <Mật Thất Phong Bạo>, trò chơi đó gần đây hình như đang tổ chức một cuộc thi đấu chuyên nghiệp đấy."

"Thật sao?" Ánh mắt Đồng Niên mơ hồ.

"Chính là cuộc thi chơi game của các tuyển thủ ấy, bắt đầu từ năm nay mới tổ chức so tài, chồng tớ là người mê game, còn rủ mình chính là vì muốn xem cuộc thi đó. Nói là...Ba giờ?" Việt Quất nâng cổ tay, nhìn đồng hồ: "Đã bắt đầu rồi."

"Tuyển thủ..." Đồng Niên đang cố gắng tiêu hóa từ ngữ mới mẻ này, đột nhiên mắt ánh lên, "Cũng giống như vận động viên, có mặc đồng phục của đội đúng không?"

"Đương nhiên là vậy, đặc biệt là đội ngũ chuyên nghiệp. Hơn nữa còn là một nghề nghiệp chân chính kiếm được khá nhiều tiền, nghe nói hôm nay có một đội, nửa năm nay tiền thưởng của mỗi người là...80 vạn!"

....

Vậy là... không phải... như vậy chứ?

Cô tựa như tìm được một hy vọng, "phe phẩy đuôi" cầu xin số điện thoại của chồng Việt Quất, đồng phục của đội đó có phải màu hồng trắng hay không. Không ngờ câu trả lời đúng là như vậy, thật sự là có! "Vậy chúng ta đi thôi." Đồng Niên lập tức đứng lên, cô rất muốn xem cuộc thi này.

"Mình chưa đi được." Việt Quất lại dùng ngón tay chọc chọc vào trán cô: "Cá Mực điện hạ, tớ phải chờ đến khi hội triển lãm kết thúc, các tiết

mục đã hết! Như vậy mới có thể đi được, tớ sẽ gọi điện thoại cho chồng tớ, bảo anh ấy đưa địa chỉ cho cậu, cậu đi đến đó."

"Ừ, được."

Vì vậy, sau khi tiết mục mở màn của cô kết thúc, cô cứ như vậy biến mất ở hội triển lãm, kéo hành lý, không kịp tới khách sạn xếp đồ đạc, cứ đi theo địa chỉ xa lạ đó tìm đến một cung thể thao nhỏ. Đi loanh quanh ngoài cửa hội lâu, mới tìm thấy phe vé để mua một tấm vé, sau đó đi vào, thở hổn hển ngồi xuống, nhìn lên màn hình lớn đang chiếu khung cảnh tranh tài kịch liệt, mới nghĩ thấy, dường như mình đã tìm đến đúng nơi rồi.

Nhưng nhìn lướt qua một vòng, căn bản không hề có đội nào mặc đồng phục màu hồng trắng...

Đi đâu rồi sao...

"Chỗ này không có ai đúng không?" Sau lưng chợt có giọng nói hỏi cô, "Không có ai vậy tôi ngồi nhé."

Trong nháy mắt, Đồng Niên xù lông lên, xoay người, trừng mắt nhìn người đang cởi áo khoác ra, chỉ mặc một chiếc áo phông màu đen từ sau hàng ghế ngồi xuống, thuận thế ngồi an vị bên cạnh cô.

Cặp mắt thâm trầm nhìn cô, anh cười nhếch khóe miệng: "Bạn trai cô đâu? Không tới đây sao?"

"..."

"Cô đến đây xem thi đấu?" Gun liếc nhìn vali hành lý cạnh chân cô.

"..."

"Quên tôi rồi hả?" Gun còn tưởng rằng mình đang khiến cô gái này sợ, dò xét hỏi một câu.

"..."

"Đừng sợ, chỉ đơn giản là chào hỏi thôi." Gun cảm giác mỗi lần chạm mặt cô gái này, đều có thể dọa cô ấy sợ như vậy? Anh nghĩ lại, quả quyết đứng dậy, "Từ từ xem, tôi đi đây"

Chợt, anh dừng lại.

Một bàn tay nhỏ đã kéo vạt áo anh lại.

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Câu Lạc Bộ Chuyên Nghiệp!

Sau đó, hai người đứng cách khu VIP hơn mười mét, thành viên câu lạc bộ K&K đang chuẩn bị hành lý để trở về, nhìn xa xa qua cánh cửa, cuối cùng thấy không có ai ở mấy hàng ghế cuối, lão đại đang bị một cô gái mặc áo sơ mi thắt cái nơ bướm kéo kéo vạt áo.

Ngoài người đội chiếc mũ lưỡi trai, vóc người cao ráo bảnh trai vẫn đi về phía trước, những người còn lại thì nhanh nhậy dừng bước.

Đại Ma Đầu và... một cô gái?

Anh quen một cô gái ư?

Chẳng lẽ...

Ở câu lạc bộ, Gun nổi tiếng là chưa từng qua lại với phái nữ, không muốn cho nữ vào đội còn không tính, nhưng ngay cả phụ nữ trong đội cũng đã kết hôn, còn lại tuyệt đối không dính dáng tới phụ nữ. Cho nên, câu lạc bộ sớm đã nghĩ đến một giả thuyết bí ẩn: lão đại nhất định là có một cô chị dâu rất hay ghen.

"Cho nên," 97 suy đoán hợp lý, "Đó chẳng lẽ chính là người con gái của lão đại?"

Ờ? Sao lại buông tay nhanh như vậy?

Đang nói gì thế? Nhìn xem chị dâu đã sợ đến mặt mũi trắng bệch...

Trên khán đài.

"...Tôi vẫn còn nhớ anh, tuần trước ở quán net, anh đã trúng thưởng."
Đồng Niên theo phản xạ giải thích cho mình.

Kết quả nói xong, chỉ muốn trực tiếp đập đầu chết đi thôi. Tại sao lại là gặp nhau trong quán net, Đồng Niên mà thật quá nhàm chán mà...

"À, đúng rồi, trúng thưởng," Gun rõ ràng không nhớ rõ.

Chợt, bốn phía đều tối om.

Trên sân khấu, người dẫn chương trình cầm mic bắt đầu cuộc thi, liên tiếp cảm ơn các nhà tài trợ... Ở trong bóng tối, anh có thể nhìn thấy bên ngoài khu nghỉ ngơi của các tuyển thủ, có người rất lo lắng vẫy vẫy tay với anh, xem ra là rất cấp bách.

"Cô cứ từ từ xem." Gun nói qua quýt mấy lời, quay ra mấy hàng ghế trống không, trực tiếp đi xuống cầu thang ra ngoài.

Đồng Niên nhìn bóng lưng của anh dần biến mất, có chút tuyệt vọng và tổn thương.

Kế tiếp phải làm gì đây?

Cô nhìn xung quanh, bởi vì trận đấu đã đi được nửa chặng đường, chỉ có thể ngồi hai hàng ghế cuối cùng. Bên cạnh không có ai, mà hai hàng ghế trước cũng ít người ngồi, cô suy nghĩ một lúc, rồi nhanh chóng vượt lên một hàng ghế, vỗ vỗ bả vai một người con trai. Người kia quay đầu lại, vốn đang thấy không vui, nhưng khi nhìn thấy là một cô gái, ánh mắt liền trở nên ấm áp.

"Xin lỗi, tôi có điều này muốn hỏi, đội có đồng phục màu trắng hồng là đội nào vậy?"

Người con trai kia hơi khó xử, xem thi đấu mà không biết đó là đội nào, nhưng nghĩ thấy cô gái này cũng khá xinh đẹp, nên bình tĩnh trả lời: "K&K, một trong những câu lạc bộ lớn nhất trong nước."

... Woa, giỏi vậy ư?

"Vậy... Grunt ở đội đó rất lợi hại sao?"

"Grunt?!"

Ba người con trai đều quay đầu lại nhìn cô.

Trước đó là một cao thủ StarCraft, mỗi năm thu về 80 vạn, bây giờ K&K còn nổi tiếng với trò chơi Mật Thất Phong Bạo, là thành viên siêu thần tượng, cái tên này căn bản là một cục vàng lớn không phải sao?

"Là G đẹp trai siêu cấp lợi hại đúng không? Chắc chắn là tuyển thủ át chủ bài rồi! Đó luôn là mục tiêu cả đời của tôi đấy," Một người trong đó nghe thấy tên Grunt lập tức phấn khởi, "Tôi đến đây là vì muốn xem anh ấy thi đấu, từ Tô Châu tới tận đây đó!"

diendanlequydon

....

Lợi hại như vậy sao?

Về mặt cô không dám tin.

Sau đó mấy người kia bắt đầu bô lô ba la kể về cuộc sống, nghề nghiệp của Grunt, làm cho Đồng Niên cảm thấy hơi ngạc nhiên. Đáng tiếc K&K vừa mới thắng hai trận, đã rút lui.

Rút lui sao?

Cô càng thêm buồn bã.

Nếu đội của anh không có ở đây, vậy đứng ở chỗ này còn có ý nghĩa gì chứ. Cô kéo hành lý, buồn bực đi ra khỏi khán phòng, thời điểm đi qua cửa soát vé, còn bị hai người bảo vệ canh cửa nhìn chăm chăm. Hiển nhiên, hai người này thật sự không hiểu, cô gái này mười phút trước kéo chiếc vali vội vàng chạy vào, bây giờ lại kéo vali cúi gằm mặt đi ra... Rốt cuộc là có chuyện gì...

Cô không để ý tới ánh mắt của người khác, cơn gió ngoài kia như gào thét, bây giờ xuống cầu thang thì sẽ đi đâu đây.

"Nghe nói Grunt bị xuất huyết dạ dày, thế mà vẫn cố chịu đựng, còn thắng trận đấu đấy..."

"Tuyển thủ nhà nghề đúng là quá liều mạng, chẳng lẽ họ lại không cố gắng hay sao?"

!!!

Cô chợt đứng lại.

Hai nhân viên làm việc sắp bước vào bên trong.

Đại não của cô lập tức trở nên trống rỗng, kéo vali hành lý đuổi theo, chạy về cửa chính, muốn vào trong đó, lại bị hai tên bảo vệ chặn lại: "Đi ra ngoài thì vé không còn giá trị nữa, không thể vào lại được."

"Tôi thật sự rất vội, tôi cũng chỉ vừa mới ra ngoài có một phút thôi mà..." Đồng Niên thở dài, "Cho tôi vào đi có được không, thật sự có việc gấp!"

Hai tên bảo vệ vẫn kiên trì, hoàn toàn không cho cô vào.

Đồng Niên lại thở dài: "Thật mà, tôi thề đấy, tôi chỉ đi vào đó mấy phút thôi, tôi có thể đưa hành lý cho các anh!"

"Không sao," Chợt, có một bàn tay vỗ vỗ vai cô, "Tôi có thể dẫn cô vào."

Đồng Niên quay đầu lại, sững sốt. Đây là ai? Không quen.

97 cười với cô: "Tôi có thể công tác, có thể dẫn cô vào đó."

Không phải là người xấu đấy chứ? Cô hơi do dự: "Sao có thể không biết xấu hổ..."

97 vẫn nở nụ cười với cô: "Yên tâm, tôi cũng là thành viên của K&K."

Hả? Làm sao hẳn biết cô muốn đi tìm Grunt?

"Vừa rồi tôi đứng ở cánh gà, nhìn thấy cô và lão đại đứng cạnh nhau." 97 kiên nhẫn giải thích, nở nụ cười sâu xa: "Mặc dù hai người ngồi chỗ khá khuất... nhưng vẫn nhìn thấy được."

Hả? Lão đại?

A, đúng rồi, ở phi trường, bọn họ đã gọi anh là lão đại.

Cô gật đầu một cái: "Vâng cảm ơn anh."

97 lấy thẻ công tác ra, dẫn Đồng Niên vào. Trên đường đi, tự như thăm mình thật thông minh, quả nhiên đây chính là chị dâu, không ngờ là vậy... Một cô gái xinh đẹp? Lão đại sao có thể lừa gạt mọi người như vậy chứ? "Lão đại không đưa cho cô thẻ công tác sao?"

Hả?

"Tôi... không muốn, vừa rồi chưa kịp nói hai câu, anh ấy liền bỏ đi," Cô vừa nghĩ, vừa nói, "Tôi cũng không biết dùng thẻ công tác có thể đi vào, tôi mua vé của đám phe vé mà."

Hơn nữa, cô và anh cũng không quen nhau...

Sao có thể mở miệng nói mà không biết ngượng được...

"Lão đại vốn là như vậy..." 97 cười híp mắt an ủi cô, "Vừa rồi khi thi đấu cũng vậy. Nhưng điều này cũng thật là quá đáng, lại để cô tự mua vé?"

"Phải, phải" Cô vội vàng lắc đầu, "Phải đi ủng hộ mọi người chứ."

Nhìn vợ của lão đại, thật sự là quá nhiệt tình rồi! 97 thầm khen ngợi chị dâu.

Đến khu nghỉ ngơi của nhân viên, 97 nhìn xung quanh không thấy bóng dáng của Gun đâu, kéo một người lại hỏi: "Lão đại đâu? Tôi dẫn chị dâu tới."

Chị dâu?!

Chị dâu nào? Nói cô? Không phải là nghe nhầm chứ?

"Bác sĩ vừa tới, đang ở trong phòng họp đấy." Người kia hưng phấn nhìn Đồng Niên.

"Bác sĩ tới?" 97 nháy mắt ra hiệu: cẩn thận một chút, không sẽ bị lão đại đánh.

"Grunt bị xuất huyết dạ dày." Người kia cũng nháy mắt ra hiệu: chị dâu thật xinh đẹp.

97 thoáng giật mình, chưa kịp nháy mắt tiếp, "Vừa rồi đã xảy ra chuyện."

"Cũng vừa mới phát hiện ra."

97 a một tiếng, hỏi Đồng Niên: "Ở phòng họp, chúng ta đến đó thôi?"

Đồng Niên cũng không nghĩ tới từ chị dâu kia nữa, vội gật đầu.

Sau đó, 97 xách hành lý của cô tới phòng nghỉ của K&K, đưa cô tới một hành lang, đẩy cửa vào phòng họp. Trong phòng có một bác sĩ và hai người y tá đang kiểm tra cho một người, người kia nằm trên ba chiếc ghế kê sát lại thành "chiếc giường đơn giản", không nhìn rõ mặt. Bước chân Đồng Niên dừng lại, nghĩ cô chỉ vừa mới gặp anh, cứ hỏi thăm như vậy có phải quá đường đột, nhưng... Nghe nói anh bị xuất huyết dạ dày, vào thăm an ủi một câu chắc không có vấn đề gì chứ?

Cô cứ nghĩ như vậy, đi tới.

Đứng bên cạnh bác sĩ, cẩn thận nói: "Tôi vừa mới đi ra ngoài, đúng lúc nghe thấy nhân viên nói anh bị xuất huyết dạ dày... Đồng đội của anh dẫn tôi vào đây, hỏi thăm anh..." Bác sĩ mỉm cười nhưng không gian cho cô, khiến Đồng Niên có thể lại gần bệnh nhân.

Grunt nằm trên ghế lộ ra khuôn mặt, cặp mắt kính che mất nửa gương mặt, trong cơn đau nhức, có phần bực bội và khó hiểu nhìn về phía cô gái xa lạ kia.

Diendanlequyd0n^

...

...

...

...

Ôi? Ai đây?

Đồng Niên ngậy người.

"Lão đại, vâng, vừa rồi em nhìn thấy chị dâu, đã giúp anh đưa chị ấy vào đây. Nhất định là chị nghĩ chúng ta sẽ ra ngoài, nên đứng ngoài cửa chờ anh, không đợi được nữa, cũng không có thể công tác, nên bị bảo vệ ngăn lại." Sau lưng, 97 cười hì hì nói.

Đồng Niên từ từ xoay người lại.

Đằng sau cách xa mười bước, có người ngồi bên cửa sổ, mặc chiếc áo phong đen, khoác áo đang gọi điện thoại...

Không phải là... anh sao?

Rốt cuộc là ai... Xuất huyết dạ dày vậy T.T

Tác giả có lời muốn nói: 0.0... Cá Mực Nhỏ đáng thương.....

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Gun Thần?

Anh vẫn đang nghe điện thoại, cặp mắt đẹp lại có phần tỏa ra nghị lực, nhìn Đồng Niên một hồi, chợt hỏi 97: "Cậu gọi cô ấy là gì?"

"Chị, chị dâu..." Hai chân 97 bắt đầu mềm nhũn.

Ánh mắt thâm trầm, lại nhìn cô: "Tại sao cậu ta lại gọi cô là chị dâu?"

Đồng Niên như sắp khóc: "Không biết..."

Có quý mới biết tại sao hẳn lại gọi cô là chị dâu...

Anh nhìn Grunt: "Grunt, cậu biết cô ấy?"

Grunt nhắm mắt lại, lắc đầu: "Không biết."

"Thật chứ?" Anh ngờ vực.

"Thật mà... Nói dối thì lão đại có thể đánh chết em."

Anh nheo mắt lại, lần nữa nhìn về phía Đồng Niên: "Cô biết cậu ta?"
Cầm hướng về phía Grunt.

Đồng Niên thực sự thấy uất ức, vội lắc đầu: "Thật sự không biết."

Có quý mới biết hẳn là ai...

Anh trầm mặc vài giây, nói vài lời tiếng Anh với người phụ trách đội bên phía châu Âu "Nói tiếp đi, đừng dừng lại". Sau đó đứng lên khỏi chiếc sofa lớn gần cửa sổ, ngoắc tay với Đồng Niên, ý bảo cô đi cùng anh vào

một căn phòng. Đồng Niên xấu hổ không dám ngẩng đầu lên, cũng không để ý tới ánh mắt khâm phục của 97 như muốn nói "đúng là lão đại biết cách quản vợ", cúi đầu, ngoan ngoãn đi theo anh vào.

Cử chỉ của anh thật sự quá đẹp mắt: đóng cửa.

Đồng Niên suýt nữa va vào cửa.

Sau khi anh đi vào, bật điều hòa, không khí rất ổn, ném chiếc áo khoác đen lên ghế salon trống trải, rồi chỉ chỉ vào ghế bên cạnh cô: ngồi xuống đó.

Đồng Niên vội vã ngồi xuống.

Chân ghế vừa trượt đi, suýt nữa không thể ngồi vững...

Lập tức sửa lại tư thế ngồi, mới phát hiện, dường như không phải là mình không ngồi vững, mà là chân ghế bị hỏng.

Nhưng cô cảm thấy không khí ở đây thật kỳ lạ, không dám động đậy, chỉ biết lúng túng, ngồi trên cái ghế hỏng chân. Cho đến khi anh nghe xong cuộc điện thoại, ngồi xuống đối diện cô.

"Cái ghế hỏng rồi?" Anh nhìn lướt qua chiếc ghế cô ngồi.

"À?" Đồng Niên lập tức lắc đầu, "Không sao, không sao, tôi có thể ngồi được."

Anh ngờ vực nhìn cái chân ghế lắc lư, không quan tâm tới nữa, tiện tay mở điện thoại ra chơi Texas Holdem, chơi một ván: "Nếu tôi nhớ không nhầm, chúng ta đã gặp mặt hai lần rồi?"

Cô đáp: "Ừ..."

Gun hỏi: "Lần đầu tiên là đêm ở quán điện tử, lần thứ hai là vừa rồi?"

Cô đáp: "Ừ..."

Cô cúi đầu, nhìn xuống đùi mình, tay để xuống, buồn rầu như muốn khóc.

Vừa rồi cô đã nghĩ trong đầu, có lẽ cô đã biết mình phạm phải sai lầm gì, đều là do Đậ Nành kia thật không đáng tin, còn râu ông nọ cắm cằm bà kia nói sai tên của người ta.

Tên Grunt đó rõ ràng là một tên đeo kính ảo là...

Căn bản không phải là anh...

Đánh bài cũng không tồi? Anh kiếm được 5000 đồng, tiếp tục hỏi: "Vậy cô có quen ai trong K&K không? Ngoại trừ tôi ra?"

"Không..."

Anh xác nhận lại lần nữa: "Cho nên, cô đến đây, chỉ quen mỗi tôi?"

"Ừ..."

"Cho nên, cô tới đây tìm tôi?"

"À?" Cô giật mình ngẩng đầu lên, vội vã phủ nhận, "Không, không phải, tôi không có tìm anh."

Chẳng nhẽ là nói mấy ngày trước vừa gặp anh đã yêu rồi, sáng nay gặp lại anh ở phi trường, liền hưng phấn hỏi han mọi nơi để tìm anh, từ hội triển lãm manga Nhật Bản đến tận đây à...

Dĩ nhiên không thể!

Anh nhíu mày, thành công khiến các đối thủ phải bỏ cuộc, thắng một ván, đã thu về một khoản không nhỏ: "Vậy thật kỳ lạ, cô chỉ quen tôi, cũng

không tìm tôi... Thế tại sao cô lại tới khu nghỉ ngơi của K&K?"

"Tôi..." Cô lắp bắp: "Tôi chỉ đi ngang qua mà thôi, cảm thấy ở đây rất vui, nên vào đây xem."

"Hả? Vào xem?" Anh nhếch miệng, gương mặt lộ ra một lúm đồng tiền nhàn nhạt, "Cô ngồi máy bay từ ngàn dặm xa xôi tới đây, đi ngang qua cung thể thao này, cảm thấy rất vui vẻ, nên mua một vé để vào đây xem. Rồi sau đó, chợt nghe có người nói "Grunt bị xuất huyết dạ dày", cảm thấy tên Grunt này rất đáng thương, vì vậy... Liên đi vào khu nghỉ ngơi của K&K để thăm cái thằng quý không may bị xuất huyết dạ dày kia?"

Anh nói xong, lại nhấn mạnh thêm một câu: "A, đúng rồi, cô còn không quen thằng quý xui xẻo kia."

Cô rưng rưng nước mắt: "Tôi thật sự không biết anh ta, thật mà..."

Mặc dù nghe rất giống như đang ngụy biện...

Gun nghĩ lại tất cả lời giải trong chuyện này, cảm thấy cũng có phần không đáng tin, nhưng cũng không gắng hỏi nữa.

Nhìn vẻ mặt cô gái này nói chuyện cùng Grunt, nói là không biết, thực sự không có khả năng. Nhưng hai người cứ khẳng khẳng nói một lời không biết đối phương, vậy là... mối tình ngang trái? Cô gái này từ ngàn dặm tới đây lại bị từ chối, nên vì muốn bảo vệ cậu ta nên nhất định không nói ra sự thật?

Nhưng vì sao lại nói là người yêu của anh chứ?

Khiến lão đại anh phải chịu tiếng xấu?

Anh nhíu mày, đột nhiên cảm thấy mấy đội viên chủ lực trong đội lại quan tâm đến vấn đề tình cảm của anh như vậy sao?

Mà lại không hỏi han gì?

Đồng Niên lén ngẩng đầu lên, liếc nhìn anh. Không ngờ, lại bị anh bắt gặp.

Gun tắt trò chơi đi, giọng nói chế nhạo: "Sao? Có chuyện muốn hỏi?"

Hả? Thật sự... có thể hỏi ư?

Đồng Niên chần chừ nửa giây, lấy hết dũng khí nói: "Anh cũng là một tuyển thủ nhà nghề sao?"

"Tôi?" Anh suy nghĩ một lát, "Cũng không hẳn."

"Vậy tại sao bọn họ lại gọi anh là lão đại?"

Vấn đề này?

Anh đúng là không phải người ngoài nghề, chỉ nói lập lờ: "Họ thi đấu, còn tôi lo về mấy việc ăn mặc ngủ nghỉ của họ."

À... Thì ra là người quản lý trong đội, phụ trách tổ chức tất cả thành viên, sắp đặt chỗ ở và toàn bộ hành trình... Vậy công việc này nhất định là rất vất vả. Haiz, mấy tuyển thủ nhà nghề kia, cầm nhiều giải thưởng như vậy, lại rất nở mày nở mặt, ai có thể nghĩ đến nỗi khổ của những người đứng sau chứ.

Đồng Niên lặng lẽ, có chút ngượng ngùng: ngộ nhờ về sau anh thấy cô có nhiều fan hâm mộ như vậy, có thể sẽ giật mình hay không? Có cảm thấy áp lực không? Đàn ông thường không thích những người phụ nữ có nhiều fan hâm mộ hơn mình...

Chợt, có người gõ cửa.

"Cái đó... Lão đại, anh và..." Ho khan một tiếng, "Có chuyện gì không tốt rồi sao?" Giọng hỏi run lên, hiển nhiên là bị 97 ép buộc như chạm vào họng súng.

Anh chậm rãi cất điện thoại đi, bình tĩnh nói: "Có chuyện gì?"

"...À không, là... bọn em đói bụng..."

Ngoài lời: anh và chị dâu nhất trong phòng không biết đã làm gì, khiến cho mọi người từ sáng đến giờ vẫn chưa ăn gì, tội nghiệp đám người vừa thi đấu xong làm sao mà chịu nổi!

"Bảo mọi người lên xe trước đi," Anh cúi đầu, nhìn thoáng qua bên ngoài, nhận ra thời gian cũng khá muộn rồi.

Còn cô gái này...

Tạm thời chịu oan ức vậy, đến tối sẽ làm rõ chuyện của cô và Grunt.

Anh đứng lên, cầm áo khoác trên ghế salon, một lần nữa nhìn tư thế ngồi của cô: "Cô chắc chắn là cái ghế này không hỏng?"

"Không." Đồng Niên vội đứng lên.

Bịch một tiếng, cái ghế đổ xuống.

...

...

...

...

Anh nhìn cái ghế đã đổ xuống đất, nhăn mày, không nói gì, trực tiếp đi ra ngoài.

Đồng Niên đứng một mình ở đó, cảm giác như muốn khóc, thực sự muốn chạy thẳng về nhà.

Cô thề rằng, đời này tất cả những chuyện mất mặt nhất của mình, mấy ngày nay đều đã xảy ra hết.

Phòng họp đã trống không, cả tên ẻo lả, mà bác sĩ y tá chữa bệnh cũng đã đi hết, bốn phía yên ắng, cô tự rửa thềm mình chừng ba phút sau, cuối cùng chán nản đẩy cửa đi ra.

Đây là khu làm việc, cuộc thi đấu hôm nay vẫn chưa kết thúc, nên vẫn còn rất nhiều nhân viên làm việc ở đây.

Mọi người thấy Đồng Niên đi ra từ phòng họp của K&K, nhìn chăm chăm, suy đoán, rốt cuộc cô gái này là ai?

...

Đồng Niên lặng lẽ đi được vài bước, lúc này mới thấy bình tĩnh hơn.

Không đúng, còn hành lý.

Hành lý vừa rồi đã đưa cho người đàn ông kia khi vào đây.

Cô lấy lại bình tĩnh, nhìn xung quanh, tìm căn phòng chứa hành lý của mình. Đúng lúc, 97 đang tươi cười kéo vali nhỏ màu bạc đi tới.

"Cảm ơn." Đồng Niên lúng túng đưa tay ra, nhận lấy hành lý của mình.

"Chị dâu không cần khách khí," 97 mỉm cười, căn bản không có ý định trả lại hành lý cho cô, "Mau lên xe đi, em sẽ giúp chị cầm hành lý."

"Hả?" Đi đâu?

"Lão đại đang nói chuyện với ban tổ chức, bảo em dẫn chị lên xe trước. Đi ăn mừng."

"Hả?" Ăn mừng?

"Trước sau gì chẳng gặp nhau." 97 nhẹ giọng an ủi, "Đừng sợ, chị dâu, em không hề đáng sợ đâu."

Tác giả có lời muốn nói: 0.0...

Kịch tình sẽ có một cao trào nhỏ, kế tiếp còn hơn chương này. Cao trào này qua đi, sẽ phải liên tục chiến đấu ở nhiều chiến trường mật thất.

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Thần Gun!

Đồng Niên được xếp ngồi ở hàng ghế đầu trên xe, vẫn cứ mơ màng, không biết vì sao mình lại phải đi ăn tiệc chúc mừng.

Trên xe đều là những thành viên giỏi, có thể ở nhiều đội chơi những trò khác nhau, hoặc là ở đội thứ hai, có cả dự bị hỗ trợ, thời điểm ngồi chờ xe, các thành viên chủ lực <Mật Thất Phong Bạo> và các thành viên dự bị mới vội vàng lên xe, mấy người đeo ba lô, bởi vì vóc dáng quá cao, nên đều phải cúi đầu xuống, sợ đụng trần xe, sau đó từng người đi qua cô.

"Chào chị dâu."

"Chào chị dâu."

"Chào chị dâu."

"Chị dâu, lần đầu tiên gặp mặt, chiếu cố cho em nhiều nhé."

Đồng Niên xấu hổ, cười không được, mà không cười cũng không xong, khóe miệng trước sau chỉ nhếch lên một đường cong. Cuối cùng, duy nhất một người đội mũ lưỡi trai không lên tiếng, đi ngang qua thì bước chân ngừng lại một chút, trầm mặc khẽ gật đầu với cô một cái, coi như là chào hỏi. Sau đó rất nhanh chóng, người kia ngồi bên cạnh 97, cũng là sau lưng Đồng Niên.

Tài xế hỏi hần: "Lão đại của các người khi nào thì lên xe thế?"

Người đàn ông kia lặng yên một lát: "Chờ một chút."

Vì vậy, mọi người cứ nhìn coi chị dâu từ trên trời rơi xuống.

Đồng Niên chưa bao giờ thấy căng thẳng như vậy, ngay cả lần đầu tiên lên sân khấu hát, cô cũng chưa từng hồi hộp như vậy, sống lưng thẳng tắp, không dám làm điều gì mờ ám, sợ rằng sẽ để lại ấn tượng không tốt với bất cứ thành viên trong câu lạc bộ của anh.

Cô nghe thấy sau lưng, cái tên 97 giúp cô cầm hành lý đang nhỏ giọng hỏi: "Này. Dt, anh ấy có bạn gái khi nào vậy? Chẳng phải anh ấy 24h đều ở câu lạc bộ sao?"

"Không biết." Dt hiển nhiên không có hứng thú suy xét.

"Hoạt động bí mật chẳng? Lão đại cũng quan tâm đến chuyện này hả? Đây là sợ chúng ta học tập anh ấy yêu đương, làm ảnh hưởng xấu đến việc thi đấu chẳng?"

Sau khi trầm lặng vài giây, Dt trả lời: "Anh ấy cũng đã trưởng thành rồi, yêu đương thì có gì không bình thường?"

Lời nói này... Rất dễ dàng hiểu ra có rất nhiều ý nghĩa... Đằng sau, tất cả lớn nhỏ đều lập tức hiểu ngầm trong lòng, xoa xoa tay với ý nghĩ ai cũng có một mục tiêu riêng phải đạt được, cười rộ lên.

Mấy câu nói kia lọt vào tai cô, liền cảm thấy tức giận bất bình.

Trưởng thành chỗ nào chứ...

Rõ ràng là quá đẹp trai lại mạnh mẽ, so với mấy tiểu tử các người thì đàn ông hơn nhiều...

Rút cuộc đến cuối, Gun chỉ nói với đội trưởng thông báo với tài xế, mình có thể sẽ tới khách sạn trễ hơn một chút, bảo đội trưởng đưa mọi người đi trước. Đồng Niên liếc nhìn dáng người lướt qua kia, mặc bộ quần

áo thể thao nhìn có một khí chất rất đặc biệt của một nữ đội trưởng, nghe cô ấy giao phó cho mọi người, sắp xếp thời gian đâu vào đó, đột nhiên cảm thấy, mình và cô ấy mà so sánh với nhau nhất định là...

Cô cúi đầu, nhìn chiếc quần ngố cùng đôi tất trắng dài có con mèo của mình...

Nhìn rất giống một đứa nhóc con.

Xe đưa mọi người ra khỏi cung thể thao, cô nhìn ra ngoài cửa kính xe thấy bên trong cung thể thao có một đôi nam nữ đều rất kích động nhìn về phía chiếc xe này, chỉ chỉ chỏ chỏ, bàn tán về người ở bên trong xe. Tình cảnh này, cảm giác như bọn họ là ca sĩ nổi tiếng trên mạng, Coser và những tác giả nổi danh, luôn có người hâm mộ chú ý tới.

Chơi game mà cũng có phong cách hưởng thụ như vậy, tại sao trước kia cô không để ý nhỉ?

Đồng Niên lặng lẽ tiếc nuối, bắt đầu lắng tai nghe ngóng người trên xe nói chuyện, muốn hiểu nhiều hơn về cuộc sống của anh, nhưng... nghe hoàn toàn không hiểu gì cả T.T....

Cứ như vậy, dọc đường bộ não vẫn luôn hoạt động hết sức, cứ cảm thấy thấp thỏm không yên, cô được 97 quan tâm hỏi han, từ trên xe đến khách sạn, cuối cùng hành lý còn bị người ta đưa đến phòng anh... Nên hai tay đều trống trơn, cầm cái điện thoại, ngồi ở nhà hàng buffet trong khách sạn, vẫn không thấy bóng dáng của anh.

"Mọi người, lão đại gọi tới, nói chúng ta ăn trước, anh ấy muốn kính rượu mọi người, trong tháng này đã thi đấu khổ cực khắp nơi rồi." Nữ đội trưởng cười, nâng chén lên.

Đội trưởng nói xong, đi tới, khom lưng ghé vào tai Đồng Niên nói: "Tôi dẫn cô tới một nơi."

Đồng Niên sững sờ, khuôn mặt nhanh chóng nóng lên, gật đầu một cái, đứng dậy đi theo.

Mấy người đàn ông phía sau nhìn theo với vẻ "Lão đại hám sắc bị lu mờ ý trí rồi, vứt bỏ cả đồng đội" vẻ mặt vô cùng đau khổ, đắm chìm trong tình yêu, hoàn toàn quên rằng hôm nay còn có một thành viên bị xuất huyết dạ dày cần mọi người chăm sóc là một chuyện rất nghiêm trọng...

Đội trưởng đưa Đồng Niên lên tầng mười hai vào một căn phòng hành chính.

Là sao... Tới khách sạn rồi hả? Đồng Niên lặng lẽ nhìn xung quanh.

Đội trưởng gõ cửa.

Tiếng bước chân, ngày càng gần.

Lạch cạch, cửa mở ra, Gun đỡ khung cửa, nhìn đội trưởng, rồi lại cúi đầu nhìn Đồng Niên chiều cao chỉ cao tới ngực mình: "Vào đi."

...

Bốn phía yên tĩnh.

Đồng Niên liếc mắt nhìn đội trưởng, rồi nhìn chăm chăm cảm của anh...

Thật sự... phải vào phòng này à...

"Có chuyện gì phải... nói ở đây, không thể nói ở phòng ăn sao..." Cô cảm thấy có chút không ổn.

Đáy mắt Gun thoáng vẻ không kiên nhẫn: "Chuyện riêng, cô nghĩ có thể nói công khai được hả?"

"À?" Dĩ nhiên không được!

Đội trưởng không nhịn được cười, ho khan một tiếng: "Tôi đi đây, hai người từ từ nói chuyện, ừm, từ từ nói chuyện nhé." Nói xong, liền xoay người đi, bước chân uyển chuyển, có thể nói lên được sự vui thích khi thoái lui.

Vì vậy, chỉ còn cô và anh căng thẳng đứng ở cửa ra vào.

Gun cảm thấy cô gái này còn phải rối rắm một thời gian rất lâu, định mở cửa ra, xoay người lại.

Vào, lại đi vào?

Đồng Niên vẫn cúi đầu, tiếp tục đấu tranh mất mười mấy giây, rốt cuộc mới dám đi vào. Đi qua cánh cửa, tầm mắt trở nên rộng và sáng hơn. Hả? Tên ẻo lả bị xuất huyết dạ dày sao lại ở đây?

Cô sửng sốt.

Tên Grunt nằm trên chiếc giường lớn, vì không đeo kính, chỉ có thể híp mắt lại, thấy cô đang đi vào phòng, vẻ mặt vô cùng bất ngờ. Gun ngồi xuống ghế salon, cầm con dao màu bạc gọt trái cây, ngón tay nhanh chóng gọt vỏ: "Hai người, có thể nói ra sự thật chưa?"

Hả? Đồng Niên mơ hồ nhìn anh.

"Em thật sự không biết cô ta..." Grunt nghĩ mình không bị xuất huyết dạ dày, cũng là do chẩn đoán sai, nên ở khách sạn nghỉ ngơi, bị Gun đánh thức buộc phải ngồi dậy nghe giáo huấn.

Gun khẽ nhăn mày lại.

Anh đặt con dao xuống, cắn một miếng táo vừa gọt xong, vừa ăn, vừa nhớ lại, dùng chuôi dao giơ thẳng lên cầm Grunt: "Thoải mái chút đi."

...

Vẻ mặt Grunt tựa như anh cứ chém chết tôi đi.

Ánh mắt anh rũ xuống, nhìn chăm chăm Grunt mấy giây, cuối cùng nhìn về phía Đồng Niên trong đầu đang toàn sương mù: "Cô cũng không muốn nói thật?"

"Hả?" Đồng Niên tiếp tục mơ màng.

"Còn khăng khăng nói không quen hẳn?"

"Thật sự không quen mà..."

"Cô biết hẳn có bạn gái rồi?" Gun nhú mày.

"Không biết..."

"Bây giờ biết rồi, có ý kiến gì không? Hử?"

"..." Tại sao phải nghĩ tới chứ...

Grunt bỗng nhảy từ trên giường xuống, nghiêng răng trợn mắt đeo kính vào, chạy tới, hai tay giữ chặt bả vai Đồng Niên, cố nhịn nói gằn từng chữ: "Cô gái à... Tôi xin cô đấy, tôi có bạn gái rồi, tôi không quen cô, có được không? Hả? Cô hãy nói thật đi, có được hay không?!"

Hả?

Khoan đã...

Bọn họ... Bọn họ sẽ không nghĩ rằng tôi đang theo đuổi cái tên ảo là này chứ?!

Cô mở to hai mắt, không dám tin, nhìn Grunt, há miệng, ngạc nhiên khiếp sợ đến nỗi không nói nên lời. Sau đó lại hết hoảng nhìn Gun đang ăn

táo... Rồi lại nhìn về phía Grunt, nhìn qua nhìn lại nhiều lần, rốt cuộc cũng khôi phục được công hiệu lời nói của mình: "Tôi không phải... Tôi không quen cái tên... Grunt này, thật! Thật đấy, tôi thật sự không quen hẳn, anh ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, tôi thật sự không quan hệ gì với hẳn ta..."

Grunt quay lại nhìn anh, dáng vẻ "Lão đại, anh xem, cô gái này căn bản chẳng có quan hệ gì với em" nhìn rất bi phần.

Anh nhún vai, quăng một ánh mắt "tin tên tiểu tử cậu mới là chuyện lạ".

Grunt khóc không ra nước mắt, dứt khoát ra vẻ bình nứt không sợ bể: "Cô gái nhỏ, cô nói đi, rốt cuộc tại sao cô lại muốn tìm tôi... Hôm nay chúng ta phải nói cho rõ ràng ở đây."

"..."

"Ký tên, chụp chung cũng được, tùy cô ra điều kiện, chỉ cần cô nói thật, nói tôi thật sự không có quan hệ gì với cô! Thật, tôi thề đấy, cô nói ra bất cứ yêu cầu gì, chỉ cần không phải là bạn gái của tôi, tôi đều đồng ý với cô."

Trong đầu cô không ngừng hoạt động, buồn bực thật muốn khóc.

Sao lại phải tìm anh ta, có quan hệ gì với anh ta cơ chứ...

"Ai muốn làm bạn gái của anh hả," cô nghẹn ngào, hất tay Grunt ra, "Tôi không thích anh..." Nói xong, ủy khuất nhìn về phía Gun đang ăn táo xem kịch, mắt đỏ ngầu, thật sự muốn khóc ngay lúc này.

Ánh mắt đó...

Grunt đã từng trải qua tình trường, liền hiểu ra ánh mắt này có nghĩa là gì...

Đây là...

Hắn cũng quay đầu, không dám tin, hung hăng khinh thường Gun.

Thế này rõ ràng là cục nợ của anh mà, thần côn! (ý nghĩa của từ này về sau mọi người sẽ biết thôi ^^ đọc gần giống như từ thần Gun đó)

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Đại Ma Đầu?

Khóe miệng Grunt nở nụ cười kỳ quái, từ từ quay lại, khom lưng hỏi Đồng Niên: "Cô gái nhỏ, cô có quen người này không?" Hắn nói xong, ánh mắt liếc nhìn Gun.

Mắt Đồng Niên đỏ ửng, mặc dù chẳng muốn nghĩ tới người này nữa... vẫn gật đầu.

"VẬY... Cô biết tên của anh ấy là gì không?"

Cô không dám nói thẳng, lại nhìn về phía Gun, người kia vẫn tiếp tục ăn táo, vẻ mặt trái lại muốn nhìn cô xem còn có thể làm ra chuyện gì mới mẻ.

"...Hàn Thương Ngôn." Cô nhẹ giọng trả lời.

Ngày ấy... Anh tới quán net có dùng chứng minh thư chính là cái tên này...

Chẳng lẽ lại nhầm rồi?

Mẹ kiếp..

Grunt đứng thẳng người, vừa khỗ sở che bụng, vừa há hê quay lại, đưa lưng về phía Đồng Niên, hạ thấp giọng nói bên tai Gun: "Trong câu lạc bộ, số người biết tên tiếng Trung của anh không vượt quá ba người, chứ đừng nói là người trong câu lạc bộ nhé. Muốn em phải chịu oan ức hả? Không có cửa đâu, thần côn!"

Anh chớp mắt một cái vẻ không hiểu, ngay sau đó liền nhíu mày, đấm một phát vào ngực Grunt.

"Mẹ kiếp..." Grunt lập tức che ngực, suýt nữa té nhào xuống đất, "Anh muốn diệt khẩu!"

Một cánh tay đặt lên vai Grunt, đè xuống một cách nặng nề: "Cậu hãy xem lại một chút, ai mới là người đang chịu oan ức?"

"...Cô gái nhỏ," Grunt đành phải hy sinh trước, bỏ mắt kính xuống, dùng ánh mắt vô hại thuần lương nhìn về phía Đồng Niên, "Thích thì đừng cảm nói ra, nói cho cô biết, người đàn ông này đừng nói đến phụ nữ, ngay cả sinh vật cái cũng không muốn dính líu. Mấy con chó của mấy ông bảo vệ dưới lầu đều là giống đực đấy... Cực phẩm thế này đúng là lãng phí cả đời!"

dien dan lequydon

...

"Tôi..." Nước mắt cô vẫn chưa rơi xuống, vẻ mặt chột tỉnh ra, "Dù sao... Người tôi thích không phải là Grunt..." Đồng Niên cúi đầu, gặt gao nhìn chăm chăm mũi giày của mình, nhỏ giọng nói: "Tôi tới tìm anh."

Trời ạ...

Dám nói ra rồi...

Gun nhíu chặt mi tâm.

Ánh mắt của anh rất đẹp, đàn ông đáng nhẽ không nên có lông mi dài và dày như vậy, lúc này con người đen nháy đều là hoài nghi: "Còn không chịu nói thật phải không?"

"Chính là lời nói thật mà!" Đồng Niên và Grunt đồng thanh thốt lên, cùng kêu lên phản bác.

Còn chưa đủ rõ ràng ư!?

Đây là lần đầu tiên tỏ tình... Không phải bị từ chối, cũng không phải là được đồng ý, mà là không tin!

Không tin...

Đồng Niên cảm giác mình như đang nằm mơ, vừa uất ức, vừa thất vọng.

Gian phòng trong một thời gian ngắn, trở nên yên tĩnh lạ thường.

Cho đến khi, có người hăng giọng, nói: "Còn đứng đây làm gì? Không có chuyện của cậu."

Hả?

Đồng Niên bắt đầu lo lắng, ngẩng đầu lên.

Anh tiện tay ném lõi táo vào thùng rác, trừng mắt nhìn Grunt.

Hả? Không phải nói mình?

Rốt cuộc cũng được đi, Grunt một phút cũng không muốn nán lại, ngay cả áo khoác cũng không cầm đi, chỉ mặc một chiếc áo mùa thu tay lửng, run rẩy đeo mắt kính: "Hai anh chị cứ tiếp tục, em rút lui đây."

Nói xong, bước đi như bay rời khỏi đó.

Cửa lạch cạch một tiếng.

Đồng Niên theo phản xạ, ưỡn thẳng lưng lên.

Trước mặt nhanh chóng xuất hiện một đôi giày thể thao màu đen.

Cô không dám thở mạnh, hai tay để phía sau lưng toát hết mồ hôi.

Anh đi tới trước mặt cô, đang suy nghĩ xem nên mở miệng thế nào.

Buổi chiều ở cung thể thao, thấy cô kéo một cái vali, sau khi kết thúc cuộc thi đấu mới vội vã đi vào, khiến anh chợt nhớ lại hình như đã từng có duyên gặp mặt cô gái này một lần rồi. Dù sao cũng đã đi tới nhiều nơi tham gia nhiều trận đấu, nên quen rất ít phụ nữ, điều này làm cho anh nhớ tới, trong cuộc sống của anh đã từng xuất hiện một cô gái.

Là người bạn tốt, AppleDog.

Lần đầu tiên anh gọi một cô gái là người bạn tốt, cô gái kia chỉ mới 15 tuổi, là bạn gái của Solo.

Đó cũng là lần đầu tiên anh thay đổi cái nhìn về phụ nữ, có thể cùng người khác phái nói chuyện trên mạng, có thể kề vai sát cánh, có thể giúp đỡ lẫn nhau, có tình nghĩa anh em. Sau đó... như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Đối với chuyện mất đi một tình bạn, anh vẫn luôn thấy canh cánh trong lòng, cho nên phút chốc ấy lại khiến anh hơi xúc động, muốn tới trước mặt cô gái này để chào hỏi, khích lệ sự nhiệt tình của cô với game online.

Sau đó lại cảm thấy, có chút không đúng.

Cái này... Trong quá khứ của anh suốt hai mươi mấy năm đã bài xích những người có tính tình mềm yếu, nước chảy bèo trôi, mưu cầu danh lợi, hay suy nghĩ lung tung, chỉ biết xử trí theo cảm tính, hơn nữa còn thích -----

Anh nhìn lướt qua chiếc quần ngố cùng đôi tất dài trắng có con mèo.

...

Cô khê ho khan một tiếng.

Tóc không rối lên chứ?

Ặc, hay là anh không thích phong cách đáng yêu thế này?

"Cô..." Gun hỏi một câu, "Biết tôi tên là gì không?"

Dĩ nhiên... Cô nhẹ giọng trả lời: "Hàn Thương Ngôn."

Mặc dù nhìn trộm chứng minh thư là vô văn hóa...

Lại yên lặng.

"Thích tôi?" Anh mở miệng lần nữa.

"..."

"Sao? Tôi hiểu lầm rồi hả?"

"Không có..."

"Thích cái gì ở tôi?"

"..."

Chẳng lẽ lại nói vừa gặp đã yêu rồi sao T.T....

Nếu ngón tay có thể thắt lại với nhau, có lẽ cô đã sớm quấn chặt đến đứt ra rồi.

Trước mắt, chân của anh bỗng di chuyển.

Sang phải hai bước, chậm rãi bước đi thong thả.

"Khó trả lời sao? Vậy thì hỏi câu khác," Gun nở nụ cười rạng rỡ, vẻ mặt ôn hòa, hỏi từng câu từng chữ đều kích thích sự hiếu kỳ, "Tôi có gì đáng để thích sao?"

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Đại Ma Đầu

"..."

Dù bị ngốc cũng nghe ra, giọng nói của anh mặc dù mang vẻ tôn trọng, nhưng hiển nhiên không hề vui vẻ gì. Anh nhất định không thích người khác nhìn trộm chứng minh thư, không thích phụ nữ theo đuổi đến tận cửa, hơn nữa... còn tới tận khách sạn.

Mấy ngày nay cô như bị trúng tà lại đi thích người ta, bây giờ đứng ở đây, chính miệng không nhịn được tự chất vấn mình "Tôi có gì đáng để thích", lời này không phải ngầm nói là "Đừng thích tôi, tôi không có hứng thú với cô" sao?

Cô cắn môi, một lát sau mới lên tiếng: "Xin lỗi, tôi... tôi không phải cố ý đi theo anh, chỉ là ở sân bay gặp lại anh, anh và những người khác đều mặc quần áo thể thao, còn rất vui vẻ... Tôi hỏi bạn mình, cô ấy nói ở đây có cuộc thi đấu game, nên tới đây xem một chút, có phải anh đang thi đấu ở đây thật hay không..."

Tôi... Chính là muốn biết tuổi của anh, công việc, cuộc sống của anh, và anh thích làm gì.

Muốn anh có thể biết đến tôi, hiểu tôi, nhớ đến tôi...

Muốn cho anh nhìn thấy những điều tốt nhất ở tôi, để anh thích tôi...

Mà không phải...

Như bây giờ.

"Tên của anh, là trong sổ ghi chép của quán net... Tôi không nên cố ý nhìn, Còn tên bị xuất huyết dạ dày kia, tôi bỗng nhiên nghe thấy nhân viên làm việc ở đó nói đến, nghĩ rằng Grunt là anh, nên khẩn trương muốn đi thăm anh... Chỉ muốn nhìn xem anh có bị làm sao, không muốn quây rầy anh đâu."

Chỉ là, sau đó không giải thích được gì liền bị người đàn ông kia đưa vào phòng họp.

Sau đó...

Cô cúi đầu, liều mạng tự nói với mình, Đồng Niên mà ngàn vạn lần đừng làm chuyện gì mất mặt nữa.

Nói xong rồi đi.

Ngàn vạn lần đừng do dự...

Gun cảm thấy cô gái này cũng khá thành thật, khép mắt lại, nhìn cô.

Có phải mình quá thẳng thắn rồi không? Hình như lại hù dọa cô gái này?

Chuông điện thoại vang lên, phá vỡ không gian yên tĩnh.

Sau đó, tiếp tục vang lên, không ai di chuyển.

Cô vẫn mơ màng, ngẩng đầu nhắc nhở anh: "Điện thoại của anh..."

Ánh mắt Gun nhìn nghiêng, hướng đến chỗ chiếc túi của cô, là tiếng điện thoại di động của cô.

0.0? Tình hình gì đây?

Không đúng...

Hông rồi, là của đài phát thanh...

Đồng Niên chợt thức tỉnh, hốt hoảng nhìn anh, rồi lại vội vã nhìn xung quanh.

Nơi này? Là hành lang?

Ở đây... Thật quá xấu hổ.

Nói chuyện ở hành lang... Có phải quá xấu hổ hay không?

Cuối cùng, đành nhắm mắt, nhỏ giọng hỏi: "Tôi có thể dùng toilet ở đây không? Có một cuộc điện thoại rất gấp."

Gun cũng chẳng để ý tới, chỉ chỉ một nơi: "Ở đó."

Bố trí văn phòng hành chính có chút kỳ lạ, cửa phòng vệ sinh nằm ở gần giường, rất khuất.

Cô thở ra, theo ngón tay của anh, chạy vào, đóng cửa lại, hắng giọng. Sau đó cầm điện thoại từ trong ba lô ra, đặt lên tai.

Một giọng nói nhiệt tình rõ ràng lập tức truyền tới: "Alo, chào cô, xin hỏi cô có phải là cá mực điện hạ không?"

"Ừ, là tôi." Cô cố để cho giọng nói của mình thật ổn định.

"A, thật tốt quá, Cá Mực điện hạ! Tôi là fan hâm mộ của cô đây, hohohoho, xấu hổ quá, cho phép tôi thất lễ một chút. Điện hạ, khi học lớp cấp ba tôi đã nghe những bài hát của cô, thành ra đã vượt qua rất nhiều bài thi đó!"

"À, phải." Cô biết đây cũng là một fan hâm mộ nhiệt tình, không biết nên nói gì.

Cho nên... Dần dà sẽ bị người ta nghĩ thành kiêu ngạo...

"Khụ khụ, tốt quá, tiết mục mở đầu hôm nay, tôi muốn trở về với thân phận của mình. Các thính giả quen thuộc, hôm nay chúng ta đang liên lạc trực tiếp với một nhân vật rất nổi tiếng, trên mạng phải có tới mười mấy vạn fan hâm mộ, lượng người xem lên tới hàng triệu view - Cá lội trong mật thất. Dĩ nhiên, những người ái mộ rất yêu mến cô gọi cô là điện hạ, cô có thể lên tiếng chào hỏi mọi người hay không, cá mực điện hạ."

"Chào mọi người, tôi là Cá Mực Nhỏ, tối nay cần được chiếu cố nhiều. Không cần gọi tôi là điện hạ, Cá Mực Nhỏ là được rồi."

"A, điện hạ của chúng ta đang bán manh (giả bộ đáng yêu để người ta thích) rồi. Điện hạ, một bạn trên mạng có điều này muốn hỏi cô, có phải điện hạ có thể làm một cử chỉ thật đáng yêu hay không?"

Thật đáng yêu??...

Cô dựa lưng vào cửa, nhìn tấm gương trước mặt, rõ ràng vẫn còn hơi nước, chắc hẳn là vừa tắm xong.

Sau lưng cách một cánh cửa, chính là anh.

Chuyện này... Đáng yêu thế nào đây....

Người chủ trì chương trình không nghe thấy tiếng động, lập tức hiểu ra: "Ha ha ha ha, điện hạ vẫn cao ngạo như thế, vậy thì tốt, chúng ta bắt đầu chào hỏi thôi."

....

...

Hai mươi phút chào hỏi, một tuần trước đã cố gắng bình tĩnh rất tốt, chính là không ngờ...

Lại nói chuyện trong một nơi xấu hổ thế này.

Bởi vì sợ người ngoài cửa nghe thấy sẽ không giải thích được, cô cố gắng rút ngắn từng câu từng chữ. Chỉ nói nhiều nhất là "à, phải." "À, đúng thế." "Có thật không?"...

Khi đã cúp điện thoại, cô mới cảm thấy toàn thân đang toát mồ hôi ròng ròng.

Điện thoại bỏ vào áo khoác, xoa mặt, còn nóng, thật quá căng thẳng.

Cửa đặng sau lưng.

Cạnh cửa là một tấm đá cẩm thạch dài mười mét, trên đó còn để một chiếc khăn tắm và chiếc khăn mặt vừa dùng...

Cách một cánh cửa, là anh.

Cô nhớ lại tình huống vừa rồi, không dám ra ngoài, cứ đứng trong phòng vệ sinh như vậy, không biết nên làm sao đây. Thôi, cứ cúi đầu xuống, trực tiếp mở cửa đi ra, cùng lắm... là nói tạm biệt....

Cô hạ quyết tâm, để tay lên tay nắm cửa, vừa định mở ra, liền nghe thấy một tiếng gõ cửa.

Theo phản xạ, thu tay lại.

"Có sao không?" Anh hỏi.

"Không sao..." Cô đáp.

"Không sao thì mở cửa ra đi."

"À." Cô lại đưa tay ra, từ từ mở cửa.

Vẫn cúi đầu, nhìn đôi giày thể thao đen...

"Có đói bụng không?"

"Hả?" Cô mơ màng, ngẩng đầu lên.

"Đi ăn."

"À?" Cô nhìn anh.

Gun giải thích qua quýt: "Sau tám giờ là thời gian huấn luyện câu lạc bộ, còn 20' không ăn được nữa đâu."

"À..." Cô đeo ba lô lên, chậm rãi suy nghĩ, không phải là... muốn đuổi mình đi chứ?

Gun mặc áo khoác vào, bỏ điện thoại và thẻ khóa phòng vào túi, mở cửa ra, ý bảo Đồng Niên đi ra ngoài trước. Đồng Niên đi lướt qua anh, đột nhiên dừng lại.

Không đúng, tại sao lại cùng nhau đi ăn?

"Thật ra thì..."

"Tên cô là gì?" Gun nghĩ rằng cô gái này trời sinh ra vốn đã chậm chạp, khẽ đẩy nhẹ hai vai của cô, sau đó đi ra, trở tay đóng cửa lại.

"Đồng Niên..."

Anh gật đầu, nhớ kỹ.

Anh đi phía trước, trước khi vào thang máy, chợt lấy ra từ trong túi áo một viên kẹo, bóc vỏ định bỏ vào miệng, bỗng nhiên dừng lại, nhìn Đồng Niên đang đi theo sát mình vào thang máy: "Muốn ăn không?"

Hà 0.0?

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Người Sáng Lập?

Sao anh lại... đưa cô một viên kẹo chứ?

"Không thích vị này?" Gun cố giữ kiên nhẫn, lấy thêm mấy viên nữa từ trong túi, đủ màu đỏ, xanh, vàng, cam,.... đặt trong lòng bàn tay.

Sau đó, thừa dịp trong thời gian nghỉ ngơi trở về phòng cầm mấy bộ quần áo dày dặn, chuẩn bị ra phòng ăn chén mấy miếng bánh ngọt, Demo, một thành viên nhỏ trong đội ngũ như vậy.... chạy đến thang máy, thấy Đại Ma Đầu đang cúi đầu, trong lòng bàn tay có năm sáu viên kẹo trái cây, nhìn chị dâu nhỏ với ánh mắt như đang dỗ trẻ con...

Vẻ mặt chị dâu nhỏ còn rất chăm chú... đang chọn vị ư?!

"Tôi chọn cái này." Đồng Niên cầm một viên kẹo màu xanh lá cây, cúi đầu, gương mặt hơi ửng hồng.

Mẹ kiếp... Có phải mình đang bị diệt khẩu hay không đây...

Chân cậu bé như nhũn ra: "Lão, lão đại."

"Làm sao?" Giọng Gun đều đều, đáp lại: "Cậu cũng muốn?"

"Dạ không!" Trong nội tâm cậu ta đã đầu hàng.

Khi lão đại ăn kẹo có nghĩa là "Siêu bực mình, đang có tâm sự", điều này ở câu lạc bộ ai ai cũng phải công nhận, chớ trêu vào, ai mà dám ăn chứ?

À, không, chị dâu dám ăn...

Đến phòng ăn, mọi người vốn đang định dọn dẹp lại chuẩn bị đi về, thấy Gun và Đồng Niên tới trễ, tâm trí liền tương thông.... Ngồi xuống, suốt ngàn năm muôn thuở, lần đầu tiên Đại Ma Đầu đi cùng một người phụ nữ, thậm chí còn ngồi cùng bàn ăn?

Mặc dù, ặc, đó là chị dâu, vẫn cảm thấy cảnh tượng này quá xa vời.

Đồng Niên cầm khay, đứng nhìn hàng loạt món ăn đã được nấu chín trước mắt, cua cay thơm ngon, ách, nhìn quá chói mắt, tôm vàng ươm, ách, cũng khó nhìn đến nỗi muốn ói... Cuối cùng đành để bụng đói, cố nhin cầm một miếng bánh xoài ngọt và một ly cà phê... Đến cả bánh ngọt chocolate cũng không dám cầm, sợ ăn thì quanh miệng sẽ toàn là chocolate T.T...

Cô ngoan ngoãn trở về, yên ắng ngồi xuống, lặng lẽ đặt cái khay lên bàn.

Gun liếc nhìn bữa ăn tối cô chọn, không nói gì, ngẩng đầu lên, nói với 97 đang ngồi đằng xa: "Tới đây."

Mọi người ời...

Đây là muốn mình làm gì?

"Nhanh lên." Gun khó chịu.

97 không dám chậm trễ, nhanh chóng cầm một lon coca đứng dậy, kéo cánh tay đội trưởng Dt bên cạnh, không hề di chuyển... Chỉ có thể đến chỗ Gun, cùng đi vào phòng ăn với Demo, đi qua rồi ngồi xuống.

"Lão đại." 97 cười trừ, "Trễ như vậy mới ăn sao?" Làm chậm trễ thời gian không ít, ha ha ha ha....

Gun chẳng muốn trả lời, hỏi ngược lại: "Ăn no rồi hả ?"

"No rồi! Đang chờ huấn luyện!"

"Ăn no rồi ngồi nói chuyện đi," Gun nháy mắt ra hiệu Đồng Niên nhìn đang rất ngượng ngùng, "Không phải cậu quen cô ấy sao?"

"..." Oan uống quá... 97 chọt rùng mình một cái.

Gun nói xong, cúi đầu yên lặng bắt đầu ăn, anh ăn cơm thường rất ghét người ta nói chuyện, cho nên tới bây giờ đều ngồi một mình một bàn, chưa từng phá lệ cũ. Hôm nay chọt phá lệ, 97 và Demo cũng hơi ngờ ngàng, không biết nói gì.

Hơn nữa, vợ chồng các người đang ăn cơm, chúng tôi... Người ngoài này có thể nói chuyện gì chứ?

97 và Demo liếc mắt nhìn nhau.

Thôi được, bắt đầu đi...

"Chị dâu..."

"Chị dâu?" Gun cắt lời, nhú mày.

"À, à," 97 hiểu ngầm trong lòng, lão đại nhất định là sợ chị dâu xấu hổ, "Không gọi, không gọi như thế nữa, vậy chị dâu tên là gì thế?"

diendanlequydon

...

"Đồng Niên." Đồng Niên cúi đầu, dùng cái thìa lấy miếng bánh ngọt.

"À, à, chị dâu Đồng, à không Đồng Niên, gọi thẳng tên như thế không sao chứ?" 97 cười híp mắt, "Vừa rồi chúng em đoán, chị có phải là một coser hay không? Bộ trang phục này và cách trang điểm... nhìn rất giống."

Cô lắc đầu: "Tôi là ca kỹ Nhật Bản."

Gun uống một ngụm bia, tay dừng lại, nghe một chữ cũng không hiểu.

97 sững sốt, cũng không hiểu.

"À... Cái này em biết." Demo liền nở nụ cười xòa, "Trước kia em cũng có một người bạn như thế, có thời điểm em cũng nghe thử, chị dâu có nickname không vậy? Hay một biệt danh?"

"Ừ, có, cá lội trong mật thất." Cô lén nhìn Gun, anh... không phải thấy ác cảm chứ?

Gun cau mày, vậy là cái gì?

97: "À, cái này em biết..., là Hunter x Hunter!"

Cô gật đầu: "Ừ, chính là chiêu của Kuroro..."

...

Gun không muốn nghe tiếp nữa, lấy điện thoại ra, bắt đầu xóa đi tất cả tin nhắn nhận được.

"Mẹ kiếp..." Demo đột nhiên kêu lên một tiếng.

Gun thân nhiên nhìn hẳn, người kia mới cảnh giác mình đang nói trong lúc lão đại ăn cơm, lập tức yên lặng, nhưng đôi mắt vẫn không tự chủ nhìn Đồng Niên. 97 không biết chuyện gì xảy ra, khó hiểu: "Sao thế?"

Demo kích động, đưa điện thoại ra trước mặt 97.

"Mẹ kiếp..." 97 cũng kinh ngạc.

Ánh mắt hai người sáng rực lên nhìn Đồng Niên.

Một đoạn giới thiệu rất dài...số fan hâm mộ sánh ngang với mấy thành viên ngôi sao trong K&K, là một người nổi danh trên mạng xã hội, đại thần cover, là một ca sĩ nổi tiếng. Quả nhiên là lão đại, không ra tay thì thôi, vừa ra tay thì phải là một cô gái tựa như giấy mạ vàng... và còn... hiền lành như vậy.

Nhìn về phía lão đại, một câu nói nhảm cũng không có.

Chính là ngoan ngoãn, ăn một miếng, lén nhìn lão đại, ăn một miếng, lại lén nhìn lão đại...

Mà lão đại của chúng ta ----

Ăn rất bình thản, một cái nhìn lại cũng không có.

Cái này gọi là "biết cách dạy vợ"!

Hai người đàn ông này thiếu chút nữa thì cầm tay, ánh mắt lấp lánh nhìn nhau...

"Ách, cái đó, chị dâu à."

... Gun chẳng muốn mở miệng nhắc nhở.

97 hoàn toàn không để mắt đến lão đại: "Cái đó... Trên Baidu có nói chuyên ngành của chị ở trường đại học là sinh học và công nghệ thông tin sao? Chị... mới học đại học phải không?" Gương mặt của Đồng Niên thật sự rất nhỏ, có lẽ mới...thành niên?

Mới học đại học? Chẳng khác bao nhiêu?

Hơn nữa...hai người này đều quá tài năng...?

"Trên Baidu... tôi đã có hai bằng chính quy, trên đó có lẽ là chưa cập nhật đầy đủ," Cô lo lắng nhìn Gun: "Bây giờ tôi đã hai một tuổi rồi."

"Hai mươi mốt tuổi?" 97 không dám tin, "Vậy chị học đại học sớm lắm sao?"

"Năm tôi mười lăm tuổi."

Mười lăm tuổi?!

"Bây giờ em mới 16, thật là tài cao..." Demo muốn khóc.

"Đại học... cũng có lớp như vậy sao?"

Mẹ kiếp... Đúng là thần đồng!

Hai người kia đang nói chuyện, bắt đầu thấy hưng phấn, vây quanh Đồng Niên hỏi tới tấp nhiều vấn đề, cuối cùng lại hỏi: "Chị dâu, em muốn hack một trang web, chị có thể làm được không?"

Đồng Niên bị hỏi quá nhiều, bất lực nhìn Gun: "Về kỹ thuật... thì không khó, nhưng, xâm nhập server là phạm pháp..."

...

...

97 nhìn theo ánh mắt của cô, mới phát hiện Gun đang rất khó chịu, lập tức thu lại lời nói: "Chắc chị dâu cũng rất hay chơi game? LOL? Dota? Hay Mật Thất Phong Bạo?" Đồng Niên yên lặng, cúi đầu ăn miếng bánh ngọt cuối cùng: "Cũng không chơi nhiều, chỉ biết một chút thôi..."

Mật mã và trò chơi... hoàn toàn là hai thứ tốt ư, nước mắt như muốn rơi xuống...

"Lão đại không dạy chị đánh thắng trò chơi sao?" 97 ngạc nhiên.

Cậu ta còn tưởng rằng Gun sẽ dựa vào kinh nghiệm truyền thuyết để chinh phục trái tim chị dâu chứ, chẳng lẽ không đúng sao?!

"Chưa từng." Cô vội lắc đầu giải thích.

Ngàn vạn lần không được nói mình chơi game cùng Grunt.

Nếu không... hiểu lầm sẽ càng lớn hơn.

Sau khi ăn tối xong, câu lạc bộ K&K bắt đầu truyền tai nhau một chuyện:

Gun không hề sử dụng khả năng chơi game của mình để theo đuổi phụ nữ, bằng chính sức quyến rũ của mình đã chinh phục chị dâu thần đồng, đại thần cover và chỉ biết một chút về chơi game...

Sau khi ăn xong, Gun dẫn Đồng Niên đến chỗ xe chuyên dụng của K&K, cô ngồi ở vị trí ghế phụ, nghe Gun nói với tài xế đưa cô tới khách sạn an toàn, có chút thấp thỏm và lo lắng. Vậy là từ biệt rồi sao?

Anh... sẽ không ghét mình chứ? Bằng không cũng không thể ăn tối cùng nhau phải không?

Cô ngồi đó tự hỏi tự đáp.

Sau khi đã dặn dò tài xế, đứng thẳng lên, vỗ vỗ cửa xe, ý bảo có thể đi được rồi.

Đồng Niên lưu luyến không rời vẫn nhìn ra ngoài cửa xe.

Gun gật đầu với cô, xoay người, lấy điện thoại ra, bắt đầu gọi điện cho hội đồng.

"Có thể đi được chưa?" Tài xế nhìn thấy cô gái này thật sự không muốn rời khỏi đây, nên không đành lòng lái đi.

Đồng Niên thất vọng gật đầu, nhìn bóng lưng cao gầy của anh.

Ngay cả một lời từ biệt cũng không có...

Đến khi xe đã đi khá xa, không còn nhìn thấy cổng khách sạn, cô mới thu ánh mắt, cúi đầu, dùng ngón tay trở nhẹ nhàng vẽ lên đầu gối. Không biết đến bao giờ mới có thể gặp lại...

Cô trở về khách sạn của mình, dọn dẹp đồ xong, ngồi trên giường thất thần suy nghĩ, không dám cẩn thận nhớ lại chuyện đen đủi to lớn của mình lúc chiều. Chỉ là trong đầu không ngừng lặp lại, dáng vẻ ăn cơm của anh, anh gật đầu vĩnh biệt, anh xoay người rời đi... cho nên... thái độ của anh với việc cô thích anh là gì đây...

Dường như... không hề bài xích?

Đồng Niên yên lặng ngồi nghĩ một hồi, chợt thức tỉnh, quên mất không tìm hiểu!

T.T Kể từ hôm đó, chỉ số IQ đã xuống đến con số âm rồi.

K&K nổi danh như vậy, mặc dù anh không phải tuyển thủ nhà nghề... nhưng cũng có chút tin tức cá nhân chứ?

Cô tiếp tục tìm hiểu về K&K.

Website mở ra:

"K&K là câu lạc bộ thi đấu game nổi tiếng trong nước, sáng lập vào năm 2013, chỉ trong một năm đã nhanh chóng nổi tiếng, cùng với SP, trở thành một trong hai câu lạc bộ lớn nhất.

Người sáng lập và người đầu tư Gun (tên thật không rõ), là hội viên nổi tiếng toàn cầu, từng là người đầu tư kiêm thành viên chủ lực duy nhất trong giới CS năm đó. Từng vượt qua mười quốc gia giành chức vô địch,

trong đó có nhiều người rất nổi tiếng thế giới, đứng thứ hai về tính thống trị của tuyển thủ, đứng đầu về xạ thủ, đứng thứ 4 về sát thủ mở màn tốt nhất, hai lần được đề cử trong MVP... Trong phạm vi toàn cầu, anh có tới mấy trăm vạn fan hâm mộ với một trang web riêng, có người hâm mộ lấy tên anh đặt cho nhãn hiệu bàn phím, nhãn hiệu chuột, linh kiện máy tính và cả các quán điện tử.

Anh đã từng,

Dùng chiến tích huy hoàng của mình để thay đổi cái nhìn của đại chúng về game, đồng thời dựa vào kinh nghiệm truyền kỳ biến các cuộc thi đấu game từ sơ sài đến phát triển nhất trong vòng mười năm.

Mà bây giờ,

Giá trị sáng tạo game trên toàn cầu là gần 500 tỷ đôla, trong thời đại hoàng kim của các cuộc thi đấu game thì anh lại trở thành người sáng lập ra câu lạc bộ và khiêm tốn rút lui..."

Toàn bộ trang giới thiệu người sáng lập,

....

Đều là hình của anh.

Tác giả có lời muốn nói:Linh cảm tới rồi.....

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Người Sáng Lập

Đồng Niên ôm máy tính, chưa kịp thay bộ quần áo thể thao màu hồng phấn, liền chạy vọt vào phòng của Việt Quất. Việt Quất đang ngồi trên giường cùng chồng xem tập mới của <Hunter X Hunter>, thấy cửa mở liền kinh ngạc: "Thật trùng hợp, đúng lúc tớ đang xem đến đoạn lữ đoàn xuất hiện, đang định tung một chiêu đón gió..."

"Bây giờ hai người có rảnh không?" Đồng Niên hơi ngại ngùng.

Mặc dù hỏi thế, nhưng trên trán đã viết rõ ràng một hàng chữ "Không rảnh cũng phải rảnh, làm ơn đi"....

Việt Quất cười: "Được thôi, cậu vào đi."

"Tớ có một vài vấn đề cần hỏi chồng cậu, về chơi game."

"Không phải chứ? Cậu bắt đầu mê chơi game rồi hả?" Vẻ mặt Việt Quất không tin, "Người như cậu nhìn người khác chơi hoài cũng không chơi nổi..." Việt Quất thực sự không muốn đả kích cô, nhưng, Đồng Niên quả thật là một người rất ngu ngốc trong khoản chơi game.

Đồng Niên gật mạnh đầu, sau đó lại lắc đầu liên tục.

Nói từ lúc nào cho hợp nhỉ?

Cô cảm thấy hơi rối loạn, nhìn chồng Việt Quất, ngây người ra sau ba giây, quay Laptop ra, đặt trước mặt anh ta: "Tôi muốn... biết cụ thể về người này."

Nếu chồng Việt Quất là một người hay chơi game, chắc chắn sẽ biết nhiều chuyện.

Anh ta mới đầu còn không giải thích được, tầm mắt hướng vào màn hình máy tính, nửa giây sau, đột nhiên nói lớn: "Mẹ kiếp, là thần Gun! Đây là nam thần cả đời của tôi đấy!!!! Hôm nay tôi đi xem cuộc thi đấu là vì anh ấy đấy!!!!!"

...

Thình thịch thình thịch, trong tai đều là tiếng tim đập.

Cô vốn đã khó có thể bình tĩnh được, bây giờ lại đập loạn lên rồi.

"Cô đã từng nhìn thấy tấm ảnh anh ấy khoác quốc kỳ chưa? Cả tấm anh ấy mang huy chương vàng, nâng cúp vàng lên chưa? Đẹp trai đến không ai bằng!!" Chồng Việt Quất vén tay áo lên, nháy từ trên giường xuống: "Nếu để tôi nói về anh ấy, suốt đêm cũng không hết, nói đi! Cô muốn nghe từ đâu?"

Ặc? Từ đâu bây giờ?

Đồng Niên mù mờ, từ... mười năm trước sao?

Còn....

À, hay là: "Kinh nghiệm tình trường của anh ấy đi!"

...

...

Việt Quất và chồng cùng nhìn thẳng vào mắt nhau.

Cái này... Chỉ dựa vào từ điển của người này, điều duy nhất không có chính là tình cảm... có vẻ hơi kỳ lạ .

Trước câu hỏi khó này, Việt Quất chỉ đành thở dài: "Điện hạ của chúng ta chính là như vậy đấy... Chồng à, anh phải hiểu, mười lăm tuổi đã bị bắt đi học nghiên cứu sinh học, đầu óc dù sao cũng không được hoàn hảo." Việt Quất ném tới ánh mắt về "hãy hiểu đi".

Chồng Việt Quất trở lại bình thường, hăng giọng:

"Kinh nghiệm tình trường của anh ấy, tôi không dám nói chính xác 100% đâu.

Mười năm trước, đội của Solo mới nổi thôi, năm đó, giới game trong nước có điều kiện rất kém, không có nhiều cuộc thi đấu, cũng không có nhiều người theo nghề này, thu nhập của tuyển thủ nhà nghề rất thấp. Khi đó Solo là người đầu tư duy nhất cũng là thành viên chủ lực... À, những thứ này trên Baidu cũng có, nhưng cũng có vài điểm Baidu không tìm được.

Đội của Solo như ánh mặt trời ban trưa vậy mà lại giải tán. Có người nói là bởi vì đội trưởng Solo bỗng nhiên có người khác, khiến hãn và chiến đội Appledog chia tay, vì vậy mà đội phải tan rã, cũng có người nói, vì Gun là người thứ ba chen vào cuộc tình của đội trưởng, thích Appledog, nên đội mới giải tán."

"Vậy thế nào là thật..." Đồng Niên căng thẳng nhìn chồng Việt Quất.

Đối phương buông lỏng tay: "Không biết, đây là vấn đề chẳng ai biết cả."

"Về lý thuyết, có thể người trong lòng của anh ta là..." Cô trả lời theo cảm giác: "Appledog chẳng?"

"Nói không chính xác."

"VẬY... BỌN HỌ ĐÃ TỪNG QUA LẠI VỚI NHAU SAO?"

"À? Dĩ nhiên là không! Nếu qua lại với nhau rồi thì đã không còn là vấn đề khó giải quyết rồi."

"Đúng a." Cô có phần chán nản, "VẬY, cô ấy có xinh đẹp không..."

"Rất đẹp! Rất xứng với nam thần của tôi! Chủ yếu không phải là xinh đẹp hay không, kể cả kinh nghiệm trong nghề của cô ấy, cũng tuyệt đối là một nữ thần cấp cao. Cô tìm trên Baidu cũng có thể thấy."

"VẬY SAO..."

Chồng Việt Quất hiển nhiên không nhìn ra, vẻ mặt Đồng Niên đã bắt đầu ủ rũ: "Cho nên, rất nhiều người nói, lần này Gun thành lập câu lạc bộ K&K, chính là vì muốn theo đuổi Appledog."

"Theo đuổi sao?" Đồng Niên mở to mắt.

"Cô xem trên Baidu," Chồng Việt Quất chỉ vào websites, "Không phải nói, K&K và SP là hai câu lạc bộ lớn nhất hay sao? Thành viên quan trọng của SP chính là thành viên chủ lực của đội Solo năm đó, ngoại trừ Gun. Haiz, nam thần của tôi thật đáng thương, một mình thành lập ra K&K, tất cả anh em đều ở SP, cũng là đối thủ của anh ấy."

diendanlequydon

...

...

Khi nói đến mấy thứ kia, Đồng Niên cũng chẳng muốn để ý lắng nghe.

Cô chỉ đắm chìm trong chuyện: mười năm trước, bởi vì Gun thích một cô gái tên là Appledog, nên đội phải giải tán, cuối cùng mình cũng giải

nghệ. Mười năm sau, có lẽ bởi vì cô gái này, nên lại thành lập K&K.

Đây là...một tình cảm cố chấp.

Đối phương nói bô lô ba la một hồi lâu, phát hiện cô gái này đã bay đến phương trời nào rồi, cuối cùng nói qua loa về trọng tâm, tò mò hỏi: "Hôm nay cô đi xem tranh tài, cũng là vì muốn gặp nam thần của tôi sao?"

Đồng Niên mơ màng, gật đầu: "Ừ."

"Có xin được chữ ký không? Tôi cũng không xông lên kịp."

"Không..." Đồng Niên cúi đầu, "Anh ấy chẳng vui vẻ gì khi nói chuyện với tôi."

Ngay cả lời từ biệt cũng không có...

"Hả?" Người kia kinh ngạc, "Cô và nam thần của tôi nói chuyện với nhau sao?! Nói gì vậy?!"

"Thì..." Cô hồi tưởng lại vài giây, không thể nói mấy chuyện mất mặt đó ra được, chỉ là sau khi ăn tối cũng không nói gì cả, đều là thành viên của K&K nói chuyện với tôi... Chỉ có một lần nói chuyện ngắn ngủi trong thang máy, "Anh ấy đưa cho tôi một viên kẹo trái cây."

Màu xanh lá cây... Vị táo...

"Hả?" Việt Quất và chồng cùng lúc vang lên, sợ ngây người ra, sau đó, lại đồng thanh hỏi, "Tại sao?"

"Có thể..." Cô đoán, "Là vì an ủi tôi."

"Tại sao lại an ủi cậu?"

Biết nói thế nào, cũng không thể nói là bởi vì lời thổ lộ của cô đã bị từ chối rồi chứ?

Đồng Niên bắt đầu rối loạn, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng chỉ nói hai chữ: "Bí mật."

dien_dan_le_quy_don

Đêm khuya, trong phòng khách sạn.

Gun đang nghe điện thoại, nói chuyện cùng với mấy thành viên tại Bắc Âu, nghe từ điện thoại đều là giọng nói chuẩn vùng Bắc Âu...

Khép hờ cánh cửa vừa mở ra, Dt đi tới, thoáng một cái giật chiếc điện thoại tắt cuộc gọi đi.

Gun nhú mào, không có ý định lấy lại điện thoại trên tay Dt, Dt nhún vai, để điện thoại trên bệ cửa sổ trước mặt anh, dáng vẻ "anh có muốn tiếp tục hay không cũng không liên quan đến tôi".

Gun bất đắc dĩ đành phải gián đoạn cuộc gọi kia, cầm điện thoại lên.

Từ Trung Quốc gọi đến bờ bên kia đại dương, anh nheo mắt lại, cuối cùng không nhịn được nhắm mắt lại, tắt điện thoại đi, ném lên giường: "Lần sau đừng ngắt điện thoại như vậy."

Dt nhìn anh.

Gun muốn tiếp tục cuộc gọi kia, chợt, người đàn ông kia đứng sau lưng chủ động nói: "Cô gái hôm nay, em đã từng gặp."

?

Gun nhìn hẳn, nhíu mày, ý muốn hẳn nói tiếp.

"Cuộc thi ACM, cô ấy là đại diện cho các trường đại học trong nước dự thi."

Lúc này Gun mới nhớ lại, người anh em này hình như học khoa công nghệ thông tin: "ACM là cuộc thi gì?"

"Cuộc thi lập trình dành cho sinh viên trên toàn thế giới, hay là," Dt suy nghĩ một lúc, "Cuộc thi lập trình lớn nhất."

"Cái gì? Thật sao? Cậu cũng tham gia?"

Dt gật đầu: "Thành tích có cao hơn cô ấy một chút, chỉ là... cô ấy cũng không tồi."

Gun hơi bất ngờ, dù sao từ "không tệ" mà người này nói về phụ nữ, ngoại trừ người phụ nữ của hẳn ra, thì đúng là rất tốt. Dĩ nhiên, Gun cũng có thể đoán được, Dt đã biết mình và cô gái kia không có quan hệ gì.

Dt cảm thấy sự việc không quá nghiêm trọng, nhật điện thoại trên giường lên, sau đó liền thấy Gun hỏi: "Cậu biết tôi và cô ấy không có quan hệ gì? Sao không giải thích?"

"Em đoán, anh không giải thích vì không muốn cô ấy khó chịu trước mặt mọi người," Dt nghiêm túc suy nghĩ, nói: "Anh đã không giải thích, tại sao em phải giải thích? Còn không liên quan tới em."

Gun nhếch khóe miệng, quả thực không muốn nói thẳng:

Đúng vậy, cả thế giới này mọi người đều biết rõ, chỉ cần không liên quan đến người phụ nữ của cậu ta Appledog, nghĩa là không liên quan đến Dt.

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Tình Địch?

Hai vợ chồng Việt Quất ngơ ngác nhìn nhau.

Cá mục đặc biệt đưa cái này chạy tới đây, muốn bọn họ giới thiệu cặn kẽ về người đàn ông này, dĩ nhiên là hai người cũng không biết gì cả.

Là bí mật gì đó, có thể khiến cho một người đàn ông đưa kẹo cho một cô gái...

Lại còn là vì...an ủi cô...

Nếu như Đồng Niên không phải đã trưởng thành, thông minh ưu tú, và lại lúc này còn rất bình thường ngồi trước mặt mình, không giống như bộ dáng bị yêu nghiệt bắt nạt, Việt Quất nhất định sẽ kích động mà đi báo cảnh sát.

"Cậu... không quen anh ta đúng không?" Việt Quất xác nhận lại.

"Không quen, chỉ gặp có hai lần," Đồng Niên tiếp tục đắm chìm trong chuyện mười năm rồi Gun vẫn thích cô gái kia, ôm lấy máy tính của mình, "Tôi đi đây, hai người tiếp tục đi."

Ách...

Tiếp tục xem Anime sao?

Rõ ràng chuyện của người này còn có sức hấp dẫn hơn Anime rất nhiều đấy!!!

Chồng Việt Quất im lặng kéo áo vợ, vẻ mặt "Vợ à! Em nhất định phải hỏi cho ra chuyện đó". Việt Quất nhăn trán, ném cho chồng một ánh mắt "em cũng đành bó tay."

Đồng Niên đi ra cửa.

Chồng Việt Quất yên lặng vỗ ngực liên tục, chợt dừng lại, với lấy chiếc ba lô của mình, bới tung lên lấy ra một tờ giấy quảng cáo, rồi giơ lên đưa tờ giấy cho Việt Quất.

Lúc này, Đồng Niên đã nắm tay vịn chuẩn bị mở cửa ra...

"Này!" Việt Quất nhanh chóng giật lấy tờ quảng cáo, "Cá Mực Nhỏ!"

Đồng Niên giật mình, quay đầu lại.

"Hình như ngày mai họ có một hoạt động tài trợ gì đó!" Cô cầm tờ quảng cáo, hưng phấn: "Ở triển lãm này, câu lạc bộ nổi tiếng kia cũng đến, cậu có đi không?"

Chồng Việt Quất gật đầu liên tục: "Đúng đúng đúng, có K&K!"

"Thật sao?" Đồng Niên không dám tin.

"Thật mà!" Chồng Việt Quất tiếp tục hứa theo: "Mặc dù sáng mai tôi phải lên máy bay trở về để làm việc, nhưng cô không cần lo lắng! Việt Quất nhà tôi nhất định sẽ đi với cô!"

Kết quả là buổi tối hôm đó, Đồng Niên như được sống lại trở nên tràn đầy sức sống, để hành lý xuống đất, tìm được một chiếc váy màu xanh dương nhìn rất đáng yêu mà lại không hề khoa trương, còn soi gương cẩn thận tập nở nụ cười thật tươi tắn.

Lại được gặp nhau rồi...Hồi hộp quá...Hãy da, cố lên.

Phút chốc ấy, cô rất muốn tìm hiểu người có tên là Appledog, nhưng vẫn giống như đà điểu chỉ muốn trốn tránh.

Ngày thứ hai, cô và Việt Quất tới triển lãm, khi đó đông nghịt người. Hai người đi đến một đám đông, mặc cả kì kèo với người bán vé chừng 20' mới mua được, sau khi đi vào, bắt đầu ngó nghiêng xung quanh tìm vị trí của câu lạc bộ kia. Đồng Niên nhón chân lên, nhìn bốn phía hồi lâu, cuối cùng cũng thấy một bảng hiệu ở phía đông bắc, ghi là khu nghỉ ngơi VIP.

Nhất định là ở đó!

Cô kích động kéo cánh tay Việt Quất, chen qua đám người phía trước.

Kết quả, chen chen lấn lấn mãi, liền nhận ra căn bản không thể nhích nổi.

Thì ra đám người phía trước đã lui sang hai bên, có bảo vệ ngăn ở cửa, mở đường cho nhóm khách quý kia, cô vừa cố gắng để không bị ngã, vừa nhìn xung quanh, chợt thấy đồng phục của một câu lạc bộ.

Hình như là... bắt đầu tiến vào rồi? Cô nhìn qua khe hở thấy được một bóng dáng đi thoáng qua.

Cô ra sức đẩy đám người phía trước ra, cuối cùng cũng đứng ở bên cạnh bảo vệ. Bởi vì quá nhiều người, bên cạnh lại có người không ngừng xô đẩy, sau đó lại bị bảo vệ ấn vào... Bỗng nhiên có người hét lên một tiếng: "SP!!" Sau đó cũng có một lực lớn đẩy cô và hai cô gái đứng bên cạnh ra ngoài...

Một đôi tay, đỡ lấy cánh tay cô.

Cô vội đứng vững, ngẩng đầu lên, một khuôn mặt tươi cười rạng rỡ đối diện: "Cô không sao chứ?"

Woa.... Thật xinh đẹp...

Ôi? Là bộ quần áo thể thao màu xanh trắng? Không phải hồng trắng? Không phải người của K&K? Vừa rồi hình như có người hô SP thì phải?

Không đúng, SP là đối thủ của anh mà.

Đồng Niên vội giữ chặt balo, lui về phía sau một bước: "Không sao... Cảm ơn."

Mấy người ngã bên cạnh cũng được mấy thành viên của SP đỡ dậy, đưa trở lại chỗ cũ. Cô gái tóc ngắn đỡ Đồng Niên dậy cũng buông tay ra, cười với mấy người bên cạnh, rồi đi vào khu VIP... Đồng Niên nhìn bóng lưng của cô gái kia, không hiểu tại sao lại có một cảm giác ái mộ, rất khác với các thành viên của K&K.

Cô gái này có một khí thế, phải... rất giống phong cách của Gun, chỉ có đứng ở trên đỉnh cao mới có được ánh mắt và phong thái như vậy. Hơn nữa nhìn xung quanh, cô gái tóc ngắn đó đi cùng mấy người cũng có vẻ rất sùng bái cô.

Haizz, nếu mình không ngu dốt thì tốt rồi...

Nếu như chơi game giỏi, nói không chừng có lẽ cũng quen anh.

Cô nghĩ như vậy, rồi bị bảo vệ đẩy về phía sau vạch chắn.

Chưa kịp đứng vững, liền thấy mọi thành viên trong K&K đi tới, ôi? Sao hôm nay mọi người đều mặc quần áo thể thao màu đen... Duy nhất chỉ có Gun là không mặc quần áo thể thao, từ đầu tới chân đều vận một bộ quần áo màu đen bình thường, có chữ K&K, yên lặng đi tới...

Đồng Niên còn chưa kịp nở nụ cười với anh,

Anh cứ như vậy đi thẳng... lướt qua cô...

Cô thất vọng, bị ngăn lại sau lưng hai tên bảo vệ, nhìn từng thành viên hội vãi đi qua, tất cả mọi người đều nhận ra cô, nhưng thấy đây là hành vi công khai, nên không dám mở miệng chào hỏi, tất cả đều nghĩ "Chị dâu thật khiêm tốn, luôn xuất hiện ở những nơi không ai nghĩ ra, chẳng hạn như lần trước là người xem dưới khán đài, lần này...ở trong hội fan hâm mộ..." với vẻ mặt vô cùng bá phúc.

Đến khi anh biến mất khỏi tầm mắt, người của K&K cũng đi vào trong.

Từng người từng người trong câu lạc bộ đi vào, trong lòng cô dần dần, dần dần trầm xuống.

Sau lưng, Việt Quất bị đẩy ra xa mấy bước rồi cuộc cũng nhìn thấy cô, thở hổn hển, vỗ vào vai cô: "Sao lắm fan hâm mộ thế, tớ còn tưởng rằng mình đang ở trong buổi gặp mặt ngôi sao nổi tiếng cơ đấy..."

Nói chưa dứt lời.

Liền nhìn thấy một cậu con trai chạy đến từ khu VIP.

Lúc này tất cả thành viên câu lạc bộ đã vào trong, nhưng cậu con trai kia một mình đi ra ngoài, dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người, kính cẩn lễ phép đi về phía Đồng Niên: "Chị dâu."

Nhất thời, xung quanh trở nên yên tĩnh.

Cậu ta ngược ngùng gãi gãi sau gáy: "Lão đại bảo em dẫn chị vào trong."

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Tình Địch!

Việt Quất trở mắt nhìn Đồng Niên, rồi lại nhìn cậu con trai đứng trước mặt, nhìn Đồng Niên, lại nhìn sang cậu kia...

"Ôi Demo của K&K kìa." Bên cạnh có người nhỏ giọng nói.

"Tôi rất thích anh ấy, anh ấy là một tiểu nam thần a."

Xì xầm xì xầm, bàn tán, vừa rồi khung cảnh huyền ảo nên không để ý, xung quanh bắt đầu xì xào suy đoán về hâm mộ cùng ánh mắt ghen tỵ: "Anh ấy nói lão đại, không phải là -"

"Gun có bạn gái rồi sao?"

"Không thể nào! Nam thần của tôi chẳng bao giờ gần phụ nữ đâu!!"

dien.dan.le.quy.don

...

"Vào...đó sao?" Về mặt Đồng Niên không tin, nhỏ giọng hỏi lại.

Anh cho cô vào đó?

Thật...hay sao?

Bả vai đột nhiên truyền đến một cảm giác đau nhói, móng tay Việt Quất hung hăng nhéo cô: "Cá Mục Nhỏ, cậu trở thành vợ anh ta từ khi nào??? Là vợ của hần sao? Trời ạ, tại sao tớ lại không biết hả?"

"Không có," Hai chữ này quá mập mờ... Trong nháy mắt, tai cô nóng lên, nhỏ giọng giải thích, "Cậu ta nói linh tinh đấy..."

"Chuyện này có thể nói linh tinh được hả?? Điện hạ!" Việt Quất nắm chặt tay, ra sức nhéo vào cánh tay cô, "Ba năm rồi! Chúng ta đã quen nhau ba năm rồi! Vậy mà cậu lại tìm một -"

Ách... Tìm một cái gì?

Lão đại sao?

Việt Quất bế tắc, vội vàng nhìn về phía cậu con trai kia: lão đại của cậu là từ hành tinh nào tới đây!

Toàn thân Demo bị dáng vẻ nổi giận của Việt Quất trấn áp, ngấn người ra, cười gượng: "Chị dâu, chỉ còn năm phút nữa là bắt đầu rồi." Bởi vì có fan hâm mộ ở đây, nên từ đầu đến cuối cậu ta vẫn giữ vẻ mặt vô cùng đứng đắn, giọng ngày càng thấp xuống, "Hôm nay lão đại... tâm tình không được tốt lắm." Nói xong, dò xét nhìn Đồng Niên, chờ đợi cô sẽ trở thành ngọn cỏ cứu mạng đám rơm rạ họ đi vào hòng sủng.

Nếu không, không biết lão đại lại trở thành một con thiêu thân nổi giận, hủy hoại bọn họ.

Đồng Niên cảm thấy, bả vai của mình sắp vỡ vụn ra rồi...

Một mặt cô thấp thỏm lo lắng, một mặt thì sợ hãi sức mạnh của Việt Quất, nhỏ giọng hỏi: "Vậy, tôi có thể đưa bạn mình cùng vào trong được không?"

"Không thành vấn đề," Demo lập tức vui vẻ ra mặt, "Bạn của chị dâu, tuyệt đối có thể."

Cậu ta lui về phía sau một bước.

Ra hiệu cho Đồng Niên đi ra khỏi phía sau lưng bảo vệ, sau đó cười với Việt Quất, rồi xoay người đi dẫn đường. Những người xung quanh nhìn trừng trừng cô, rồi lại bị bảo vệ đẩy ra phía sau, cô và Việt Quất vốn cũng đã quen với tình huống này, thỉnh thoảng có lên sân khấu biểu diễn cũng hơi mất bình tĩnh, dù sao ở trên đất quê nhà vẫn được hân hoan chào đón hơn.

Bây giờ...

Quả thực là thù địch của công chúng, phải thật cẩn thận.

Nhưng đây chỉ là cảm nhận của Việt Quất.

Đồng Niên đã sớm ôm chặt lấy chiếc ba lô nhỏ của mình, đi như bay về phía trước, tim đập liên hồi, cố gắng quên đi ánh mắt xung quanh...

Bọn họ đi vào, khung cảnh trước mắt rộng mở, một căn phòng nghỉ rất lớn, rất nhiều người ngồi bên trong.

Phụ nữ trong khu VIP này rất ít, tổng cộng chỉ có mấy người, bỗng nhiên có hai cô gái đi vào từ cửa chính, nên hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người. Đồng Niên lặng lẽ quan sát xung quanh, khắp nơi đều là đủ loại màu sắc quần áo thể thao của câu lạc bộ, từ mười mấy tuổi đến hai mươi tuổi, nhưng ở xa xa còn có một người đàn ông ngồi một mình ở hàng đầu tiên đang uống nước...

Thật sự là, quá manly.

Việt Quất vẫn nắm thật chặt cánh tay của cô, đến khi nhìn thấy Gun, lắp bắp hỏi: "Đó, đó, đợi chút, người đó, không phải là thần gun của chồng tớ sao?"

Thật muốn xin một chữ ký lên áo, một năm cũng không cần giặt nữa!

"Ừ..." Đồng Niên ôm túi, nhỏ giọng trả lời, "Là anh ấy."

"Cá Mực Nhỏ," Việt Quất chợt dừng bước, dùng ánh mắt thành khẩn nhất, nhìn thật sâu vào mắt cô, "Mặc kệ người đàn ông của cậu là ai, bảo anh ta nhất định phải xin chữ ký của Gun giúp tớ, cho chồng tớ một chữ ký của Gun đi, xin cậu đấy, có được không, được không."

"..." Phải giải thích thế nào đây.

"Cái đó," Demo còn tưởng rằng Đồng Niên đang do dự, tốt bụng nói tiếp, "Yên tâm đi, mặc dù lão đại chưa ký tên cho ai bao giờ... Nhưng bạn của chị dâu thì nhất định anh ấy sẽ nể mặt." Cậu ta cười ha ha.

!!!!

Trước mặt Việt Quất bỗng tối sầm lại: "Cậu ta vừa nói gì..."

"Thì..." Đồng Niên cảm giác mình thật sự siêu cấp vô tội, "Thì, lão đại của cậu ta chính là Gun đó."

!!!!

"Nam thần của chồng tớ là người đàn ông của cậu sao?!" Việt Quất như muốn ngắt đi.

"Thì..." Đồng Niên cảm thấy mình sẽ bị đánh chết, vội vàng nhỏ giọng cầu xin tha thứ, "Tớ thề, không phải là không nói cho cậu biết đâu. Tớ thật sự... chỉ gặp anh ấy có hai lần, hôm nay là lần thứ ba..."

!!!!

"Hai lần là thu phục rồi sao?" Cả người Việt Quất bắt đầu nóng lên.

Demo cảm giác dường như mình đang nghe một bí mật ghê gớm.

Nếu như nói đây là lần thứ ba, lần trước là lần thứ hai gặp mặt, vậy nghĩ lại, lão đại chỉ gặp mặt lần đầu tiên đã giải quyết được chị dâu rồi ư??!! Đây là hiệu suất gì vậy?! Toàn thân cậu ta đầy nhiệt huyết, trong đầu toàn ý nghĩ kỳ quái, không thể chờ đợi để chia sẻ với lão đại và chị dâu đã nói ra bí mật, liền ho khan một tiếng: "Chị dâu, em phải rút lui đây." Nói xong chạy đi.

Cậu ta nhanh chóng trốn đi, sau đó chui vào đám người của K&K.

Để lại Đồng Niên và Việt Quất đứng bên cạnh đang tức tối nhìn cậu ta thật bất thường...

Cô mãi mới tỉnh táo hơn một chút, suy nghĩ về tình hình bây giờ, nhỏ giọng giải thích: "Anh ấy... Tính cách không được tốt lắm, lát nữa cậu đừng hỏi gì cả, tớ...trở về sẽ giải thích cho cậu được không?"

Nhưng, giải thích gì đây T.T

Thôi, trở về rồi tính sau.

Việt Quất lập tức hiểu ý, gật đầu, suy nghĩ một lát, lại cảm thấy không đúng: "Không đúng, Cá Mực Nhỏ, cậu không biết kiềm chế anh ta sao? Tính cách của anh ấy không tốt, cậu liền chiều theo anh ta? Cái này không đúng, cái này không được, đàn ông càng quen thói càng hư đó -"

"Trở về rồi hãy nói được không?" Cô muốn khóc.

"À, à, yên tâm đi," Việt Quất ra vẻ khóa miệng lại, "Bảo đảm tớ sẽ giả chết, tuyệt đối không quày rầy hai người tâm sự đâu."

...

Cô đã quyết định không thèm giải thích nữa.

Từ từ lại gần trước mặt anh, rồi dừng lại: "Anh... tìm tôi hả?"

Gun đang cầm một chiếc bình giữ nhiệt màu đen, rót cho mình cốc nước, thấy cô, rồi lại nhìn người xa lạ đứng sau lưng cô, sắc mặt không vui.

"Đây là bạn của tôi," Đồng Niên giải thích rõ, "Cô ấy và tôi đi cùng với nhau."

"Ngồi đi." Anh nói bình thản, giọng anh hơi khàn.

"Được thôi." Đồng Niên kéo tay áo Việt Quất, đi vòng ra sau anh một hàng ghế.

Người phía sau đã mưa dầm thấm đất (nghe quen tai, nhìn quen mắt), nghe vô số chuyện kể về thần Gun từ chồng mình, biết tính cách anh ta vốn rất lạnh lùng, không nghĩ rằng người đàn ông này lại kiêu lời như vậy, đi theo Đồng Niên ngoan ngoãn ngồi xuống.

"Để bạn cô ngồi hàng sau đi, cô qua đây." Gun đưa lưng về phía họ, tự nhiên nói thêm. Giọng nói của anh vốn đã khàn khàn, bây giờ nghe như đang bị cảm, càng lộ vẻ không dễ tiếp cận.

Cô hơi khó xử, nhìn về phía Việt Quất.

Việt Quất nở nụ cười, ánh mắt nhìn với vẻ: cứ tự nhiên, hãy coi tớ là không khí.

Lúc này cô mới yên tâm hơn, lại cẩn thận quay lại, nhìn ghế ngồi bên cạnh Gun, đang suy nghĩ anh có để cô ngồi sát gần mình... còn cách một chỗ ngồi...

Gun nhú mày, không biết tại sao cô còn đứng ngây ra đó.

Cô lập tức ngừng suy tư, mặt hơi nóng lên, ngồi xuống bên cạnh.

Dù sao... cũng là anh cho mình ngồi...

Cô nghĩ thầm.

Anh tiếp tục uống nước, thấy hơi nhức đầu.

Từ khi tên tiểu tử thối kia làm ầm ĩ lên, nói nhìn thấy chị dâu, rồi tranh luận nhao nhao lên, chỉ trích anh lãnh khốc vô tình, không biết thương hoa tiếc ngọc, để nữ chủ nhân của K&K đứng ở khu vực của fan hâm mộ...

Đau họng, thật sự chẳng muốn nói nhảm với bọn họ.

Nhìn tình hình này, nhất thời cả hội đều không yên tĩnh được, bảo Demo đi ra ngoài, gọi cô vào đây cùng xem thi đấu.

Quả nhiên rất hữu hiệu, bây giờ không còn ầm ĩ nữa.

Chỉ có điều... Phải giải thích cho cô hiểu một cách hợp lý.

"Thành viên của đội rất thích cô." Anh chột mở miệng.

"Hả?" Tôi có quen biết bọn họ sao?

"Cho nên," Anh nở nụ cười, nói thật, "Bọn họ muốn mời cô xem thi đấu miễn phí."

"À," Cô cố che giấu đi sự thất vọng của mình, "Cảm ơn."

Anh nhận ra: "Sao? Không muốn xem?"

"Không," Cô vội lắc đầu, "Muốn xem."

"Vậy chờ mười phút nữa, đi chung ngồi cùng bàn với tôi."

Cô gật đầu, sau đó nghe lời ôm chiếc túi của mình, yên tĩnh ngồi chờ.

Chờ...

Tiện thể, lặng lẽ liếc mắt nhìn sang.

Hử, lại chơi điện thoại?

Chơi rất giỏi a...

Không phát hiện ra?

Lại nhìn anh.

...

Người bên cạnh tay trái đang chơi trò chơi mới tải, tay phải vẫn cầm cốc giấy, uống từng ngụm nước. Từ đầu đến cuối anh đều biết Đồng Niên đang nhìn mình, cho đến khi...

Bị cô nhìn chăm chú cảm thấy có chút mất bình tĩnh, gương mặt lên, trực tiếp nhìn thẳng vào mắt cô.

!!!!

Bị phát hiện rồi.....

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Cao Thủ Trong Cuộc ?

"Muốn làm gì?" Anh hiểu rõ, nhưng vẫn lên tiếng hỏi.

Đồng Niên lúng túng, lặng lẽ nhìn xuống dưới: "Tôi muốn... giải thích hiểu lầm này với mọi người."

"Hiểu lầm?"

"Nhất định phải giải thích, thật ra thì tôi không phải bạn gái của anh," Cô nhỏ giọng nói ra suy nghĩ của mình, "Nếu bị mọi người hiểu lầm thì sẽ không tốt. Mặc dù tôi..." Cô tạm dừng.

"Mặc dù thích tôi? Nhưng không muốn gây rắc rối cho tôi?"

"..."

Anh dùng ánh mắt hướng về phía mấy người trong K&K: "Đi đi."

"Ừ."

Không sao, Đồng Niên, cố lên nào.

Cô hít sâu một hơi, tự động viên mình.

Gun chọt nói thêm: "Trong vòng một phút phải nói cho rõ, đừng làm ảnh hưởng đến tinh thần thi đấu của bọn họ."

"Một phút ư?"

"Sao? Không làm được?"

"..."

Làm sao trong một phút có thể giải thích rõ được chứ, còn không làm cho mọi người hỏi tới hỏi lui rồi nghĩ lung tung...

"Không làm được, vậy chờ đến khi cuộc thi đấu kết thúc rồi nói," Tầm mắt Gun lại hướng về màn hình điện thoại, xác định thời điểm, "Đi đây."

Nói xong, anh bỏ tất cả những thứ lộn xộn ném vào trong túi balo dưới chân, kéo khóa rồi đứng dậy.

Anh không chỉ thấy đau họng, bả vai và cổ cũng hơi mỏi, chắc hẳn là do thức suốt đêm hôm qua thành ra như vậy. Vậy nên sau khi đứng dậy, tự nhiên lắc lắc cổ, dấm dấm vai, sau đó nhìn đám người K&K đối diện nghiêng nghiêng đầu, ý là: vào sân đi.

Mọi người trong K&K lập tức lấy chuột và bàn phím của mình, thấy chị dâu và người bạn của chị dâu đi theo lão đại, giữ khoảng cách nhất định phía sau, vào khu vực chính diện.

Lối đi thật là dài, anh đi xa đằng trước, cô ôm chiếc túi, nhanh chóng chạy theo phía sau.

Dáng người thật đẹp...

Cô lặng lẽ nhìn bóng lưng cao gầy của anh, thậm chí cảm thấy dáng vẻ thanh thoir có phần không nghiêm chỉnh của anh cũng thật phong độ... vừa nhìn, rồi lại cúi đầu, ôm chặt chiếc balô.

Trong người như có luồng điện xoẹt qua, không nhịn được bật cười.

Quá hạnh phúc... vậy mà có thể đi cùng anh xem thi đấu...

Đây là một cung thể thao khép kín.

Trước khu vực thi đấu là nhân viên làm việc trong câu lạc bộ và một số tuyển thủ dự bị, đội K&K vào trễ nhất, hoàn toàn thu hút ánh nhìn của mọi người trong cung thể thao, từng người từng người đi tới. Đồng Niên đi theo sau lưng Gun, bên tai đều là tiếng nhạc, cô liếc nhìn lên võ đài, hai hàng máy tính chia thành hai nhóm ở hai bên, trống trơn, không có một ai.

Dựa theo kinh nghiệm lần trước, lát nữa sẽ thi đấu ở đây?

"Điện hạ, điện hạ," Việt Quất đi bên cạnh nhìn xung quanh hồi lâu, rồi cuộc mở miệng, "Nhớ giúp tớ xin chữ ký đấy," Cô nàng vẫn biết rằng lát nữa Cá Mực Nhỏ sẽ ngồi bên cạnh Gun, bây giờ là thời điểm tốt nhất để nói, nếu không sẽ không kịp nữa.

"Ấy, không được," Đồng Niên lập tức căng thẳng, làm như bị kẻ trộm rí tai, "Tớ sợ anh ấy tức giận, sẽ đuổi chúng ta ra ngoài..."

"Hả? Cậu sợ sao?" Việt Quất muốn ngất xiu, "Xin chữ ký người đàn ông của cậu thì sao chứ?"

"Anh ấy không phải... Haizzz," Bây giờ cô không dám nói đến ba chữ "người đàn ông của tớ", nghẹn lời, lặng lẽ nhỏ giọng nói rõ, "Tớ thích anh ấy, còn anh ấy... không thích tớ."

"Hả?!" Việt Quất không dám tin, tuyệt đối không thể tin được!!

Cá lộn trong mật thất theo đuổi đàn ông, quả thật...không thể nào tưởng tượng được.

Từ ngày cô nàng quen biết Cá Mực Nhỏ, đã có một fan hâm mộ thổ lộ với cô, người này còn viết mấy vạn chữ để tỏ tình, rồi còn làm video... Mọi phương thức theo đuổi đều đã gặp qua rồi, cái này thì hoàn toàn không có hiệu quả. Mới vừa rồi cô nàng còn nghĩ, nam thần của chồng mình đã có cách gì mà hai lần liền thu phục được cô...

Thì ra là! Là cô theo đuổi anh trước?!

Mẫu chốt là! Không thích là có ý gì? Không xứng đáng ư?

...

Việt Quất nhìn nét mặt của cô, dáng vẻ thành thật, còn tai thì đỏ ửng lên, quả thực là...không giống nói dối...

Việt Quất cảm thấy đầu óc hơi choáng váng, cần được tiếp thu lại một chút.

Cứ ngẩn ngơ như vậy mà quên mất chồng mình đã giao nhiệm vụ xin chữ ký, tự động ngồi sau lưng hai người, bắt đầu yên lặng suy nghĩ lời nói của Đồng Niên của phải sự thật hay không...

Nếu như là yêu đơn phương, vậy tên thần Gun này có ý gì?

Lạt mềm buộc chặt sao?

...

Gun ngồi xuống ghế có dán chữ K&K, bên trái là của đội, còn bên kia chính là câu lạc bộ SP. Đồng Niên ngồi xuống bên cạnh, chợt phát hiện, ở bên SP cũng có một vài ánh mắt sáng rực nhìn sang, hơn nữa... còn có cô gái tóc ngắn xinh đẹp tốt bụng đỡ cô đứng lên ban nãy.

Đối phương nhìn sang, cô cũng cảm thấy hơi xấu hổ, nở nụ cười với cô gái kia.

Chợt, người ngồi bên cạnh quay đầu sang, nhìn cô.

Hả?

Cô nhìn anh, sao vậy?

"Cô biết cô ấy?"

Cô ấy? À... "Không biết," Cô nói thành thật, "Vừa rồi ở bên ngoài, tôi chen chúc trong đám đông, cô ấy đã đỡ tôi."

Có vấn đề gì sao?

Tại sao anh có vẻ... không vui?

Đúng vậy a, tại sao lại quên chứ, SP đối đầu với K&K mà, cô yên lặng sấm hối.

Ánh mắt anh tối sầm lại nhìn lên võ đài, qua mấy giây, chợt hỏi: "Biết cô ấy là ai không?"

Hả? Cô lắc đầu: "Không biết..."

"Appledog của SP, mười năm trước là player vô địch CS, bây giờ là đội trưởng của SP." Anh nói xong, cảm thấy mình vừa nói nhảm, cô gái này căn bản không hiểu gì về game.

??!!

Trời ơi, là Appledog?

Cô chợt thấy vô cùng khẩn trương.

Đây chính là người phụ nữ anh đã thích mười năm rồi sao?

Mười năm...

Cho nên... anh mới đặc biệt nói với cô...

Là muốn nhắc nhở cô, anh đã có người trong lòng rồi sao...

Mắt cô khép hờ, nhìn chăm chăm giày của mình, chợt thấy trong lòng vô cùng trống trải, cái gì mà có chút niềm vui mới chớm nở đã biến mất, chẳng qua là cảm thấy như đứng trên đồng lửa, không biết nên đáp lại thế nào... Bây giờ đứng dậy rồi yên lặng rời đi sao? Mọi người đều nói phải rõ ràng như vậy. Nhưng... Người dẫn chương trình đã bắt đầu cất tiếng nói, trực tiếp đi ngay lúc này, có ảnh hưởng gì không ...

Cô càng nghĩ càng lo lắng, do dự rất lâu, cuối cùng quyết định: "Tôi có cần... thừa dịp chưa chính thức bắt đầu rời đi không?"

Đột nhiên nói một câu như vậy.

Gun có phần không hiểu: "Sao lại đi?"

"Ừ," Cô tiếp tục nhìn chăm chăm giày của mình, nhưng trong ánh mắt lại chỉ có anh, tất cả đều là anh, có lẽ... đây là lần cuối cùng được đứng gần anh như vậy, "Ngồi ở đây, sợ cô ấy sẽ hiểu lầm."

"Hiểu lầm?"

Nhất định sẽ hiểu lầm... Cô càng cảm thấy chán nản.

Anh càng nghe càng không hiểu: "Hiểu lầm cái gì?"

"Hiểu lầm tôi là bạn gái của anh. Nếu như đã hiểu lầm, nhất định cô ấy sẽ tức giận, anh sẽ gặp... phiền toái."

Như vậy việc anh thành lập K&K, muốn đưa cô ấy trở về càng khó khăn hơn...

...

Anh rốt cuộc đã hiểu.

Hiểu cô đang nghĩ gì.

Cô nghĩ rằng anh và Appledog có quan hệ? Hoặc là, cho rằng anh thầm yêu Appledog sao?

Đùa gì thế?

Anh nhất thời cảm thấy nực cười, thật là năm cũng trùng đạn: "Cô ta tức giận hay không, không liên quan tới tôi. Chỉ là -"

Hả?

Đợi chút...

Không liên quan? Anh nói không liên quan?

Vì muốn tránh để những người ngoài cuộc nghe thấy, Gun cố nói giọng gần như là sát bên tai, cười nhạo: "Cô gái à, thông tin của cô sai rồi. Không phải nói thích tôi sao? Sao ngay cả tôi độc thân, hơn nữa còn không hứng thú với phụ nữ cũng không biết chứ?"

"Tôi..."

"À, đúng," Anh nói thêm, "Không chỉ là phụ nữ, đối với đàn ông tôi cũng không có hứng thú."

...

...

Sau đó, mọi người trong K&K ngồi ở hàng ghế thứ ba, cùng với những người trong câu lạc bộ khác gần đó quan sát thấy một khung cảnh với vẻ đùa giỡn: lão đại K&K Gun quay đầu sang, rỉ tai nói với bạn gái mình một câu, thành công biến cô gái nhỏ một giây sau mặt đỏ tới mang tai, hai tay che miệng, hai người nhìn nhau chừng mười giây, bỗng nhiên cô vùi mặt xuống balo...

Chuyện này...

Trong tin đồn không gần phụ nữ ấy...

Là đùa giỡn thôi ư?!

Điều này rõ ràng là cao thủ tình trường a...

Tác giả có lời muốn nói: ai nói là nhìn G của chúng ta xấu xa!!!
<Chống nạnh>, anh ấy là chuẩn mực của một con người giàu tình thương
đấy!!!!

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Cao Thủ Trong Cuộc !

Anh chỉ cảm thấy nhàm chán, muốn thay đổi thủ đoạn chèn ép với mấy thành viên trong đội.

Nhanh chóng bắt đầu thi đấu, vẻ mặt Gun đã trở lại như cũ, khôi phục vẻ lạnh nhạt, bắt đầu quan sát vòng knockout của SP.

...

Cả hội trường tối sầm lại.

Sau lưng, đột nhiên có người âm thầm lay vai cô.

Cô quay đầu lại, Việt Quất nháy mắt ra hiệu cho cô, dùng khẩu hình nói: đi toilet.

Cô nhìn Gun vẫn đang chăm chú xem màn hình lớn trên khán đài phát sóng trực tiếp, lặng lẽ đặt ba lô tại chỗ ngồi, khom lưng ẩn mình đi vào nhà vệ sinh cùng Việt Quất. Chân vừa mới bước vào, liền bị Việt Quất giữ lại, kéo tới đại sảnh hẻo lánh: "Cá mục nhỏ----" "Tớ sẽ cố gắng xin chữ ký cho cậu," Cô giơ tay đầu hàng, tỏ vẻ đáng thương, "Có được không?"

"Chữ ký để sau đi," Việt Quất nheo mắt, tiến lại gần, đôi mắt đen nháy lạnh lợi phản chiếu bóng của cô, "Nói rõ ràng cho tớ, cậu và nam thần của chồng tớ đã xảy ra chuyện gì rồi?"

"Thì..."

dien.dan.le.quy.don

...

Chỉ trong mười phút, cô nói rõ ràng mọi chuyện diễn ra trong một tuần lễ, sau đó lặng lẽ cúi đầu: "Không phải là không nói cho cậu biết, cảm giác tỏ tình mà bị từ chối rất mất mặt..."

Nói chưa dứt lời, một ngón tay chọc vào trán cô: "Tỏ tình? Tỏ tình là điều tối kỵ trong việc theo đuổi đấy có biết không?! Ai lại có cảm tình với một người phụ nữ mới gặp hai lần đã tỏ tình rồi? Hả? Trí thông minh của cậu bị chó tha đi rồi sao?"

"...Tớ không muốn tỏ tình đâu, nếu không nói rõ ràng sẽ bị hiểu nhầm là thích cái tên ẻo lả kia..."

"Không có chín phần mười nhan sắc, đến bây giờ ngay cả chín phần tình cảm của người đàn ông kia cũng không có, lại còn là mối tình đầu? Thầm mến? Tỏ tình? Cậu như vậy mà đòi theo đuổi được nam thần của chồng tớ sao?"

"..."

Việt Quất xoa xoa ngón tay chọc đến đau của mình: "Điều ngu xuẩn nhất trong theo đuổi chính là đối phương chưa thấy bất kỳ ưu điểm gì của cậu mà đã xông đến nói thích người ta, có quý mới có thể chấp nhận loại rắn thành tinh này. Cậu phải hiểu, muốn ở bên cạnh anh ấy, phải thể hiện những sở trường, tốt đẹp nhất, đặc biệt nhất, thậm chí là thu hút ánh nhìn của người đàn ông khác, nhưng không thể thừa nhận là thích anh ấy, để anh ấy lo nghĩ, để anh ấy suy đoán, rõ ràng cảm thấy cậu thích anh ấy, nhưng vẫn không có được đáp án, hiểu chưa?"

"...Ừ."

"Để anh ấy mở lời hỏi cậu trước, ám hiệu trước, tỏ tình trước, hiểu chưa?"

"...Ừ."

...

...

Sau mười phút nghe giáo huấn như nhồi vẹt, cô lại im lặng, trở về chỗ ngồi cạnh anh, cứ suy nghĩ về lời nói của Việt Quất: anh vẫn chưa chịu giải thích, đã nói lên rằng anh không ghét chuyện đó, thậm chí đã có thiện cảm với cô.

Có...thật sao?

Cô hơi thấp thỏm, nhìn lên anh: sao mình không nhìn ra...

Gun thì hiển nhiên suốt dọc đường đã rời đi một lần rồi, cầm bình giữ nhiệt từ phòng nghỉ, tiếp tục rót nước vào cốc giấy, uống từng ngụm để thông cổ họng. Anh cảm thấy, cô gái ngồi bên cạnh lại bắt đầu không an phận ngắm anh... Anh cầm cốc giấy, ghé vào môi, phát giác thấy ánh mắt nho nhỏ yếu đuối đã lén dờ đi.

dien.dan.le.quydon

...

Cuộc thi đấu rất ngoạn mục.

Khi K&K thắng cả bốn vòng thì toàn hội trường tràn ngập tiếng vỗ tay.

Tiếng vỗ tay khiến người dẫn chương trình hưng phấn chúc mừng, ngoài ra còn có năm cậu con trai đứng dậy làm động tác cảm ơn, là một cảnh tượng xa lạ mà cô chưa từng nhìn thấy. Cô chưa từng xem thi đấu ở khoảng cách gần như vậy, tựa như trò chơi này lập tức trở nên to lớn vô cùng...

Cô không tự chủ vỗ tay giống như những người trong hội trường đến nỗi đỏ cả lòng bàn tay.

Năm người kia đi xuống, tới lướt qua Gun, Gun hơi nhếch khóe miệng, gật đầu với từng người.

Đây là một thắng lợi khá bất ngờ, anh không định xem tiếp trận tứ kết còn lại của SP, đứng lên, vỗ sau lưng Đồng Niên, ý nói cô có thể đi được rồi.

Vì vậy, giữa trận thi đấu tiếp theo, toàn bộ thành viên K&K đều rời đi.

dien.dan.lequydon

...

Đồng Niên đi theo sau anh, cảm giác lưng mình thỉnh thoảng lại bị Việt Quất hung hăng chọc chọc liên tục... Cuối cùng đi theo anh vào phòng nghỉ VIP mới nói ra nửa câu: "Chúc mừng... Mọi người thắng rồi."

Việt Quất muốn té xỉu, lạt mềm buộc chặt là thế này hả?!

Gun ném bình giữ nhiệt vào trong ba lô, kéo khóa, nhấc lên, đeo lên vai, xoay người nhìn xuống đỉnh đầu cô.

Đồng Niên lập tức trở nên căng thẳng.

"Không phải cô muốn giải thích sao?" Bởi vì nói quá nhiều, giọng nói của anh càng khàn, càng lộ vẻ áp bức.

Cô sững sốt.

À, đúng rồi, giải thích, cô bừng tỉnh, nhẹ giọng hỏi: "Bây giờ có thể rời hả?"

Nghe lén Việt Quất...

Không nên giải thích!! Giải thích sẽ không còn cơ hội đâu!! Để người ta hiểu lầm đi, đây chính là mở đầu một mối tình!!

Gun phát hiện, cô gái xa lạ đi theo Đồng Niên đang đứng nghe lén, lạnh nhạt nhìn về phía cô gái đó. Người đằng sau lập tức rùng mình một cái, tự nhận ra, lui về phía sau một bước, hai bước, ba bước...

"Hoàn toàn có thể rồi," Hai tay Gun đút trong túi quần, cúi người xuống trước mặt cô, nhìn thẳng vào mắt cô, "Trước tiên là nói thử một lần với tôi trước đi, cô định giải thích thế nào?"

"Nói thử sao?" Cô nói lắp bắp.

"Để tôi nghe xem, cô có thể giải thích rõ hay không," Anh vẫn nhìn ánh mắt cô, "Tôi không muốn lãng phí thời gian của mọi người."

"Tôi... sẽ nói, tôi và Hàn Thương Ngôn..."

Đồng Niên vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt anh, lúc này, giờ phút này, ngay bây giờ, trong ánh mắt đó nhìn rõ bóng dáng chính mình, nhưng hoàn toàn không biết nói thế nào.

Trong tai đều là tiếng thành thịch, thành thịch...

Tôi và Hàn Thương Ngôn... làm sao đây...

"Sao không nói nữa?"

Thành thịch...

Anh còn muốn nói gì nữa chứ, cứ như vậy nhìn cô gái này với gương mặt trắng bệch dần chuyển sang ửng hồng, quả thật so với Appledog nổi danh hay đỏ mặt năm đó còn nghiêm trọng hơn... Bỗng nhiên cảm thấy,

hình như mình đã quá đáng rồi? Cô gái này chỉ thích mày mà thôi, không phải là tội ác tày trời, kiềm chế lại, coi cô như là thành viên trong đội giáo huấn như vậy có vẻ rất quá đáng rồi, anh tự nói với mình.

Vì vậy, giữ lại một chút lương tâm, hăng giọng:

"Nói thẳng ra, tôi không muốn có bạn gái," Anh đứng thẳng, nhìn về phía mấy đứa đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về, "Những đứa con trai kia, nhỏ nhất mới mười lăm tuổi, đã đem tất cả tương lai, tiền đồ giao hết trên tay một mình tôi, chỉ mong có một ngày có thể khoác quốc kỳ lên người, vô địch thế giới, chứng minh cho bố mẹ rằng sự lựa chọn của họ không hề sai. Cho nên, tôi không có nhiều thời gian, không có tinh thần để đối phó với bất kỳ người nào ngoại trừ K&K."

Anh nói xong, tầm mắt hướng xuống, nhìn cô: "Nghe rồi hiểu không?"

...

Đồng Niên không ngờ rằng anh có thể nói một cách thẳng thắn như vậy, không tự chủ gật đầu một cái.

Đây là thế giới của anh, một thế giới lạ lẫm.

Làm cho người ta bái phục, nhưng cũng đáng để ngưỡng mộ.

...

Đúng lúc đó, Dt đi tới sau lưng anh, nghe thấy đoạn nói chuyện kia, khó kìm được tầm mắt nhìn sang, nhìn dáng vẻ cao ngạo, giả bộ lớn lao của Gun đánh lừa cô gái nhỏ đáng thương.

Thật không nhìn nổi.

Mỗi lần từ chối người khác đều khác nhau, lần này là kì lạ nhất, còn nói đến chuyện của câu lạc bộ.

Đt thật lòng cảm thấy, cô gái này hoàn toàn có thể mang một tâm hồn mỏng manh, cô gái trong sáng như vậy nhất định không thể chơi đùa, nếu đi theo Gun sẽ bị hủy hoại... Cho nên hẳn lựa chọn yên lặng, xoay người đi khỏi.

Sau đó, có thích hay không, có xin chữ ký hay không? Hoàn toàn như mây trôi đi.

Đồng Niên và Việt Quất cảm thấy thỏa lòng, chúng ta đã đủ nông cạn, đủ hồ đồ rồi, nhìn Gun và những người trong K&K rời đi. Mọi người không biết tại sao chị dâu lại bất hòa với lão đại, mặc dù có suy đoán, nhưng vẫn không dám hỏi, chỉ là lúc rời đi, rồi rít gật đầu với Đồng Niên, chị dâu vẫn niềm nở tươi cười rất nhiệt tình...

Tác giả có lời muốn nói: ㄟ (͡ ▽ ͜) ㄟ Gun bị mọi người gọi là thần côn, không phải không có nguyên nhân.....

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Xem Mật?

Editor: Misali

Thất tình...

Trong trọn ba ngày Đồng Niên không rời khỏi nhà, ở trong căn phòng nhỏ của mình, nhìn vào màn hình xem video thi đấu Mật Thất Phong Bạo. Từ K&K và SP đến chiến tuyến hai đội, cuối cùng xem xong, lên mạng xem những trận đấu đặc sắc. Đến buổi tối thứ ba đã là giao thừa, cô xem tất cả video phỏng vấn K&K, tư liệu đều đã xem hết...

Gun rất ít khi chấp nhận phỏng vấn, chỉ có vồn vẹn hai ba lần, lời nói tổng cộng cũng chưa tới mười câu.

Cũng không quá nghiêm túc.

Thực sự không quá nghiêm túc, dường như khác hẳn với anh hôm đó, và hình ảnh hoàn toàn khác biệt trên Baidu, dường như câu trả lời của anh hoàn toàn có thể hóa giải được vấn đề của phóng viên, sau đó sẽ ném ra một năng lực châm biếm.

Quan trọng nhất là rốt cuộc cô cũng biết rằng ban đầu đội của Solo giải tán, cũng là thời kì đỉnh cao nhất của Gun nhưng anh phải nghỉ thi đấu, chỉ để lại một lời nói ngắn ngủi, từ đó biến mất đã mười năm.

Đồng Niên nhìn những lời nói khi nghỉ thi đấu kia, cảm thấy trong lòng đau xót.

Khi anh bỏ thi đấu chắc hẳn là rất đau lòng...

Trên màn hình laptop, đang hiện lên một khung hình nhỏ, là chính cô làm. Trong đó có một hình ảnh một nam nhân hoạt hình, đang thay đổi nhiều dáng vẻ gương mặt, nói chuyện với Laury cười mèò lớn. Cứ ba giây, sẽ nói một câu khác, đều là những lời anh đã từng nói với cô, cô đều không bỏ sót từng chữ.

Vì sợ ba mẹ nhìn lén, nên đổi thành tiếng Nhật.

Di chuột vào, còn có thể phát ra tiếng, tiếng này được tạo ra đặc biệt dựa theo giọng nói của anh...

...

Cô vô thức nhấn chuột vào nam nhân hoạt hình kia, nhớ lại một câu nói: " Cô gái à, thông tin của cô sai rồi. Không phải nói thích tôi sao? Sao ngay cả tôi độc thân, hơn nữa còn không hứng thú với phụ nữ cũng không biết?" Lời nói vừa phát ra, khiến cô ngạc nhiên, rồi lại đỏ mặt... Sau đó lập tức cảm thấy đau lòng hơn.

Được rồi, thất tình cũng phải có thời gian để bình tâm trở lại...

Bằng không thì cô quá lụy tình rồi.

Cô tự an ủi mình.

Cửa ở đằng sau, lặng yên không một tiếng động chợt đẩy ra, mẹ cô đi tới, nhìn vẻ mặt ỉu xìu của Đồng Niên, cười khuyên bảo: "Chuẩn bị quần áo đi, lát nữa ra ngoài ăn cơm." Đồng Niên mất hồn quay đầu lại: "Ăn ở trong phòng được không ạ..."

"Không được, cơm tất niên sao có thể ăn một mình được?" Mẹ cô tiếp tục nhỏ giọng dỗ cô, "Trước tiên xuống nhà chào hỏi đã, bác của con tới rồi

đó."

...Được thôi.

Cánh tay cô di chuyển, đứng lên, đẩy cửa ra, đi xuống cầu thang.

Ôi? Thật là đông người -

!!!!

Tại sao ở cuối ghế salon, người đàn ông mặc bộ quần áo thoải mái toàn thân đều màu đen ngồi đó, đang cúi đầu uống trà... Giống anh như vậy?! Nhất định là mơ rồi...

Cô buồn bực cúi đầu, hung hăng đá tay vịn cầu thang, xoay người... lên tầng.

"Niên Niên?" Một bác đứng tầng dưới gọi vọng lên, "Bác vừa nói sao con suốt ngày ngồi lì trong phòng, học nhiều đến mù mắt rồi hả?" Bác nhiệt tình gọi cô, "Mau tới đây, chị họ cháu mới trở về, hai đứa đã lâu không gặp nhau rồi nhỉ? Hai ba năm? Sao không ngồi tâm sự với nhau một chút?"

...

Cô sợ nhất là gặp lại người chị họ hoàn mỹ kia.

Nhưng sắp sang năm mới, cũng không còn cách nào, dù sao cũng là họ hàng thân thích.

Cô chỉ có thể buồn rầu quay đầu lại, sau đó, hoàn toàn chết trân ở đó. Người đàn ông đang ngồi uống trà ngẩng đầu lên, chính là anh, từ ánh mắt đến tư thế ngồi, đến cảm giác không quá bình tĩnh cũng đều là anh...

Cô cứ đứng ngẩn ra như vậy, trên người mặc bộ quần áo thể thao màu vàng chanh, đứng trên cầu thang.

Trên bộ quần áo thể thao còn có đầy hình gấu Pooh...

Gun khẽ nhú mày, thu tầm mắt lại, tiếp tục cúi đầu uống trà, dường như mọi người trong căn phòng này đều không có quan hệ gì với anh.

Cô không biết mình đã xuống tầng thế nào, cũng không biết bác và mẹ đã vây quanh từ lúc nào, thao thao bất tuyệt giới thiệu công việc và việc học của cô và người chị họ, sau đó giới thiệu cho một ông cụ.

"Mười chín tuổi, mười chín tuổi thì tốt rồi. Ta có đứa cháu ngoại không kém cháu mấy tuổi, cũng học về máy tính. Lát nữa làm quen một chút, nhất định sẽ có rất nhiều điểm chung," Ông lão nghe mẹ Đồng Niên giới thiệu, ôn hòa nói với Đồng Niên đang đứng suy nghĩ đến ngây ra như phỗng, càng nhìn càng cảm thấy xứng đôi với cháu mình, không nhịn được nghiêng đầu hỏi Gun: "Tiểu Bạch đâu? Khi nào thì nó đến nhà hàng?"

"Không biết." Gun đáp, giọng nói hoàn toàn có cảm giác như không nên lời.

"Gọi điện thoại cho nó đi, bữa cơm tất niên không thể tới muộn."

Ông cụ cười ha ha, so với anh thì hiền hòa hơn nhiều.

Rất nhanh sau khi mẹ chào hỏi xong, mọi người sôi nổi đứng dậy, chuẩn bị đến nhà hàng ăn bữa cơm tất niên.

Đồng Niên mơ màng mặc áo khoác vào, quần khăn quàng cổ, đi theo sau mẹ ra ngoài. Mười mấy người, bốn chiếc xe, chỉ có thể chia nhau ra mà đi. "Niên Niên," Mẹ tiện tay quần lại chiếc khăn trên cổ cô, nhỏ giọng nói, "Giao cho con nhiệm vụ này, chị họ con và cậu con trai kia xem mắt. Mấy

đứa đều là thanh niên, con đi chung xe với hai đứa kia, nghe xem hai người đó nói gì, tùy cơ ứng biến đi, ngoan."

Xem mắt?

Anh và chị họ cô xem mắt nhau sao?

Không phải là anh nói... không muốn có bạn gái sao...

Đồng Niên ngẩng đầu, nhìn Gun đứng cách đó không xa đang mở cửa trước, quay lưng về phía mọi người, cởi áo khoác ra ném vào ghế phụ, "Con không muốn ngồi xe của anh ta..." Mũi cô chua xót, cúi đầu.

Đồ ngốc, người ta không phải là không muốn có bạn gái?

Rõ ràng là...không muốn để ý tới mày mà thôi.

"Ngohan đi," mẹ còn tưởng rằng cô đang xấu hổ, "Con không qua đó vậy chẳng lẽ tự đón xe đến hả?"

"Vâng," Cô nắm chặt ống tay áo khoác, "Con tự gọi xe đến..."

"Em gọi xe làm gì hả?" Sau lưng đã có người kéo cánh tay cô, chị họ hạ thấp giọng, cầu xin cô, "Chị và anh ta cũng là lần đầu tiên gặp nhau. Đi cùng đi, khi nào quá tẻ nhạt, chúng ta còn có thể nói chuyện."

Không cần... đánh chết cũng không cần.

Cô cúi đầu, sống chết cũng không chịu rời đi một bước.

Nhưng trong ba phút ngắn ngủi, tất cả mọi người đã tách ra rồi lên xe, chỉ còn cô và chị họ đứng ở dưới lầu, người đứng bên cạnh dĩ nhiên không biết cô đang rất rối rắm, cứ vừa đẩy cô vừa thuyết phục rồi dẫn cô lên xe Gun.

Một xe, ba người.

Chị họ cô vốn là muốn ngồi ở ghế phụ, nhưng thấy người ta để áo ở đó, không có ý định lấy đi, cũng không định để chỗ cho chị họ cô ngồi đó nên cũng có phần khó chịu ngồi ở ghế dưới cùng với Đồng Niên.

"Xem mắt nhiều lần rồi, lần này là mất phong độ nhất."

...Cô ngồi yên lặng, dạ bữa một tiếng.

Cả người giống như bị treo trên sợi dây thép gai, không dám cử động, đành tự cầu nguyện cho mình, mau đến nơi đi, nhanh chóng xuống xe, ăn uống thật nhanh, rồi có thể về nhà...

Xe lái ra khỏi chung cư, rồi ra đường lớn.

Chị họ cô bắt đầu phá vỡ sự yên lặng bên trong xe: "Chúng ta đều là người trẻ tuổi, trước tiên tôi nên tự giới thiệu, công việc của tôi là marketing trong một công ty sản xuất hàng cao cấp. Còn anh?"

"Không có công việc gì đáng hoàng." Gun giữ tay lái, tay còn lại bấm điện thoại.

Một lát sau, điện thoại bắt đầu phát ra tiếng hướng dẫn chỉ đường: "Đi thêm 300m về phía bên phải..."

Không khí trong xe có chút kỳ dị, chị họ cô cũng phát hiện ra anh không hề dễ gần, nhưng vẫn rất lịch sự đáp lại: "VẬY... anh cũng nên có một nghề nghiệp. Nghe nói anh đang gây dựng sự nghiệp ở đây?"

"Nghề nghiệp sao?" Anh không quá bình tĩnh, "Chơi game có được tính không?"

...

Hướng dẫn: "Đi thêm 200m về phía bên phải, rẽ vào đường nhỏ..."

Hướng dẫn: "Xin chú ý phía trước 100m có thiết bị đo tốc độ..."

Hướng dẫn: "Xin chú ý..."

...

Chị họ cô yên lặng, nói nhỏ vào tai Đồng Niên: "Đúng là con nhà giàu không cần phải làm việc."

"Không phải đâu," Đồng Niên thốt lên, rồi lại nói thấp giọng xuống, "Chơi game cũng là một nghề nghiệp chính đáng mà."

"Nghề nghiệp chính đáng á?" Chị họ nhìn cô với ánh mắt kỳ lạ.

"Tuyển thủ nhà nghề có thể giữ chức vô địch, là một hạng mục thể thao được quốc gia thừa nhận," Đồng Niên không nhịn được tiếp tục giải thích về anh, "Hơn nữa nếu như họ thắng, tiền thưởng còn rất cao... Tiền thưởng không phải là quan trọng nhất, là cảm giác vinh dự, ở Trung Quốc có rất nhiều vị trí thi đấu vô địch thế giới, đem lại rất nhiều huy chương vàng."

Chị họ cô nghe nửa hiểu nửa không, nhưng suy nghĩ lại, vẫn cảm thấy không đáng tin: "Vậy chẳng lẽ chơi game cả đời sao?"

...

Xe chợt dừng lại.

Đến nơi rồi?

Đồng Niên nhìn ra ngoài cửa xe, hả? Sao lại dừng ở ven đường...

Cô đang thấy khó hiểu thì người ngồi lái xe đã quay đầu, lần đầu tiên nhìn thẳng vào đối tượng hẹn hò tối nay - chị họ Đồng Niên: "Có mấy lời, nói rõ ra thì khá dễ dàng. Còn tôi, không có hứng thú gì với cô cả, về sau cũng nhất định không có hứng thú. Dĩ nhiên, cô nhất định cũng không thích loại người như tôi đâu," Anh cố nén cơn đau họng, khàn giọng nói: "Chúng ta đều là người đã trưởng thành, phối hợp với trường bồi một chút, ăn bữa cơm này xong rồi thì kết thúc. Thế nào?"

Nét mặt chị họ cô cứng đờ lại, cô thề rằng mình tuyệt đối chưa bao giờ gặp một người đàn ông như vậy!

"Còn nữa," Tầm mắt Gun chuyển sang Đồng Niên, "Cô cũng không cần giả vờ là không quen tôi."

Tác giả có lời muốn nói: thần côn thật ra là một danh từ riêng, gần như là...kẻ lừa gạt. 0.0

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Xem Mật

Vẻ nguy trang của cô bỗng dưng bị vạch trần, hoàn toàn không biết phải nói gì.

Há miệng, sững sờ, ngây người ra nhìn anh.

Không khí nhanh chóng như bị đóng băng.

Chị họ cô không tin nổi nhìn Đồng Niên, lại nhìn anh cũng chính là đối tượng hẹn hò lần đầu gặp mặt. Đã xảy ra chuyện gì? Đây là tình huống gì vậy? Hai người này quen nhau?

Mà người đàn ông này hoàn toàn không nề tình chút nào lại ném hai cô gái vào tình cảnh khó xử như vậy, sau đó xoay người lại, thả chân phanh, đi vào đường phụ, ánh sáng từ dãy đèn đường trong vỉa hè, vượt qua trước mấy chiếc xe, tăng ga đi đến nơi.

Chị họ cô không muốn để anh nghe thấy cô nói chuyện với Đồng Niên, giữ lấy tay cô, dùng ánh mắt hỏi: chuyện là thế nào?

"Tụi em," Đồng Niên lấp bắp, khẽ nói: "Không quen, chỉ là biết nhau thôi..."

Biết? Một người sống ở nước ngoài nhiều năm, tháng mười hai năm ngoái mới trở về Trung Quốc, còn một người thì không dám đi máy bay ra nước ngoài, còn chênh lệch những mười tuổi, biết thế nào được chứ?

Chị họ cô nhanh chóng nghĩ ra: quen trên mạng sao?

Đồng Niên vội lắc đầu: "Không phải không phải đâu, tình cờ biết thôi."

Chị họ hoài nghi nhìn cô, có vẻ không giống là nói dối, nhưng vẫn có thể nhìn ra cô đang che giấu điều gì đó. Đứa con gái này từ nhỏ đã khá đơn giản, nếu nói dối, là một người bình thường cũng có thể phát hiện ra... Huống chi, chị họ cô còn là một người rất nhanh nhạy.

Xe đi đến nơi, cô và chị họ xuống xe, nhanh chóng bị bác lái đi hỏi han tình hình lần đầu gặp mặt. Bởi vì sợ bác và chị họ hỏi chuyện cô, Đồng Niên liền lấy cớ chờ xe của mẹ tới, lặng lẽ đứng một mình ở cửa sau.

Cách một cánh cửa kính, liên tục nhìn xe đã dừng lại.

Gun giao chìa khóa cho người đi đỗ xe, đi tới cửa quay lớn, rồi nhìn cô: "Không đi vào à?"

Hai tay cô để vào túi áo, cố tỏ ra mình không có chuyện gì: "Tôi... chờ mẹ tôi."

Trong mắt Gun, dáng vẻ của cô gái này hoàn toàn là "tôi không sao", "tôi đang phớt lờ anh" vẻ mặt cố chống đỡ.

Anh nhớ lại câu nói vừa rồi lúc ở trong xe, xác định là người bình thường nghe cũng hiểu, thấy có phần quá đáng: "Tôi không có hứng thú với chị họ cô, cố gắng không để cô ta sinh ra hứng thú với tôi."

"..." Nói với tôi điều đó làm gì...

"Cho nên cô nói những lời đó lúc ở trong xe, rõ ràng là phá đám," Gun nhẫn nại, giải thích cho cô nghe, "Nghề nghiệp của tôi là gì, không cần người ngoài phải chấp nhận, nhất là sau này căn bản không gặp lại nữa, nên không cần giải thích. Hiểu chưa?"

Mặc dù anh không muốn giải thích, nhưng cô gái này cũng đã xuất hiện khá nhiều trong cuộc đời của anh, là một trong những cô gái khó gần, cũng coi như là bạn bè, không thể để cô quá để tâm: "Về phần tại sao lúc ở trong xe tôi nói chúng ta quen nhau, là bởi vì không thể nói dối mãi được. Lát nữa em trai tôi sẽ tới, nó sẽ nhận ra cô, nhất định sẽ nói hết ra, cho nên ban đầu chúng ta không cần phải giả vờ là người xa lạ. Hiểu rồi chứ?"

Em trai của anh?

Cô suy nghĩ, không phải là... cái người thường đội mũ đó chứ?

"Trong lòng thoải mái rồi chứ?" Anh hỏi.

"...Thoải mái hơn rồi..."

"Vậy đi thôi?" Anh cảm giác lần trước mình trở lại Na Uy, dĩ nhiên đã thoải mái nhận chức trách bảo mẫu, mấy ngày gần ngủi, tính kiên nhẫn đã tăng lên rất nhiều lần.

Đồng Niên ừ một tiếng, ngoan ngoãn đi theo anh vào trong.

Hai người tiến vào căn phòng đã đặt trước, bởi vì đang tắc đường, nên ở đây mới có một nửa số người.

Bác vẫn thì thầm với chị họ cô, bác chắc hẳn rất hài lòng về gia thế và trình độ học vấn của Gun, còn chị họ cô thì khinh thường Gun vì không có công việc đáng hoàng và anh còn vô cùng ngạo mạn. Đồng Niên vừa mới đi vào, liền bị bác kéo tới, hỏi người đàn ông này là một người thế nào, dù sao hai người họ cũng biết nhau.

Đồng Niên nghĩ đến lời nói của Gun, không biết nên nói thật, hay là cố ý nói xấu đây. Chưa quyết định xong, đành lắc đầu: "Cháu thật sự không quen anh ta, mới biết đến một tuần trước thôi, cháu cũng chỉ biết là anh ta chơi game rất giỏi."

"Tính cách thì sao? Có phải là không có công việc đảng hoàng hay không? Hay là... giả bộ?" Bác vẫn chưa từ bỏ ý định truy hỏi.

"...Cũng không hẳn là không có công việc đảng hoàng đâu ạ."

Cô sợ lại bị hỏi han, có cuộc gọi tới, lấy điện thoại ra, trốn vào trong góc khuất.

Vừa uống ngụm nước, vừa lặng lẽ lướt lung tung trên màn hình điện thoại, từ nghe nhạc đến YY, rồi đến Bilibili, weibo, chờ chờ đợi đợi, chỉ cần là có thể giết thời gian, cô đành đi dạo một vòng.

Mẹ là người đến trễ nhất, cùng ba đi vào, rốt cuộc cô cũng thở phào nhẹ nhõm, muốn gọi mẹ ngồi cạnh mình, không ngờ rất nhanh sau đó, liền thấy một người đội mũ lưỡi trai đứng sau lưng mẹ, mặc đồng phục K&K. Người đó trầm mặc, vẻ mặt không biểu cảm đi vào, nhìn xung quanh một lát, đầu tiên nhìn thấy Gun, gật đầu coi như chào hỏi.

Sau đó, liền nhìn thấy Đồng Niên.

Vẻ mặt có phần Dt khác thường, sau khi nhận ra Đồng Niên, lại khó hiểu nhìn Gun lần nữa.

"Tiểu Bạch tới rồi hả?" Ông cụ cười ha ha, vội vẫy tay, bảo Dt qua đó, "Cho ông xem nào, đứa cháu này mấy tháng không gặp có cao lên chút nào hay không."

... Còn cao hơn được nữa sao? Đồng Niên không nhìn được ngẩng đầu lên, liếc nhìn chiều cao Dt.

Cao nữa...Sẽ đụng vào cửa đó. Hơn nữa, cao hơn anh trai mình cũng không tốt lắm...Cô lặng lẽ nghĩ.

Cô mãi suy nghĩ, bỗng nhiên có cảm giác, cánh tay của mình bị người khác đẩy một cái, chợt tỉnh lại, phát hiện tất cả mọi người đang nhìn cô.

Hả?

Sao lại nhìn cô?

"Niên Niên, tới đây, ta giới thiệu cho cháu đứa cháu trai của ta." Ông cụ này quả thực là hận không thể để hai người lập tức thân mật với nhau, có thể ngồi chung với nhau ăn bữa cơm, cuối cùng phát hiện ra hai người rất phù hợp, ngày mai sẽ tuyên bố đính hôn, "Ba mẹ cháu đã từng gặp nó hai lần rồi, lúc nó còn nhỏ."

Đồng Niên không nghĩ gì, đi tới.

Vừa đi, lại suy nghĩ, lần này không thể giả bộ như không nhận ra...

Dt cũng dễ dàng phát hiện ra ông cậu ta đang muốn làm gì, vẻ mặt của cậu ta chợt thay đổi, không dám tưởng tượng thêm nhìn về phía Gun, bắt đầu dùng ánh mắt trao đổi rất ẩn ý với anh trai: đây là muốn làm gì?

Gun tỏ vẻ mọi chuyện không liên quan tới mình: rất rõ ràng.

Ánh mắt Dt liếc nhìn về phía Đồng Niên: đùa gì thế?

Gun nhún vai, ý tứ quá rõ ràng: vấn đề của mình, tự đi mà giải quyết chứ sao nữa.

Dt vô cùng khó chịu.

Người kia đã tránh được tầm mắt, tiện tay vớ lấy tờ tạp chí trên ghế salon, lật giở từng trang.

Dt nhìn cảnh tượng trước mắt, Đồng Niên đã ngoan ngoãn đứng bên cạnh ông cậu ta, ông nắm lấy tay cô. Cậu ta dùng một giây suy nghĩ, mặc

dù lúc trước cậu hi vọng cô ấy có thể yêu một người khác tốt hơn, không cần nghe theo những lời nói bậy bạ của Gun để bị hủy hoại, nhưng dĩ nhiên, so với hạnh phúc của cô ấy, cậu càng không hy vọng chuyện này dính dáng tới mình.

"Tiểu Bạch à, đây là Niên Niên, chính là cháu gái của ông Đồng, đưa cháu gái nhỏ tuổi nhất, cũng là viên ngọc quý trong nhà đấy." Ông cụ cười cười nhìn Dt.

Dt bình tĩnh lại, quyết định: "À, cháu biết rồi."

"Biết rồi sao?" Mọi người bất ngờ.

Dt hơi gật đầu: "Cô ấy hình như là - bạn gái của anh trai."

Một thoáng sau, bất kỳ tiếng động bên trong căn phòng này đều biến mất...

Hoàn toàn rơi vào yên ắng.

...

...

dien.dan.lequydon^

"Tiểu Bạch -" Gun ném tờ tạp chí, vội đứng lên khỏi ghế salon.

"Cháu không được nói gì cả." Ông cụ chột lên tiếng, không hề dễ chịu nhìn anh, "Từ nhỏ đã không biết nói thật lòng, ta không nghe cháu nói, Tiểu Bạch, cháu nói tiếp đi."

Trái lại Dt đã hiểu phải biết thoái lui, không dám thối phòng chuyện lên, chỉ lắc lắc đầu: "Cụ thể thì cháu không rõ lắm, mọi người trong câu lạc

bộ chúng cháu gọi cô ấy là chị dâu." Dù sao điều này cũng không phải là nói dối.

Đồng Niên...

Đã hoàn toàn sợ đến ngây người.

Đã xảy ra chuyện gì vậy...

"Niên Niên, tới đây." Sau lưng, mẹ kéo cánh tay cô, giữ cô trong ngực, thấp giọng hỏi: "Có thật không?" Quá đáng sợ, tại sao lại xuất hiện một người bạn trai chứ? Nếu là cho chị họ Đồng Niên thì không tính, tuổi tác cũng không chênh lệch nhiều, cũng coi như là thích hợp, nhưng cùng với Đồng Niên thì...

Mẹ Đồng Niên cau mày, không hài lòng nhìn Gun: tuổi quá cao.

"Không phải đâu." Đồng Niên lắc đầu, rồi lại lắc đầu: "Thật sự không phải."

"Đã có chuyện gì xảy ra?" Mẹ càng cảm thấy bất thường, nét mặt đứa con gái thể hiện rõ ràng là có chuyện.

Đồng Niên khóc không ra nước mắt, nhỏ giọng nói với mẹ: "Con thực sự không phải bạn gái của anh ta."

Trong phòng này, ngoại trừ bốn đứa thanh niên, tất cả đều đã sống đến hơn nửa đời người rồi.

Sao có thể không nhìn ra sự ngại ngùng của cô?

Vẻ mặt Dt vô cùng thản nhiên, còn...cảm xúc của Gun đang rất hỗn loạn.

Chị họ cô và bác cũng giật mình.

Bác có hơi tức giận, nhưng cũng là bất đắc dĩ, da mặt mấy đứa này mỏng manh không chịu nổi, có cách nào khác chứ? Bác cô lắc đầu, có phần tiếc nuối nhìn đứa con rể tương lai đã lựa chọn kỹ lưỡng khá lâu rồi, thực sự không tồi, sao lại...thích Đồng Niên tuổi còn nhỏ như vậy? Không cảm thấy chênh lệch tuổi tác quá nhiều sao?

Mọi ánh mắt trong phòng, đều muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Đều là : anh hiểu, tôi hiểu, mọi người đều hiểu...

Từ lúc sinh ra tới giờ, đây là lần đầu Gun trải qua cảm giác thất bại, anh hơi xấu hổ, đứng bên cạnh ông nội, mấy lần muốn nói, nhưng lại bị ông nội tức giận trừng mắt nhìn. Bất đắc dĩ, dùng ánh mắt vô cùng nguy hiểm nhìn về phía Dt: tiểu tử mà mày không muốn sống nữa phải không?

Mắt Dt nhìn qua vành mũ, vượt quá trấn tĩnh của người bình thường, hoàn toàn thân nhiên tỏ vẻ "ai bảo anh đụng tới ranh giới cuối cùng của em, khiến em phải giở trò bất nghĩa".

Dĩ nhiên, ông nội anh rất thích cô gái nhìn đơn giản này, nhưng cũng hiển nhiên là ông cụ rất muốn giao cô gái này cho đứa cháu đích tôn của mình. Nhưng... ày, chuyện của tụi trẻ này thật đúng là không cần ông phải nghĩ tới.

Ông cụ rút cuộc thở dài, "Nếu Tiểu Bạch đã nói tất cả sự thật, cháu cũng không cần giải thích nữa, chào hỏi cô chú Đông đi, cũng coi như là lần đầu tiên chính thức gặp mặt."

Hả?!

Đồng Niên nắm chặt tay áo mẹ cô, điên cuồng lắc đầu: "Thực sự không phải mà mẹ, mẹ phải phải tin con, con thề đấy, không phải đâu..."

Mẹ cô xoa đầu cô, nhỏ giọng dỗ dành, có chút bất đắc dĩ: "Trưởng bối đang nói chuyện, không được nói leo."

Chao ôi, nếu không phải là người của nhà họ Hàn, thật sự nhìn sẽ không lớn tuổi như vậy.

Mẹ và ba liếc mắt nhìn nhau, rất không vui khi nghe thấy hai từ "bạn trai".

...

Đồng Niên nhìn Gun cầu cứu.

Anh nhanh chóng suy nghĩ đối sách, bây giờ đã không thể nghĩ đến việc ngoài thân. Ông nội cũng đã hơn chín mươi tuổi, nếu thật sự có xung đột thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì, với lại cũng sắp sang năm mới... Anh lặng lẽ nhắm mắt lại, làm mình tỉnh táo hơn, về mức độ tin tưởng mà nói, anh ở trước mặt ông hoàn toàn là giá trị âm, không thể so sánh với Dt.

Bây giờ trưởng bối ngồi ở đây nhất định cho rằng anh đã lừa cô, còn không chịu trách nhiệm thừa nhận.

Ở tình huống này, giải thích vốn dĩ là nguy hiểm.

Trừ khi tên tiểu tử thối Dt kia thừa nhận nó đang nói dối, nhưng dĩ nhiên nó tuyệt đối sẽ không thay đổi.

dien.danlequydon

...

"Hàn Thương Ngôn!" Ông nội ngày càng không vui, gọi thẳng tên anh.

Anh thở dài một hơi, bỏ điện thoại vào túi quần, đi từng bước về phía trước, lại gần Đồng Niên.

Đến khi chỉ còn một bước chân, dần dừng lại.

Sau đó làm một cử chỉ đẹp, đưa tay phải ra: "Dì vẫn khỏe chứ ạ, cháu là Hàn Thương Ngôn, ở bên cạnh Đồng Niên cũng không lâu, không có sự đồng ý của cô ấy, nên chưa thể tới chào hỏi dì và chú, xin dì và chú thứ lỗi."

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Đếm Ngược Thời Gian Đến Khi Chia Tay?

Dĩ nhiên, mẹ Đồng Niên không dễ nói chuyện như vậy.

Dù sao cũng không bắt tay, chỉ cười ha ha, thuận miệng nói đã thấy rất nhiều ảnh Gun khi còn bé, cũng đã gặp ba mẹ anh, không ngờ bây giờ đã lớn đến như vậy.

Ba Đồng Niên cảm thấy vợ mình cũng hơi quá đáng, sau khi ngồi xuống, nhỏ giọng hỏi sao bà không nể mặt nó, mẹ Đồng Niên mất hứng, liếc nhìn Gun ngồi cạnh Đồng Niên: "Bọn trẻ giờ không giống chúng ta năm đó, kết bạn còn chưa nghĩ đến, nói không chừng ngày mai sẽ chia tay cũng nên."

Ba Đồng Niên suy nghĩ một lát, vô cùng tán thành.

Gun ăn dường như không để ý tới khách khứa, một chút biểu hiện cũng quá kém cỏi.

Chẳng hạn như không lấy đồ uống cho Đồng Niên, cũng không nhỏ giọng nói chuyện dễ dàng cho cô vui, không quan tâm tới bữa ăn của cô, cũng không... Cuối cùng, bác cô cảm thấy thật may mắn khi chưa gả con gái mình cho vị đại thiếu gia này, nếu không chỉ có con gái thiệt thòi thôi.

Bữa ăn nhanh chóng xong xuôi, Đồng Niên mới lên đưa điện thoại di động đã đánh một hàng chữ ra trước mặt anh: Tại sao... phải nói dối?

Đừng nhìn một hàng chữ đơn giản như vậy thôi, cô đã phải gõ đến mười phút, thay đổi từ ngữ liên tục.

Mặc dù biết anh nói dối, vẫn có một chút mong đợi gì đó, ngay cả có một phần nghìn cơ hội...anh có thể...cảm thấy cô thích hợp hơn chị họ hay không?

Gun thấy rõ vấn đề, thấy hơi nhức đầu.

Vấn đề này giải thích thật phiền phức, bắt đầu kể từ năm mười hai tuổi Dt trở về nước. Dĩ nhiên, tối nay anh không muốn suy nghĩ thêm bất cứ điều gì nữa, cần nhanh chóng nghĩ ra một câu nói vô hại nhất.

"Em trai tôi thích một cô gái đã mười năm rồi," Anh đứng ở khoảng cách gần cô nhất, nhỏ giọng nói với cô, "Trước đó nó nhờ tôi nhất định phải giúp nó thoát khỏi lần xem mắt này, thật sự rất khó giải quyết, bất đắc dĩ mới phải dùng thủ đoạn vừa rồi. Thật sự xin lỗi, qua buổi tối hôm nay, em có thể nghĩ ra một lý do để chia tay, không quan tâm, không dục dằng, không có điểm chung, tuổi tác quá lớn - điều gì thích hợp với nguyên nhân chia tay tùy do em quyết định."

"À..." Ánh mắt cô trở nên âm đạm.

"Xin lỗi." Một câu nói hiếm khi được thành khẩn.

"Không sao...Cũng là vì giúp cậu ta mà." Cô nhỏ giọng nói.

Ánh mắt cô lạng lẽ liếc nhìn về phía người đàn ông đang ăn, chắc hẳn là bởi vì ăn bữa tối cùng trưởng bối, nên không thể tiếp tục đội mũ lưỡi trai, đặt chiếc mũ ở trên đùi. Không nói một lời, chỉ cúi đầu ăn cơm.

Thích một cô gái đến mười năm, thật giỏi quá, mười năm trước mình mới chín tuổi...

À? Không đúng, mười năm trước chẳng phải cậu ta cũng mới mười hai tuổi sao?

!!!!

Yêu sớm quá!

Buổi tối, thời điểm mọi người rời đi, ông nội anh đặc biệt dặn anh lái xe đưa ba mẹ và Đồng Niên về nhà.

Lái xe đến trước cửa nhà, tắt máy.

Đồng Niên từ từ tháo dây an toàn.

Mẹ cô vẫn còn muốn ở lại trong xe nhìn chăm chăm hai người, liền bị ba cô đẩy bả vai, ý bảo trưởng bối cần phải ý tứ một chút khi nói chuyện.

Vì vậy, dù không muốn nhưng ba mẹ Đồng Niên vẫn phải xuống xe.

Radio trong xe đột nhiên phát nhạc bài "Con đường bình phàm", anh mở tiếng rất lớn, cả bên trong xe đều phát ra lời ca: "Tôi đã từng vượt qua núi cao biển rộng, cùng xuyên qua dòng người tấp nập, tôi đã từng có tất cả, trong chớp mắt đều tan thành mây khói...Tôi đã từng phá hủy tất cả mọi thứ của mình, chỉ muốn vĩnh viễn rời xa, tôi đã từng rơi vào bóng tối vô tận, muốn vùng vẫy cũng không thể nào kiếm chề..."

...

"Tôi có thể hỏi về chuyện của anh không?" Đồng Niên nhìn ba mẹ đứng bên ngoài xe, nhẹ giọng hỏi.

Gun hơi thất thần, không biết có phải do mình đang chăm chú nghe nhạc hay không, hay do tiếng nhạc quá lớn, chỉ biết được cô đang nói, nhưng không nghe rõ cô đang nói gì.

Tâm mắt anh hướng ra ngoài cửa xe, rồi lại nhìn về phía cô: "Vẫn chưa về nhà?"

"Tôi muốn hỏi chuyện này đã." Cô giơ tay, nhắc lại yêu cầu của mình.

Gun nhíu mày, ý bảo cô nói tiếp.

"Chúng ta...khi nào thì chia tay?"

Gun không nghĩ tới chuyện này.

Anh đang nhìn vào đôi mắt cô gái này, thấy rất nhiều cảm xúc, rắc rối, mất mát, bối rối, lời nói và suy nghĩ đều không giống nhau... Tất cả cảm xúc đó không thể che đậy, như muốn đè nén sự chờ đợi.

Bên trong xe chợt yên lặng khác thường.

...

Một phút sau, Đồng Niên đành xuống xe.

Mẹ cô lập tức kéo áo khoác ngoài của cô, nhỏ giọng hỏi: "Nói cái gì đấy? Sao lâu thế?"

"Không có gì đâu," Hai tay chà xát mặt, nhẹ giọng lầm bầm: "Thì chỉ là...nói vài câu thôi."

Gun đỗ xe vào hầm gara, xuống xe, đi vào thang máy, ấn lên tầng 20, sau mười lăm giây, thang máy đi lên tầng một. Cửa mở ra, mấy thành viên K&K mang mấy hộp thức ăn khuya đi tới, lúc thấy Gun, Demo nhỏ tuổi nhất theo phản xạ lùi lại, rồi theo một người trước mặt yên lặng cúi đầu đi vào thang máy.

Lão đại...Đang ăn kẹo T.T...

Đội trưởng, đội trưởng Dt anh đang ở đâu, Grunt, G đẹp trai đang ở đâu, chúng em không thể giải quyết được lão đại đâu!

Cửa từ từ đóng lại.

Sau lưng, hai cánh tay đặt lên vai Demo và một người còn lại: "Ăn cơm tất niên hả?"

"Dạ đúng vậy... lão đại," giọng nói Demo có phần lấp bắp, không dám quay đầu lại, "Do không mua được vé máy bay hay vé tàu hỏa, nên chuẩn bị đến mừng hai mới trở về...ạ..."

"Ăn xong rồi tới phòng tôi, đo tốc độ tay."

...

Anh nói xong, suy nghĩ một lát, lại hỏi: "Còn ai ở đây không, cũng gọi tới đây, không đạt yêu cầu sáng mai phạt chạy bộ."

...

Tất cả đều muốn khóc.

Đêm 30 mà lại đi đo tốc độ tay sao? Mừng một còn đi chạy bộ buổi sáng?!

Còn không cho người ta tận hưởng năm mới nữa chứ!!! Câu lạc bộ này thật không chút nhân từ!!!!

Gun phát hiện không có ai đáp lại, cau mày, ánh mắt tối lại nhìn vào trong gương: "Không nghe thấy hả?"

Một giờ trước ở trong xe.

Bài hát đã sắp kết thúc, Gun cảm thấy nhiệt độ trong xe hơi cao, tiện tay tắt điều hòa, không khách khí hỏi lại cô: "Em nghĩ lúc nào thì chia tay?"

Hả? Tôi sao?

"Sao?" Anh nói giọng đều đều, "Không biết phải không?"

"Tôi cũng không biết lúc nào thì thích hợp..."

Bây giờ? Bây giờ thì có vẻ không thích hợp lắm? Hay ngày mai? Đường như cũng hơi nhanh...Một tuần? Một tuần có vẻ hơi quá không 0.0? Hay một tháng?

Cô suy nghĩ không ngừng trong đầu, dần dần nghĩ đến thời gian về sau...

"Thế này đi," Gun cắt ngang suy nghĩ lãng phí thời gian của cô, ấn nút mở khóa xe, cạch một tiếng, mở cửa xe đằng trước, "Chờ đến khi em cảm thấy thích hợp, thì cho tôi biết."

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Chia Tay Không Đúng Lúc !

Editor: Misali

Ngày hôm sau, Dt từ khách sạn của ông nội trở về nơi ở của câu lạc bộ, nhận ra mười người trong đội đều đang mặc áo phông đồng phục câu lạc bộ, cứ nhảy lên rồi xoa xoa cánh tay, vận động làm nóng người tại chỗ, Demo nhìn thấy Dt lập tức mắt đỏ ngầu: "Đội trưởng!" Mọi người xông lên, dù là lớn hơn hay nhỏ hơn cậu ta, tất cả đều cảm thấy rớt cuộc cũng có chỗ dựa.

Không cần phải nói, người trong gian phòng ở cuối hành lang kia tối hôm qua tâm tình nhất định đã bị phá hỏng tới cực điểm.

Dt trầm mặc, gật đầu.

Đi thẳng tới cuối hành lang, đẩy cửa ra.

Nhìn thấy trong phòng, dưới đất rải đầy vỏ chocolate, vỏ kẹo trái cây, đều là các loại kẹo... Không hề bật đèn lên, Gun đang ngồi máy tính dùng ưu thế tuyệt đối hành hạ đối thủ đến chết, sau đó cũng không quay đầu lại: "Trở về rồi hả?"

Dĩ nhiên, người lúc này đẩy cửa phòng anh ra chỉ có kẻ đã dám bán đứng anh.

Một viên kẹo vứt ra, bay xượt qua tai Dt, trực tiếp đập trúng cánh cửa. Ngoài cửa, mọi người nghe lén bỗng run lên, lập tức chặm rãi đi ra ngoài chạy bộ. Trái lại, Dt suýt bị ném trúng thì không chút biểu cảm, ánh mắt

cũng không thay đổi, đưa tay đóng cửa phòng Gun lại, lấy thẻ mở cửa căn phòng đối diện.

Phải nghỉ ngơi thêm một lát.

Người đàn ông ngồi yên vị trên ghế, cơ thể ngả về phía sau, xem đi xem lại lịch trình vừa lấy ra. Mừng năm là ngày của lực lượng chính tập hợp, đến Tam Á, một ngày nữa, đại bộ phận của K&K đến Tam Á, anh, Dt và Grunt bay sang Mỹ tham gia trận đấu Starcraft 2.

Sắp xếp rất ổn thỏa.

Anh trần trọc, sau mấy lần nhìn tờ giấy, cuối cùng nghĩ đến một vấn đề.

Suy cho cùng, anh có nên nói với cô gái kia không, rằng anh sẽ ra nước ngoài một thời gian?

...

Trong suốt 29 năm, anh chỉ chính miệng nhận lời với người khác hai chuyện, đầu tiên là việc đầu tư cho đội của Solo, thứ hai là đồng ý cho cô quyết định thời gian chia tay.

Mềm lòng với cô có lẽ bởi vì cô tin lời giải thích của anh vô điều kiện.

Điều đó vốn là do bế tắc - bởi vì giúp cho Dt, mới nói với mọi người giữa cô và anh - phải giải thích.

Trên khuôn mặt đẹp của anh, ngoại trừ cả đêm mệt mỏi không ngủ được và tâm tình không tốt, và cả tương lai không thể nào nắm trong tay thật phiền phức. Từ tối hôm qua, anh đã bắt đầu có dự cảm không lành, hành động nhẹ dạ lần này sẽ mang đến cho mình rất nhiều phiền toái.

Bây giờ... Chính là điều đầu tiên.

Trước tết hai ngày, cô bị ba mẹ đưa đi khắp nơi để chúc tết, điều này vẫn diễn ra như mọi năm.

Có lúc, thừa dịp người lớn cùng ngồi xuống hàn huyên trò chuyện, cô đều nghĩ vẫn vơ tới lời nói của Gun. Đến tối mừng hai, cô rất cuộc không nhận được, kéo Đậ Nành cũng bị lôi đi chúc tết nhỏ giọng kể chuyện.

Đậ Nành nghe từ đầu đến cuối, quả thật so với gánh nặng đi chúc tết còn có hứng thú hơn.

"Tất nhiên là có ý với cậu rồi!" Sau khi Đậ Nành nghe được đối thoại giữa hai người tối hôm qua, rất cuộc không kiềm chế được, vụt đứng dậy, thu hút tầm mắt của mấy vị trưởng bối trong nhà... Cậu ta liền lặng lẽ ngồi xuống, ghé vào tai cô cảm khái: "Nói cho cậu biết, cậu không hiểu về đàn ông, thật sự không hiểu chút nào, vậy thì phải để tôi, một người đàn ông trời phú từng trải giải thích cho cậu nghe."

"Không phải cậu đã từng yêu thầm bảy người con gái sao?" Đồng Niên thật sự không nhận được chế nhạo cậu ta.

Có chỗ nào là trời phú từng trải chứ...

"Bảy thì sao, đó đều là quá khứ đầy máu và nước mắt đấy, mỗi lần đều bày tỏ khác nhau, và cách từ chối cũng khác nhau mà," Đậ Nành đau khổ nhìn cô, "Nghe câu "cửu bệnh thành y" chưa? Tôi yêu thầm lâu rồi, thành ra rất hiểu biết chuyện đó."

("Cửu bệnh thành y" nghĩa là bệnh lâu ngày sẽ trở thành bác sĩ chữa trị)

Cô hoài nghi, vẫn giữ thái độ như cũ.

"Dù sao thì là thế này, hẳn cho cậu quyết định thời gian chia tay, nói đúng ra là đang làm trái ý mình. Đàn ông đều có lòng tự ái, cậu theo đuổi hẳn, chẳng nhẽ hẳn lại nói thẳng với cậu là "tôi không muốn chia tay" sao? Hẳn chính là cố tình ra hiệu với cậu đó."

...

Cô không hoàn toàn tin lời Đậu Nành nói.

Sau khi về nhà, gọi điện ngay cho Việt Quất, một người luôn có kinh nghiệm về việc theo đuổi đàn ông.

"Kịch giả tình thật đấy! Anh ta chính là kịch giả tình thật!"

...Giọng nói bên kia điện thoại so với cô còn kích động hơn...

Có thật vậy không?

Đồng Niên ôm con gấu Pooh lớn, ngồi trước máy tính, rơi vào trầm tư.

Nếu như... Anh thật sự ngại nói ra, muốn thử ở bên cạnh nhau, vậy, còn phải chia tay làm gì?

Cô đặt cằm trên vai con gấu, vuốt vuốt chân nó, tim đập mạnh và loạn nhịp hồi lâu, cứ nghĩ đến tối hôm đó, anh đã nghe bài hát kia đến mất hồn. Lời bài hát...Rất giống như trang web về anh mười năm trước. Nghĩ như vậy, cô ném gấu đi, lập tức tìm kiếm, chăm chú nghe kỹ mấy lần lời bài hát.

Trước mặt dường như có rất nhiều hình ảnh sinh động.

Anh đã từng là một người chơi game nhiệt huyết trong tiếng vỗ tay, được người ta hâm mộ, cùng đồng đội từng bước trở thành vô địch, rồi dần dần nổi tiếng khắp thế giới...

Bỗng nhiên, giải tán cả đội đang trong thời điểm đỉnh cao chỉ sau một đêm.

Vậy thì danh hiệu gọi là "người đàn ông có năng lực đạt tới trình độ đỉnh cao của tuyển thủ nhà nghề" chợt tan biến, rời khỏi Trung Quốc.

...

Cô chớp chớp mắt, mũi ê ẩm, có phần khó chịu.

Ngón tay vô thức trượt qua trượt lại trên bàn phím.

Nếu như mười năm trước biết đến anh, có lẽ cô sẽ không dám đến gần anh. Thật sự quá chói mắt.

...

A,

Không đúng.

Mười năm trước cô mới chín tuổi...

Học lớp ba tiểu học...

Còn vì không đạt thành tích cao môn Tiếng Anh nên đã khóc lớn...

Lớp ba sao? Trong đầu cô nghĩ tới bản thân mình đã từng đeo một cái cặp sách khổng lồ, khóc lóc gấp bài thi lại thành một hình vuông be bé, giấu vào cặp để trong góc, sau khi về nhà bị mẹ lục ra, vấn đề đầu tiên lại là: "Tại sao con lại giấu bài thi trong cặp, đây không phải là nơi để tìm nhất hay sao..."

Khi đó cô còn có ý định giấu bài thi đi.

Anh đã là quán quân thế giới rồi.

Đồng Niên hơi bùi ngùi, mở weibo, lần đầu tiên bỗng nhiên viết một câu chửi liên quan:

Mười năm trước, mọi người đã làm gì? Bỗng nhiên thấy xúc động quá, ngày đó tôi còn giấu đến mức giấu bài thi vào trong cặp xách, nhưng có người đã là quán quân thế giới.

Mười giây sau, 30 tin nhắn, hai mươi giây sau, 70 tin nhắn...

Dù sao cô cũng không có chuyện gì để làm, đọc từng tin nhắn cứ dần dần tăng lên, đây cũng là lâu rồi cô không có post lên... Vô số câu trả lời, rất nhiều kiểu, thậm chí có fan hâm mộ còn phát hiện ra cảm xúc trong đó.

Người qua đường: mười năm trước à, hehe, tôi phải thi lại!

Người qua đường: Mark mạnh mẽ, tiện đây xin bày tỏ, mong Điện hạ đồng ý gả cho tôi đi!

Người qua đường: Điện hạ! "Có người" là ai vậy!!!!

Người qua đường: Giống chế ở trên! Có người là ai là ai là ai là ai là ai vậy!

Người qua đường: năm trước tôi có đi triển lãm, điện hạ điện hạ, tôi có gửi cho cô thư tình đó, phong bì màu đỏ! Đôi chân của điện hạ thật sự rất đẹp!

Người qua đường: chế ở trên đừng đùa, điện hạ của chúng ta chỉ có đôi chân đẹp thôi sao?

Người qua đường: thật mạo hiểm quá, bài thi sao lại giấu trong cặp xách... Là muốn phô bày ra để bị bắt sao?

...

Số điện thoại 30230333: mấy ngày nay không ở trong vùng quốc nội, số điện thoại 18400990+ số nhà Gn.

...

Người qua đường: tôi cũng giấu đó! Là ở góc ngã kéo! Thì ra tôi cũng không phải là đứa ngu ngốc nhất...hahahahahaha...

Người qua đường: Khoan đã...! Ở trên đang có ý gì thế????

...

Hả?

Hả?

!!!!

Đồng Niên chợt cảm thấy khó thở, hai bàn tay đặt trên lồng ngực.

Là anh là anh!!!!

Tác giả có lời muốn nói: người đàn ông này tính tình thật tốt a, là tình yêu lớn gần đây của tôi đấy...

Còn nữa... 29 năm rồi mà anh chưa yêu ai không phải không có nguyên nhân! Nếu như lúc này mới hơn một tuần đã bắt đầu! Thần côn sẽ không còn đáng giá nữa rồi!!!! 0.0 Hãy nhìn ánh mắt to vô tội này của tôi đi.

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Đôi Tất Có Tai?

Trong căn phòng tối, Gun nhắm mắt lại, đưa điện thoại cho 97: "Giúp anh xóa nó đi."

Hả? Lão đại đang tính làm gì đây? Vừa rồi còn nhờ cài weibo xong bây giờ lại muốn xóa đi? 97 cầm lấy điện thoại, cậu ta không dám chần chừ nửa phần, trực tiếp xóa bỏ.

Còn nghĩ rằng lão đại rất cuộc đã nghĩ thông suốt, muốn tạo tài khoản Weibo chứ.

Thời buổi này không ai là không có nick Weibo, nếu tin Gun tạo tài khoản Weibo truyền ra ngoài, nhất định sau một đêm sẽ sánh ngang với Solo của SP, còn có Dt, fan của Grunt nữa, à không, dĩ nhiên Gun là người đẹp trai nhất, tính cách lạnh lùng như vậy, nên rất hấp dẫn phụ nữ a? Fan hâm mộ nhất định sẽ nhiều hơn nữa...

Khó trách.

97 đưa điện thoại trả lại Gun thì hiểu lão đại có ý đồ: sợ chị dâu ghen.

Nhất thời suy nghĩ, 97 chợt cảm thấy Đại Ma Đầu trước mặt cũng rất có khí chất.

"Mấy cậu ở trên Weibo, thường hay chat giao lưu sao?" Hai ngày nay anh không ngủ, luôn luyện tập thi đấu cùng mấy thành viên, lúc này thật sự thấy hơi nhức đầu.

"À? Đúng vậy" Vấn đề này có hơi kỳ lạ, nói chuyện phiếm cùng người quen thì qua Wechat được rồi, có mấy khi chat trên Weibo chứ, trên đó đều là fan hâm mộ mà, "Chỉ là chat riêng thì tương đối thuận tiện."

Chat riêng? Ánh mắt Gun miễn cưỡng mở ra, nhìn về phía 97.

Đằng sau gáy cậu ta như có một cơn gió lạnh thổi qua.

Thôi, chẳng muốn nghĩ tới nữa, Gun lại mệt mỏi, nhắm mắt lại, tỏ vẻ người ngoài chớ nên quấy rầy.

Ở K&K có mấy điều cấm kỵ liên quan tới Gun, chẳng hạn như bây giờ, khi anh buồn ngủ, tốt nhất là hãy biến đi, không nên mở miệng nói nhảm.

97 lập tức ngậm miệng, rón rén rời khỏi phòng, từ từ khép cửa phòng lại.

Haiz, gần đây trong phòng lão đại thật là bí bức quá...

Cậu ta đứng ở cửa, vỗ vỗ ngực tự an ủi mình, rồi lấy điện thoại ra, mở Weibo. Đột nhiên, ngón tay dừng lại,...

Lão đại đặc biệt tạo tài khoản Weibo chính là vì muốn... quan sát chị dâu sao?

Hô hấp, hô hấp đi, hít sâu vào...

Đồng Niên gắng tìm lại ý thức, điều đầu tiên chính là ghi lại số điện thoại, nhanh chóng để ý tới tài khoản của anh, xóa sạch tin nhắn. Tất cả đều làm liền một lúc, nhưng vẫn bị fan hâm mộ phát hiện ra.

Người qua đường: tôi không nhìn lầm chứ?! Điện hạ để ý tới một tài khoản á!! Một tài khoản không có ảnh đại diện!!!

Người qua đường: đâu đâu?

Người qua đường: lạ đó... cầu xin hãy cùng nhau tìm đi!!

Người qua đường: phẩm vị Cá Mực của chúng ta quả nhiên không giống người bình thường!

Người qua đường: tôi cũng muốn tìm tài khoản kia!!! Tôi cũng muốn được điện hạ để ý!!!!

...

Cô bị mấy tin nhắn kia làm kinh hãi, nhanh chóng lên weibo của anh, hù, cũng may, rất đơn giản, không có một thông tin gì, sẽ không bị cảm dỗ. Được. Vì vậy hai đêm liền cô đều ngủ không ngon giấc, cứ nằm ườn ra, ôm số điện thoại kia lên giường.

Bất kể trên weibo bị làm loạn thành thế nào, hiện tại trong lòng cô vẫn chỉ toàn tâm toàn ý nghĩ tới một chuyện, còn lại đều chỉ là phù du!

Dưới ánh đèn ở đầu giường, cô giơ điện thoại lên thật cao, nhìn một hàng số...

Bây giờ là tám giờ, chắc không phải là muộn chứ?

Hít sâu vào.

Không phải sợ.

Được rồi.

Ấn gọi, sau đó, chậm rãi đặt lên tai.

Tim đập thình thịch...

Tút, tut, tut... tiếng chờ máy.

Tim đập thình thịch...

Tút, tut, tut...

Đột nhiên, điện thoại được kết nối.

Sau đó, không hề có tiếng động... một tiếng cũng không có...

Cô ngậy ngốc cầm điện thoại, thử "Alo?" một tiếng, vẫn không có tiếng trả lời...

Số điện thoại nhầm rồi sao? Không thể nào? Mới vừa rồi còn kiểm tra rất nhiều lần rồi mà.

...

Mấy giây sau, cô ngồi dậy từ trên giường, chuẩn bị cúp điện thoại, bên đầu kia điện thoại chọt vang lên giọng anh, rất mơ hồ cũng rất...lạnh nhạt: "Đồng Niên?"

"Ừ, ừ, là tôi..." Cô lập tức hiểu ra anh đang ngủ, "Tôi chính là -"

Nói gì bây giờ T.T, sao lại quên hết thế này, thật ngu ngốc...

"Tôi đến Mỹ từ hôm 24 tháng 2," Giọng nói của Gun rất nhỏ, rất nhỏ, rất nhỏ... Tựa như có thể ngủ thiếp đi bất cứ lúc nào, "19 tháng 3 tôi sẽ về, EK306-"

"À." Cô liền ghi nhớ thông tin này.

"Có chuyện gì," Giọng của anh vốn đã không rõ ràng, dường như đang vật lộn với giấc mơ, "nói đi".

Cô "ừ" hai tiếng, nói mình không có việc gì, không ngờ rằng người bên kia lại yên lặng.

Cô nói Alo hai tiếng, biết điều không quấy rầy anh nữa, tự giác cúp điện thoại.

Sau đó, ngơ ngác nhìn điện thoại chừng hai phút.

Đi Mỹ sao, còn phải đi lâu như vậy, là thi đấu chẳng? Thật vất vả, còn chưa hết tết mà.

Vì vậy, gần nửa tháng sau.

Hai người không liên lạc với nhau nữa, mỗi lần Đồng Niên lấy điện thoại ra, muốn gọi cho anh, liền nghĩ đến việc anh phải huấn luyện cho các thành viên trong đội, phải thi đấu, phải tham dự tiệc xã giao, phải... Tóm lại là không thể bị làm phiền. Sau đó lại lặng lẽ đặt điện thoại xuống.

Khi đến Tết Nguyên Tiêu, cô lại cầm điện thoại, vừa nhìn số điện thoại có phần rối rắm, vừa suy nghĩ xem có nên gọi điện thoại cho anh để chúc tết không thì mẹ đi từ phòng bếp ra, bưng một bát bánh trôi nhân vừng đưa tới cho cô, dò xét hỏi: "Con và bạn trai chia tay rồi phải không?" "Dạ?" Cô lo lắng, đưa tay nhận lấy.

"Nóng đấy, mẹ bưng đến cho." Mẫu thân đại nhân không muốn cô bị bỏng, nhìn vẻ mặt ngơ ngác của cô, nở nụ cười, "Không sao, chia tay thì chia tay, cứ tự do yêu đương đi, mẹ không can thiệp đâu."

"Có phải chia tay đâu ạ." Cô nhỏ giọng lẩm bẩm, bất mãn đi theo sau lưng mẫu thân đại nhân. "Anh ấy rất bận mà."

"Hả, bận sao," Mẫu thân đại nhân cười tùm tùm, nói chuyện qua điện thoại rồi ghi ghi chép chép rất rõ ràng, sau gần một tháng lại không thấy gọi điện gì nữa, "Không sao, không sao," Nói xong đặt bát bánh trôi xuống,

xoa xoa mái tóc cô, "VẬY ĐI, nếu như sau này con cảm thấy muốn chia tay, sợ hai nhà phải suy nghĩ nhiều, cứ để mẹ nói giúp con, được không?"

...

"Con không muốn chia tay đâu..." Cô cầm thìa lên, chọc chọc miếng bánh trôi.

Chợt nghĩ đến, sớm muộn cũng có một ngày phải nói lời chia tay.

Cảm thấy có chút hụt hẫng, tiếp tục chọc bánh trôi, dần dần chọc nát một miếng.

Sau đó... lại tiếp tục chọc một miếng khác...

Đột nhiên,

Tay cô dừng lại, khoan đã, anh nói cho cô số chuyến bay, có phải nghĩa là, muốn cô đến đón tại sân bay không? Ách, dường như không hề có khả năng... Chỉ là, bạn gái đi đón tại sân bay cũng không sao chứ?

Sẽ không sao chứ?

Nghĩ tới đây, cô không cảm thấy đau khổ nữa, vui vẻ ăn miếng bánh trôi bị chọc nát, một lúc ăn hết, sau đó liền lau miệng sạch sẽ, đặt chiếc thìa xuống, vội vã chạy lên tầng lựa quần áo.

Tuy nhiên bây giờ mới là mừng năm, còn nửa tháng nữa...

Nửa tháng sau, cô rốt cuộc cũng đã chọn được một bộ trang phục để ra ngoài, còn hiếm khi được đi giày cao gót, để sánh với chiều cao của anh, vào trong taxi, tài xế liếc mắt nhìn cô gái này qua gương chiếu hậu, không nhìn được vui vẻ hỏi: "Đến sân bay đón bạn trai sao?" Thời tiết lạnh như vậy, mặc quần áo đẹp như thế lại không để ý tới nhiệt độ ngoài trời, chỉ có vì bạn trai thôi.

Hơn nữa trời còn mưa như trút nước...

Cô hơi xấu hổ, nói vâng một tiếng, lấy khăn ướt cần thận lau giày bị dính nước...

Tài xế cảm thấy cô gái này rất đáng yêu, nhanh chóng lái xe đi, nhưng bởi vì kẹt xe, nên đến sân bay khá trễ. Tài xế đặc biệt dừng lại ở chỗ sạch sẽ nhất, Đồng Niên liên tục nói cảm ơn, bước xuống xe, chỉnh lại chiếc mũ dạ, vội vàng chạy tới cổng. Khắp nơi đều rất đông người, nhất là chỗ lối ra, cô căn bản không thể đi đến đó...

Cô chỉ có thể liếc mình mặt dày mày dạn, không ngừng chen tới trước, nhích dần nhích dần.

Sau đó, có một vòng dây cản đường chặn đứng lại.

Đôi mắt khẩn trương nhìn hành khách đi ra.

Không có anh.

Không phải anh.

Vẫn không phải anh...

Dòng người ngày càng thưa vắng, dần dần, cô thấy hơi sốt ruột, nhưng rõ ràng là vừa mới hạ cánh, sẽ không nhầm chứ? Khoan đã... Ở đó! Anh thật sự xuất hiện rồi, mới đi ra khỏi cửa liền bị cô nhìn thấy, chỉ có điều anh đang nói chuyện với hai người đàn ông xa lạ đeo chiếc máy ảnh trên cổ, Grunt đi theo phía sau, hai người đều không nhìn tới đây, cứ đi thẳng, đi thẳng, chỉ cách cô chừng ba bước đi qua....

"Hàn..." Cô gọi anh, bỗng nhiên cảm thấy thật có lỗi, chậm rãi nói hai chữ cuối cùng, "Thương Ngôn..." Tại sao lại không thấy mình...

Đôi mắt chớp chớp đến thất thần thì có bàn tay quơ quơ trước mắt cô.

"Là cô," Mỹ nhân tóc ngắn cười, hỏi cô, "Tới chờ Gun sao?"

"...Ừ," Là cô ấy...

Cô hơi chần chừ, không dám nói chuyện với Appledog, dù sao hiện giờ Gun vẫn không quá thân thiết với cô ấy, nên cô cũng không biết phải làm sao.

"Dt," Appledog xoay người lại, nói với người đi bên cạnh, "Cậu dẫn cô ấy đi đi. Tôi đi trước đây."

Dt cũng là vì Appledog nhắc nhở, nên mới chú ý tới Đồng Niên đang chen chúc trong đám đông, vốn đang suy nghĩ xem có nên chào hỏi không, nhưng mà lúc này cô ấy đã nói như vậy, dĩ nhiên là phải làm tốt nhiệm vụ: "Được thôi."

"Hẹn gặp lại," Appledog kéo vali, vẫy tay với Đồng Niên, suy nghĩ một lát, lại gần nói một câu, "Chúc hai người hạnh phúc, đi nha."

...

"Cảm ơn." Mặt cô đã đỏ ửng lên.

Cứ nhìn mỹ nhân cùng mấy cậu con trai trẻ tuổi đi xa dần.

Dt không muốn nói mấy lời thừa thãi, chỉ về phía cửa chính sân bay, ra hiệu cho Đồng Niên đi cùng. Đồng Niên lập tức đi theo cậu ta, đi ra khỏi sân bay, thấy Gun đã ngồi trong xe.

Một tháng không gặp anh, lúc này đang ngửa đầu dựa vào ghế nghỉ ngơi, có lẽ bởi vì sợ bị làm phiền, áo khoác cũng đã cởi ra, dùng để che mặt, ngồi bắt chéo chân...

"Bạn gái anh tới này." Dt chột lên tiếng, phá vỡ sự yên lặng bên trong xe.

...

...

Anh vẫn không nhúc nhích, hiển nhiên không biết là đang nói mình.

Sau lưng, Gun gập ngón trỏ, chỉnh lại mắt kính, nở nụ cười gian tà: "A, chào chị dâu."

Lúc này Gun mới cử động cánh tay, có phần chậm chạp, kéo áo che trên mặt ra. Vì ngủ thiếp đi, anh thật sự khó có thể giữ được sắc mặt dễ chịu, lơ mơ nhìn thấy một cô gái mặc váy kẻ caro xanh, ôm áo khoác ni màu đen, còn đội mũ dạ xanh...

Không lạnh sao? Anh cử động bả vai, vừa liếc nhìn chiếc mũ, màu xanh... Khiếu thẩm mỹ kiểu gì vậy?

Sau đó, anh để hai chân xuống, ngồi thẳng người, hai khuỷu tay đặt trên đầu gối, nhìn về phía cô đang đứng ở bên ngoài cửa xe: "Có chuyện gì sao?"

Grunt đập tay vào trán, nói nhảm, còn có thể có chuyện gì chứ?

"Không có... Chỉ là em tới đón anh." Cô cúi đầu.

Anh thật sự mất hứng.

Dt cúi đầu nhìn xuống chân Đồng Niên để lộ ra trong gió rét, lặng yên trầm tư. Nếu như không để cô gái này lên xe, có lẽ ngày mai sẽ bị cảm, đến lúc già rồi có khi còn không đi nổi. Lại nói, xem ra "cô ấy" rất thích cô gái này (Appledog đó!!! :3)... Nghĩ tới đây, cậu ta rớt cuộc đành phải lên tiếng: "Lên xe trước đi, chờ anh ấy bảo cô lên xe, có lẽ đã chết vì lạnh rồi."

...

Cô không dám đi đến.

Một người tài xế, cộng thêm ánh mắt của Grunt và Dt, khiến Gun đành mệt mỏi giữ lại một chút nhân tính. Anh cúi đầu trầm mặc, làm cho mình tỉnh táo hơn sau ba giây, quay đầu nói: "Lên xe đi."

Đồng Niên lúc này mới dạ một tiếng, ngoan ngoãn lên xe.

Gun dịch vào bên trong, nhường chỗ ngồi cho cô, sau khi cô ngồi xuống, tấm mắt từ từ nhìn xuống đôi chân để lộ ra ngoài của cô: "Không lạnh?"

"Không," Cô lắc đầu, "Thật sự không lạnh."

Không lạnh mà hai chân trắng bệch ra như vậy sao?

Anh nhờ đến cảm giác của hai chân mình hồi đi du lịch ở Nam Cực, lại quét mắt nhìn cặp đùi mảnh mai trắng như tuyết của cô: "Sao em không đi đôi tất dài có tai kia?"

Hả? Tất có tai?

Đồng Niên ngây ngốc, lấp bắp hỏi ngược lại: "Anh...thích em mặc cái đó sao?"

...

...

...

...

Phụt một tiếng, Grunt phun ra.

Chuyện này... Thật là tuyệt!

Tác giả có lời muốn nói: , gần đây dù thế nào cũng không thoát khỏi
mấy đôi tất..

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Đôi Tất Có Tai (._.)!

Editor: Misali

...

Anh chẳng muốn nói nữa, để tay vào túi quần, lấy ra ba cái điện thoại.

Mở máy từng cái một.

Âm báo tin nhắn liên tục vang lên.

Có một vài tin nhắn rác gửi đến, âm báo trong hòm thư lại vang lên, Đồng Niên nhỏ giọng nói thêm: "Nếu anh thích, lần sau em sẽ mặc. Màu trắng có được không?"

...

Nét cười trên mặt Grunt đã trở nên méo xệch, hoàn toàn không còn chút hình tượng của một mỹ nhân nhỏ nữa rồi. Còn Dt thì tự động dịch người về phía sau, sau đó, suy nghĩ một lát, lại lấy tai nghe ra rồi nhét vào tai.

Gun nghĩ rằng suy nghĩ của cô gái này không giống với mình, trở ngại bên trong xe còn có Grunt và tài xế vẫn đang lắng tai nghe ngóng, ngoắc ngoắc tay với cô.

Hả? Đồng Niên nghe lời sát lại gần.

Giọng của anh hướng vào tai cô: "Em có biết lời vừa rồi có thể khiến người nghe hiểu lầm không?"

"Hiểu lầm sao?" Cô không kịp phản ứng.

"Không hiểu?"

Cô lắc đầu, hiểm lăm cái gì chứ? Loại tất kia, căn bản là cũng có rất nhiều người con gái thích mặc. Có gì phải hiểu lầm?

Gun trầm mặc.

Sau ba giây: "Sau này không được nói đến chuyện này với người khác, nhất là với đàn ông."

"Vâng." Cô gật đầu.

Không thể nói đến? Tại sao? Còn... nhất là đàn ông?

Ai lại nói chuyện đó với đàn ông chứ... Khoan đã...!

!!!!

Rốt cuộc cô đã hiểu, mắt mở to, hoài nghi nhìn anh.

Trời ạ, không phải là...

...

Sau đó, vốn nghĩ rằng đề tài này rất bình thường, lại bị câu chuyện về đôi tất có tai kia phá hỏng, xe đi từ sân bay trở về trung tâm thành phố mất hơn một giờ, cô gần như không dám liếc nhìn anh, trong đầu nghĩ đủ thứ, phải làm sao, làm sao bây giờ...

Cô gái này bây giờ đang tức giận trong lòng, dĩ nhiên Gun cũng vứt chuyện này ra đằng sau. Ý thức của anh nhanh chóng bỏ quên sự tồn tại của

cô gái bên cạnh, bắt đầu xử lý mấy chuyện khó giải quyết. Đến khi xe đã vào hầm gara, anh mới nhớ rằng quên mất không báo tài xế đưa cô về nhà.

Hết cách rồi, chỉ có thể đưa lên lầu đã, có một cuộc điện thoại rất khẩn cấp, không thể chậm trễ.

Dt cũng không ngờ Gun có thể đưa cô tới câu lạc bộ, thậm chí xe đã vào gara được một lát, mới suy nghĩ, chẳng lẽ Gun thật sự quan tâm tới cô gái này? Ngay sau đó, khi họ lên lầu, Gun gọi người đưa cô vào văn phòng thì phát hiện ra mình đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Đại Ma Đầu có công việc quan trọng phải giải quyết ngay, mới bất đắc dĩ phải làm vậy.

...

Đồng Niên được người của anh dẫn vào một căn phòng nhỏ, cách một bức tường kính, nhìn sang đó thấy Gun đang ở trong phòng hội nghị lớn, anh đang cởi áo khoác ra, giữa mùa đông mà chỉ mặc một áo ngắn tay ngồi hụp bên máy tính. Không nghe thấy tiếng động, nhìn như vậy cũng cảm thấy trong lòng có phần ấm áp dễ chịu...

Thật là tốt, sau một tháng chờ đợi...

Có thể nhìn thấy người thật tốt quá.

Cô đặt chiếc balo lên bàn, mặt cô tựa trên balo, lặng lẽ nhìn anh.

Người đàn ông trước mặt không giống như đang nghiêm túc ngồi hụp, cánh tay đặt trên bàn, tay trái không ngừng xoay chiếc điện thoại màu đen.

Ừm...

Như vậy...

Chắc không sao chứ?

Dù sao cũng không bị phát hiện...

Cô lặng lẽ lấy điện thoại trong túi ra, chột dạ mở màn hình chụp ảnh.

Lưu một tấm vào làm kỉ niệm.

Điện thoại giơ trước mặt, có tin nhắn gửi tới, nhưng cô chỉ chăm chú điều chỉnh camera.

Gương mặt quay qua đây một chút thì tốt.

Điện thoại không quay được nữa, bị che mặt mất rồi...

A? Anh quay mặt lại rồi?

Tách một tiếng, chụp hình thành công.

Giỏi quá! Cô len lén cười, mở hình ra, không kịp nhìn kỹ, chợt có tin nhắn gửi tới.

Gn: xóa đi.

Đồng Niên ngậy người.

Nói thầm một tiếng, lại có tin nhắn gửi tới.

Gn: nghe lời.

...

Anh, sao lại biết... đây là nick Wechat của cô...

Anh, sao lại, không hề...cho cô vào danh sách đen...

Cách một bức tường kính, Gun đứng lên rời khỏi máy tính, đi tới tường kính, gõ một cái. Lúc này Đồng Niên mới hoàn hồn, tay chân luống cuống xóa hình đi, chậm chạp di tay trên màn hình, trong đầu cứ nghĩ, trời ạ, sao anh ấy có thể biết được là mình... Vậy chẳng phải là cô đã phát quảng cáo cho anh thì anh đều nhận được sao, thật là ngu ngốc...

Anh ngoắc ngoắc tay, ý nói cô tới đây.

Trong đầu cô vẫn rối bời như bột nhào, không di chuyển.

Anh vẫn tiếp tục ngoắc tay.

Vẻ mặt cô vẫn như cũ, không thay đổi.

Bức tường kính cách âm tốt, nói chuyện không thể nghe thấy gì, anh cũng không thể rời khỏi phòng. Đành tiện tay lấy một cây bút, viết hai chữ lên kính: tới đây.

Sau đó ném bút lên bàn, ngồi xuống ghế, yên lặng bấm điện thoại.

Một phút sau, cửa khê mở ra.

Đồng Niên cúi đầu đi tới.

Cả gian phòng đều có tiếng điện thoại truyền tới: RAP ở Bắc Mỹ quá thật là chỉ sau một đêm phát lên rất nhanh, đã có thể mua được ba tuyển thủ giỏi nhất, đội quán quân của năm rồi đội á quân độc nhất cũng bị bọn họ chiếm mất rồi..." Người ở bên kia thao thao bất tuyệt, nói qua về công việc, "Bên Mỹ có mười đội nằm trong top 10, bị họ mua mất sáu đội rồi, quả thật là khiến người ta phải tức điên lên, đúng là hành động của mấy tên nhà giàu mới nổi! Còn nữa, ở Đài Loan..."

Gun vẫn đang nghe điện thoại, chợt vươn tay ra với cô, đơn giản nói với cô: "Điện thoại."

Cô ngoan ngoan đưa tới: "...Xóa rồi."

Anh vừa nhận lấy, chưa kịp vào album ảnh, liền nhìn thấy một nick Wechat.

Thấy có hai chữ "Thần Gun", nhấn vào.

Việt Quất: Điện hạ, điện hạ, tớ thật sự không thể nhẫn nại được nữa, cậu và thần Gun đã gặp nhau chưa? Anh ấy có thích sự kết hợp của cậu hôm nay không? Chân dài, chân siêu dài nha, anh ấy có chảy! máu! mũi! không thể!!!!

...

Gương mặt Gun cười như có như không, liếc nhìn đôi chân cô lộ ra dưới chiếc váy ngắn, không nói nên lời.

Đồng Niên thấp thỏm, đứng thẳng người.

Wechat của ai gửi đến vậy? Ngàn vạn lần đừng có gửi cái gì lung tung a...

Ngay sau đó, lại một tin nữa gửi đến.

Việt Quất: à đúng rồi, vừa rồi lúc cậu đang ăn, không để ý là chiếc váy đó không lộ ngực a! Không thể nào khoe được đường cong quyến rũ của cậu rồi! Điện hạ của chúng ta rõ ràng là một cô gái ngực lớn mà!!!! Tại sao lại không thể hiện ưu thế của mình chứ!!!!

...

Gun bật cười, để điện thoại lên bàn.

Đồng Niên lại càng thấp thỏm hơn.

Nhưng anh vẫn không nói lời nào.

Trong một lúc yên tĩnh ngắt ngứ, chỉ có tiếng trong điện thoại tiếp tục oán trách: "Lão đại, chúng ta có nên kêu gọi mấy đội viên trở lại không? Đùa gì thế? K&K của chúng ta mới thật sự là tài năng chân chính phải không?!" Người bên trong điện thoại dường như đã phát hiện, Gun rất lâu sau vẫn không lên tiếng, "Lão đại? Lão đại? Lão đại? O? Lão đại bị rớt mạng rồi sao? Sao lại không nói gì? Lão đại à? ~~~~"

Dĩ nhiên, tiếng kêu này không hề được để ý tới.

Ánh mắt tối đen của anh nhìn về phía cô: "Thường nói về chuyện của chúng ta với bạn bè sao?"

Cô chột dạ: "Không phải là thường xuyên, chỉ thỉnh thoảng có nói một chút, chỉ một chút xíu thôi."

"Vậy nói về chuyện gì?"

"Thì... nói với họ, chuyện anh là một tuyển thủ nhà nghề."

"Thật không?" Anh khẽ lên giọng.

"Vâng." Lại chột dạ.

"Chỉ thế thôi sao?"

"Vâng." Tiếp tục chột dạ.

Người ở đầu dây bên kia đã gọi tới mười mấy lần từ "lão đại".

Anh rốt cuộc cũng lên tiếng: "Cậu là host, phát cho hội nghị qua điện thoại, để chủ trì hội nghị."

"À, à, em quên mất."

Gun nói xong, liền ngắt điện thoại. Mở tin nhắn trên máy tính, nhớ lại một dãy số điện thoại đường dài, vào trực tiếp hội nghị tiếng Anh thông qua điện thoại: "Hello everyone, this is Gn."

"Hi, Gn!" Có giọng phụ nữ vang lên, nghe rất vui tai.

Trong ánh mắt, anh nhìn thấy Đồng Niên đang không ngừng nhìn về phía chiếc điện thoại trên bàn, dáng vẻ không dám di chuyển, nhớ lại lời nói dối tồi tệ của cô lúc nãy, không nhịn được nhếch miệng cười.

Anh đẩy điện thoại về phía trước, có phần hứng thú nhìn, chờ đợi phản ứng của cô.

Đồng Niên không biết mình đang bị quan sát, thở hắt ra, vui vẻ cầm điện thoại về.

Cũng may là không sao.

Hả?

Việt Quất ư?

Wechat của cậu ấy gửi?

Có chuyện gì sao?

...

!!!!

gun rất vừa ý với điều mình đã nhìn thấy, tiếp tục chào hỏi qua điện thoại, rất hiếm khi có tâm tình vui vẻ trò chuyện với mọi người lúc vừa xuống máy bay, khi đó trời mưa ào ào nhìn qua thật sự tồi tệ.

Tác giả có lời muốn nói: có độc giả hi vọng tôi dịch ra tiếng anh, xin lỗi, vẫn có chút sơ sót:

Host - chủ trì, ý ở đây là chủ trì hội nghị.

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Chuyên Gia Tin Học?

Editor: Misali

Hội nghị qua điện thoại kết thúc.

Do đã trải qua một chuyến bay dài, nên Gun thấy hơi nhức mỏi lưng, không có hứng thú đi ăn, nhìn cô gái ngồi bên cạnh đang bồi rỗi gần mười phút rồi, có lẽ phải tạm thời bỏ qua ý định trở về phòng ngủ, xoa xoa thái dương: "Có ai không?"

"Lão đại," trợ lý lập tức hưng phấn kêu lên, "Anh họp xong rồi hả?"

"Gọi bọn 97 tới đây, mang cho anh hai hộp cơm."

"Không thành vấn đề!"

Ba phút sau, mấy người kia ôm một phần cơm của mình, lần lượt đi vào.

Khi nhìn thấy Đồng Niên, ánh mắt bỗng sáng lên, dáng vẻ "lại được gặp chị dâu rồi" nhìn rất phấn khích. Sau đó nhìn thấy hai chữ "Tới đây" trên tường kính lại rớt rít nhìn nhau, thăm trao đổi ánh mắt.

Chuyện này... Lão đại có sở thích mới hả...

Dù thế nào cũng không thấy là hai người họ đang đùa nhau chứ?

...

Gun ngồi chiếc ghế duy nhất ở phía đầu bàn hội nghị, Đồng Niên ngồi sát cửa sổ, ngay bên cạnh anh. Đến khi 17,18 người đến đều đã ngồi xuống, trên bàn đều trải đầy rất nhiều hộp cơm, MacDonald, KFC, đồ cay...

Có hai nam trợ lý mang đến toàn bộ đồ uống bày trên bàn.

Không khí nhất thời sôi nổi hẳn lên.

Đây chính là lần đầu tiên lão đại cùng với chị dâu, ăn cơm cùng mọi người trong câu lạc bộ, so với lúc ăn tại nhà hàng sau cuộc thi đấu là hoàn toàn khác, ở đây là hàng ổ K&K đó.

Gun nhìn ánh mắt gian xảo của mọi người, vẻ ngoài thì nở nụ cười nhưng trong lòng thì không, lấy ra trong túi một viên kẹo trái cây.

Đặt lên bàn.

Nhất thời, không một tiếng động.

Đồng Niên vẫn cầm chặt chiếc điện thoại, trong đầu không ngừng nghĩ mấy chữ "chân siêu dài", "chảy máu mũi", "cô gái ngực lớn", tay nắm chặt lại đến trắng bệch...

Thật sự chưa bao giờ mất mặt như vậy...

Vẫn là trước mặt anh...

Trên mặt bàn kính, có người dùng điện thoại gõ một cái, làm cô tỉnh lại.

Đồng Niên ngẩng đầu lên, thấy Gun đang lục tìm trong đồng kẹo lấy ra một viên màu xanh, ném về phía cô. Viên kẹo trái cây lướt qua mặt bàn, từ từ rơi xuống trước mặt cô.

Gun nhướn mày, ra hiệu cho cô ăn kẹo.

"Ừ..." Đồng Niên chậm rãi bỏ điện thoại xuống, ngoan ngoãn cầm viên kẹo lên, lột vỏ bỏ vào miệng.

Mọi người giương mắt nhìn, há hốc mồm, bị cảnh tượng này làm cho kinh hãi...

Vậy, vậy, vậy,

Lão đại đang...dở chị dâu sao?!

Gun nhận ra mọi người vẫn đang nhìn chăm chú, tầm mắt đảo qua tất cả mọi người, cuối cùng dừng lại ở Demo: "Anh nhớ là lúc cậu đo phản ứng tay, cậu đã xếp thứ ba từ dưới lên phải không?"

"Cái đó..." Demo cảm thấy ngày tốt lành của mình đã hoàn toàn chấm dứt, "Lão đại, thực ra một tháng nay em đều tập rất chăm chỉ mà..."

Không phải còn có người đứng thứ hai và thứ nhất từ dưới lên ư, sao nhất định phải chọn mình để giáo huấn chứ...

"Thật sao?" Gun chọn một viên kẹo tím, chậm rãi lột vỏ ra cho vào miệng cắn.

"Thật mà! Lão đại! Phần mềm kia đã đo phản ứng hiện giờ của em là 201 đó!"

Mọi người bó tay, tiếc nuối nhìn Demo.

Còn dám khai ra, trong khi của đội trưởng đo được là 106.

"Hử? Sao anh nhớ của Dt là 106?" Quả nhiên Gun đã nêu ra thành tích của Dt.

"..." Demo đập đầu xuống bàn, "Lão đại, em sai rồi..."

Gun cũng không vội nói thêm, cắn nát viên kẹo, ăn ngon lành.

Mọi người cầm đũa, ống hút, thìa, đĩa, yên tĩnh chờ đợi xem ai sẽ là kẻ xui xẻo tiếp theo, sẽ bị đặc biệt điểm danh...

Bỗng nhiên, người ngồi gần Đại Ma Đầu nhất, khẽ giơ tay lên.

"Em có thể hỏi một chuyện không?" Đồng Niên nói.

Tâm mắt Gun nhìn sang cô: "Nói đi."

Mọi người rơi nước mắt.

Chị dâu đúng là chị dâu, trong nháy mắt là có thể giải vây

"Phần mềm đo phản ứng là cái gì?"

Gun cảm thấy giải thích quá phiền phức, nhìn lướt qua đám người tìm ra một người: "97, giải thích."

"À, à," 97 chỉnh lại mắt kính của mình, "Thật ra thì chúng em đều phải dùng phần mềm đo phản ứng tay, phần mềm này rất đơn giản, có thể dùng để chơi đó, chị dâu. Chính là khi mở phần mềm ra, trong tai nghe sẽ có một giọng nói, rồi lập tức ấn chuột, để kiểm tra tốc độ phản ứng của tay, "Ồ..." Đồng Niên suy nghĩ một lát, "106 là mili giây sao?"

"Không sai, chính là mili giây."

1 giây = 1000 mili giây.

201 cũng không phải là thấp a... Cô rất kinh ngạc với tốc độ kia.

Rồi nghĩ tới tốc độ của Dt, càng thấy thật không thể tưởng tượng nổi.

"Vậy tại sao phải nghe giọng nói kia? Không thể đổi cách khác sao? Mọi người chơi game đều phải dựa vào âm thanh để làm việc à?" Cô đã

xem qua rất nhiều video tranh tài, biết có một vài thứ rất quan trọng - chính là tốc độ của mắt và tay.

Dĩ nhiên biết chỉ là biết mà thôi... còn thao tác thì rất ít

"À..." 97 cười gượng, "Đúng vậy, cho nên bình thường đều dùng để vui vẻ một chút, không biết là ai đã upload lên mạng, mọi người đều ganh đua lẫn nhau, hơn hẳn mấy phần mềm nhỏ khác."

Tiện thể, bị Đại Ma Đầu dùng để hành hạ mọi người...

"VẬY... Có thể làm một phần mềm, có thể đo cả về phản ứng của mắt và tay. Chẳng hạn như phần mềm vừa bắt đầu, cả trang đều là màu xanh lá cây, sau đó thay đổi dần thành màu xanh dương-" Cô nghĩ ra, "Quy tắc của nó là màu sắc bắt đầu thay đổi thì phải nhanh chóng nhấn chuột, có phải trực tiếp hơn không?"

Mọi người kinh ngạc đến ngây người ra.

Trời ơi...

Chị dâu... như vậy là muốn...làm gì...

Muốn tạo công cụ để lão đại hành hạ chúng em sao? Nghe thật quá biến thái!!!!

Điều đó trái lại khiến Gun bị hấp dẫn hơn.

"Đã từng có rồi," Dt ngồi ở trong góc chọt lên tiếng, "Người Hàn Quốc vẫn thường dùng, phần mềm này rất nhỏ."

"Hử? Có sao?" Gun hỏi ngược lại. "Sao cậu không đưa ra?"

Đưa ra làm gì? Để hành hạ mọi người hả? Dt không đáp, bình tĩnh rũ mắt xuống, tiếp tục ăn Hamburger.

"Như vậy đi," Đồng Niên tiếp tục suy nghĩ, "Chúng ta có thể làm một phiên bản tốt hơn. Ví dụ như biến hóa một trăm màu sắc? Bởi vì thời gian thay đổi một màu rất ngắn sẽ không đo được."

Gun lại cảm thấy có ý nghĩa: "Một trăm? Không ngừng kích thích thần kinh sao?"

"Nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, màu sắc thay đổi một lần, sẽ phải nhanh chóng nhấn chuột, ghi lại thời gian, lấy trung bình số liệu của một trăm lần tính ra, có phải tốt hơn không?" Đồng Niên không biết anh có thấy hứng thú với việc này hay không.

"Không tệ," Ngón tay Gun nhẹ nhàng gõ lên huyết thái dương, càng nghĩ càng thú vị, "Có thể thử xem."

"Anh thích không?" Cô lập tức trở nên vui vẻ, "Vậy tối nay em trở về sẽ làm cho anh, ngày mai sẽ có!"

...

...

Không cần đâu!!!! Chị dâu à!!!!

Mọi người có thể tưởng tượng ra tương lai mỗi khi Gun muốn giày vò, tự bản thân sẽ tìm đến cái phần mềm cấu huyết kia, tròng mắt, trong lòng không ngừng run sợ mà nhấn chuột.

Sau đó còn bị các loại xử phạt về thể xác, dùng cách xử phạt về thể xác, dùng cách xử phạt về thể xác...

"À đúng rồi," Cô nhẹ giọng hỏi, "Anh có cần thêm bảng xếp hạng không? Có thể xếp hàng mỗi ngày, thoát nhìn rất dễ dàng."

Gun "Hả" một tiếng, càng cảm thấy không tệ. Anh đứng lên khỏi ghế, chậm rãi đi tới bên cạnh Đồng Niên, khom lưng, đưa tay đặt lên vai phải của cô: "Rất thông minh."

Anh...đang khen cô sao?

Hơi ấm trên vai... Trong nháy mắt làm đốt cháy tất cả suy nghĩ của cô.

Toàn sức chú ý đều ngưng tụ trên vai cô cùng với cánh tay của anh.

Thình thịch...

Thật là gần...

Thình thịch...

Khoảng cách thật là gần...

Lông mi của anh rất dài... Phải nhìn thật kỹ...

"Còn gì nữa không?" Anh hạ thấp giọng, dẫn dụ cô, "Hử?"

"...", Mặt cô ửng hồng, mắt không tự chủ được nhìn xuống, không ngừng vo vo vỏ kẹo trong tay, "Chỉ cần...nếu tìm cách, có thể làm được rất nhiều phiên bản, đa dạng một chút, mọi người...chơi sẽ không chán..."

Chị dâu à!!!!

...

...

Chúng em không phải chơi! Mà là bị chơi a!!!!

Mọi người đồng loạt nhìn Dt, đội trưởng!! Chúng em không thể sống được nữa!!!

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Chuyên Gia Tin Học !

Editor: Misali

Sau đó, mọi người cảm thấy bữa cơm này giống như Hồng Môn Yến.

Vừa bắt đầu nghe chị dâu nhỏ nói tới vấn đề kia... Da gà nổi hết lên... Còn Gun thì có được điều mình muốn, rất hài lòng ngồi thẳng lên, nhìn mọi người: "Không muốn ăn nữa sao?" Anh nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ: "Mười phút nữa bắt đầu tập luyện tiếp buổi chiều, không muốn ăn thì đi chuẩn bị sớm đi."

!!!!

Mẹ kiếp, phải ăn nhanh lên!

Chuyện sau này thì tính sau, sống qua tối nay đã!

Vì vậy, sau khi Gun gọi đồ ăn mang tới thì gian phòng chỉ còn lại anh và Đồng Niên.

Một dì đi vào, dọn dẹp những hộp cơm và đồ uống trên bàn, đi lướt qua Đồng Niên thì tò mò nhìn cô, sau đó nở nụ cười rồi gật đầu với cô. Đây chính là cô gái duy nhất xuất hiện ở đây... Thật hiếm khi...

Đồng Niên nhìn lại, cười ngượng ngùng, nghĩ rằng người ta đang ghét cô vì ăn chậm...

Cơm hộp chỉ là phần ăn bình thường, có món mặn, bên trên là hai miếng rau cải để trang trí, vậy là xong. Khi Đồng Niên đang ăn, mắt không

ngừng liếc nhìn Gun.

Anh ăn cơm rất nhanh, không giống như những người kia vừa ăn vừa nói chuyện.

Hơn nữa dường như anh không để ý xem món ăn có những gì, có hợp khẩu vị hay không, cảm giác chính là chuyện ăn cơm đối với anh mà nói chỉ là cần thiết phải lấp đầy bụng, nhanh chóng giải quyết, để đi làm việc quan trọng.

So với lúc này, có lẽ bữa cơm tất niên hôm đó thì biểu hiện của anh đã tốt lắm rồi.

Còn chú ý tới tốc độ ăn của các vị trưởng bối, thỉnh thoảng ăn vài miếng, rồi lại ngừng.

"Ăn không ngon à?" Gun để đũa xuống, nhận ra cô vẫn chưa ăn.

"Không có," Cô lắc đầu, không dám nói chính mình đang chê bai bữa ăn này, chỉ có thể bỏ đũa xuống, nói với anh: "Em không đói bụng."

"Không đói?" Anh nhìn đồng hồ, bây giờ đã là bảy giờ.

"...Không, không đâu, trước khi em tới đây đã ăn rất nhiều bánh ngọt, nên không đói bụng nữa." Cô bắt đầu nói nhảm.

Anh cũng không hỏi nhiều.

Cầm áo khoác của mình trên ghế, ý nói cô và anh cùng ra khỏi phòng họp.

Cô vội cầm balo đeo lên lưng, đi theo anh ra khỏi phòng họp, đi qua một phòng toàn máy tính. Mới vừa rồi còn chào hỏi cô, mấy người kia lúc này đã đeo tai nghe màu đen, tay trái gõ bàn phím, tay phải nhấn chuột, hết sức chăm chú nhìn lên màn hình trước mặt.

"Đi qua, đi qua đi."

"Phù vương, người nào chơi phù vương?"

"Tôi chơi, tôi chơi."

"Cậu đánh ở giữa hay là đánh phụ?"

...

"Tôi đánh ở chỗ này, bảo vệ tôi là có thể đến tháp rồi."

"Trước mặt không có ai hả?"

"Mẹ kiếp, 2700 con dơi thì đánh thế nào được?"

"Mẹ kiếp đội bên kia mạnh quá."

"Tôi đi đây, 30 phút nữa quay lại dẫn mọi người tới đó."

...

Nghe hoàn toàn không hiểu.

Cảm thấy tất cả mọi người không còn quan tâm tới thế giới bên ngoài trò chơi này.

Dĩ nhiên, ngoại trừ nhóm của Dt ra, còn một nhóm này đang ngồi họp xung quanh một chiếc bàn tròn trắng, nhóm này đều là tinh anh trong tinh anh của K&K, phải tham gia vòng loại kỷ niệm 15 năm Mật Thất Phong Bạo của Trung Quốc. Tối nay đội trưởng mới trở về từ Mỹ, đang tiến hành họp trước khi thi đấu...

Cô hiểu kỳ nhìn, có cảm giác mình đang bước vào một thế giới khác.

Gun cảm giác bước chân của cô dừng lại, quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt long lanh nhìn với vẻ tò mò, rất giống trẻ con, bỗng nhiên cảm thấy rất giống như mấy đứa em gái trong nhà.

Anh đưa tay ra, giữ đầu cô quay lại: "Đi nào."

"Hả?" Cô bật thốt lên, "Sớm vậy sao?"

Nói xong, cảm thấy hối hận, lăm bằm giải thích: "Chúng ta... có thể tiếp tục thảo luận về chuyện phần mềm kia..." Cái gì cũng được, chỉ cần nán lại một lát, cô đã không gặp anh một tháng rồi mà...

Mấy thành viên đang họp đều không tập trung chỉ lắng tai nghe đối thoại giữa hai người.

Gun liếc nhìn về phía đó, mấy người kia lập tức ngồi nghiêm chỉnh, như không nghe thấy gì.

Từ nhỏ đến lớn, anh vốn không thích phụ nữ cứ bám theo, nhưng hiển nhiên, quá khứ của anh đều là người ta theo đuổi, đã phải chịu nhiều tiếng xấu. Mấy cô gái kia, mỗi người đều có ưu thế, đều có kỹ xảo riêng, mà cô gái trước mặt này lại không hề có chút kỹ xảo nào...

Anh nhìn rõ vẻ mong đợi trên mặt cô.

Chính là mong đợi... có thể ở đây lâu hơn một chút.

"Muốn ở lại bao lâu?" Anh rốt cuộc cũng lên tiếng.

"Một tiếng được không?" Cô lập tức vui vẻ hẳn lên, "Tám giờ, tám giờ vẫn chưa muộn, em về đến nhà mới tám giờ rưỡi."

"Có thể, nhưng tôi không có thời gian ở lại với em." Anh nói.

"Không sao." Cô đáp.

Chỉ cần được ở bên cạnh anh là được rồi, cô nghĩ.

Gun suy tư vài giây.

Để cô ở lại khu làm việc dĩ nhiên không được, có lẽ sẽ bị mấy thành viên thay nhau hỏi thăm, hay là trực tiếp đi đến khu nhà ở tránh bớt phiền phức, ở đó trước mười giờ cũng không có ai.

Anh cứ nghĩ như vậy, xem như là chấp nhận, đưa cô ra khỏi khu làm việc.

Đồng Niên ngây ngốc đi theo sau, tiếp tục nhìn đông nhìn tây, nhìn khắp nơi trong câu lạc bộ của anh. Sau khu tập luyện là hai phòng họp, mấy phòng làm việc, còn có mấy phòng giải trí rất lớn, và phòng truyền thống.

Bên trong cửa kính có rất nhiều huy chương và cúp.

Những thứ kia trên Baidu vẫn thường dùng để hình dung lời của anh, chân thật hiện ra trước mắt, bây giờ nhìn vào, thật sự thấy xúc động.

Cô bất tri bất giác, đi theo vào một tòa cao ốc khác.

Hành lang rất dài, hình như là đi từ khu làm việc vào khu nhà ở? Cô lặng lẽ nhìn cửa hai bên, đến khi người trước mặt dừng bước ở căn phòng thứ hai bên trái.

Anh lấy thẻ phòng ra, quẹt một cái, đẩy cửa vào.

"Đây là phòng dành cho khách," Anh giới thiệu qua, "Có ba máy tính, không có pass, có thể dùng thoải mái. Một tiếng nữa, tôi tới tìm em."

Hả?

Đồng Niên ngây người, nhìn gian phòng tối om: "Em có thể...đi cùng anh không?"

Em không cần...Dùng máy tính đâu

"Em sẽ không quấy rầy anh." Cô nói tiếp, "Thật mà. Anh muốn làm gì thì làm, em có thể ngồi cạnh anh chơi điện thoại, không cần máy tính." Cô nói xong, hơi úy khuất ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông đang đứng quay lưng về phía đèn hành lang.

"Đi với tôi?"

Gun hơi buồn cười, nhỏ giọng xác nhận với cô: "Em nói là... muốn vào phòng của tôi sao?"

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tặng Quà?

Editor: Misali

Đồng Niên sửng sốt.

Vào phòng của anh?

Phòng... anh sao?

"Kế hoạch của tôi là tắm trong 10 phút, rồi ngủ chừng 50 phút," Giọng anh nhẹ nhàng nói, "Còn muốn đi cùng không?"

Tắm?!

Ngủ??!!

Cô vội vã lắc đầu: "Không đi nữa."

"Thật sự không đi nữa à?"

"Ừ, một mình em... ngồi ở đây chơi máy tính, chờ anh..."

Nói xong, lập tức vào trong nhà, đưa tay mò nút mở đèn, chạm lung tung trên vách tường vài lần vẫn không tìm được, một cánh tay đưa vào, từ trên đỉnh đầu cô, lạch cạch một tiếng thì đèn bật lên.

Cô ngẩng mặt.

Thì ra... Nút mở đèn cũng để trên cao như vậy sao...

Người đã giúp cô mở đèn bỏ đi.

Cô nghe thấy tiếng quét thè, cửa mở, rồi tiếng đóng cửa, ôm lấy balo của mình, đứng giữa phòng khách trống trơn, đáy lòng lâng lâng một chút cảm giác hồi hận...

Sau đó, cô ngồi một mình trong phòng khách trang hoàng với ba chiếc máy tính chừng một tiếng. Không sai, màn hình máy tính đã điểm đến tám giờ, cửa được đẩy ra, một người đàn ông mặc bộ quần áo thể thao trưng vẻ mặt "chưa tỉnh ngủ, không thoải mái", chậm rãi đi vào.

Đồng Niên tay chống cằm, nhìn thấy anh vào, liền vui vẻ đứng lên: "Em làm xong rồi!"

Ánh mắt miễn cưỡng nghi hoặc nhìn cô.

"Nhưng chưa tới một trăm màu, trước tiên làm mười màu sắc chồng lên nhau, anh tới xem thử đi!"

"Hử? Nhanh vậy sao?" Anh bất ngờ, lưỡi biếng kéo ghế ra, ngồi xuống. Đồng Niên mở phần mềm mình vừa làm xong, giải thích cho anh, "Vừa rồi em đã xem thử phần mềm của Hàn Quốc, gần như đã dựa theo đó..."

Anh mở ra, không làm gì, chỉ nhìn chăm chăm.

Cảm thấy rất thú vị.

Cửa sổ nhỏ trước mặt hiện ra một bảng xếp hạng, chỉ có một thành tích: Cá mực nhỏ, 1009.

1009 giây?

Thật đúng là thành tích kém cỏi nhất anh từng gặp.

"Anh... có thích không?" Đồng Niên hơi thấp thỏm, nhỏ giọng hỏi.

Cô không để ý rằng thành tích của mình đang bị anh chê bai, khẩn trương theo dõi anh, chỉ muốn biết anh có thích phần mềm này hay không.

Có thích không vậy?

Đối với câu hỏi này, đúng là đặc biệt, Gun nhìn cô, giống như mẹ anh ở nhà có chuyện gì đó làm không được tốt, sẽ hỏi anh chính câu này.

Khóe miệng anh khẽ nhếch lên.

Nhấn chuột, xóa bảng xếp hạng, bắt đầu lại.

Màu sắc nhanh chóng thay đổi, từ xanh dương đến xanh lá, rồi vàng, hồng... Chỉ có tiếng nhấn chuột.

Sau mười lần tính điểm, chia đều thành tích: 102.

...

Đồng Niên trở mắt nhìn thành tích kia, 0,102 giây... Đây là tốc độ gì vậy...

Gun không chú ý tới ánh mắt của người bên cạnh, mở lần nữa, thử lại, lần này là 101. Tiếp tục vài lần, chỉ duy trì ở điểm số này. Gương mặt đẹp trai của anh thoáng một tia vui vẻ, đứng lên, đi tới tủ lạnh lấy ra hai chai bia lạnh, mở ra, uống một hơi.

Sau đó bộ dạng vẫn chưa uống nước của cô, thuận miệng hỏi: "Khát nước à?"

Bia sao?

Đồng Niên ngạc nhiên. Cô chưa bao giờ uống...

Không biết... Sẽ thế nào?

Cô cúi đầu, thầm động viên mình sau ba giây, ngẩng đầu lên: "Uống đi..." Nói xong liền đi đến, hai tay đưa lên cầm một chai khác trên tay Gun mở ra, uống một ngụm lớn.

Thật ngon...

Gun khá bất ngờ, nhưng cũng không ngăn lại.

Anh định để cho cô uống nước chanh hoặc nước khoáng trong tủ lạnh, nhưng nhìn cô như đứa trẻ sáng khoái như vậy, trái lại cũng không nói gì. Dù sao bình thường ở đây có rất nhiều bia, tất cả mọi người đều uống thứ này để giải trí.

Chỉ là vài ngụm bia mà thôi.

Anh nghĩ như vậy, uống một hơi hết chai, tiện tay đặt chai bia trên bệ cửa sổ.

Đồng Niên nhìn anh uống xong, sợ anh sẽ nghĩ mình vô dụng, nhất cổ tác khí (cố gắng làm cho xong), uống liên tục đến hết chai. Có hơi...

Nóng.

Cô đặt cái chai bên cạnh chai của anh, xếp thành một đôi. Sau đó, cười khúc khích.

Ôi, nóng quá, nóng quá, cô cố lấy tay quạt cho mình.

Sao lại nóng như vậy?

Cô lúng túng nhìn bốn phía, lại nhìn thấy anh...

"Nóng à?" Gun phát hiện ra sự khác lạ của cô, đi tới vách tường bên cạnh, điều chỉnh nhiệt độ điều hòa.

24 độ xuống 20 độ.

Cũng không khác biệt lắm. Anh thả tay xuống, bỗng nhiên có một đôi tay nhỏ ôm ngang lưng anh... Sống lưng anh cứng đờ, từ từ quay đầu lại, thấy hai bên má cô đã đỏ bừng lên, cô đang nhìn anh...

Say rồi sao?

"Anh... có thích không?" Cô nhẹ giọng hỏi, dán sát mặt vào lưng anh, "Thích không? Cái em làm đó?"

Thật sự say rồi?

Anh dùng tốc độ nhanh nhất, kéo tay của cô ra, xoay người lại: "Em nói cái gì?"

"Em đã làm suốt một tiếng, mà anh không nói một câu là có thích hay không?" Cô phát hiện anh đã đẩy mình ra, có chút uất ức, "Mưa lớn như vậy, em ra sân bay đón anh... Anh để em ngồi một mình ở phòng khách... Làm phần mềm, anh cũng không nói là thích..."

Đúng là say rồi.

Anh kết luận.

Nếu như trước mặt là thành viên K&K, sớm đã bị anh kéo cổ áo ném ra ngoài rồi, còn chờ đến khi say khướt như vậy? Nhưng nếu như là một cô gái? Còn là một cô gái không biết mình đang làm gì...

Anh thừa nhận là mình không có kinh nghiệm.

Đang suy nghĩ, Đồng Niên lại vươn tay ra ôm...

Gun đỡ khóc đỡ cười, giữ lấy hai tay cô.

Trong lòng bàn tay, rất mềm mại, ấm áp, có chút vương vít, chút ngọt ngào, từ thân thể đến suy nghĩ đều như không muốn xa rời... Trong nháy mắt đã khiến anh có một ý nghĩ xấu xa của đàn ông.

...

Gun thở hắt ra, phải tỉnh táo.

Hô hấp, bình thường.

Nhịp tim cũng rất bình thường.

Rất tốt, thì ra một cô gái nhỏ, cũng có ý niệm như vậy.

"Anh...thích không?" Đồng Niên cảm thấy lòng bàn tay của anh rất nóng, ý thức ngày càng mơ hồ, "Đây là lần đầu tiên em cố gắng như vậy, anh thì không thể nói thích được hay sao?"

"...Thích." Anh lại thở dài.

"Thật sao?" Ánh mắt cô lóe lên.

"Thật." Anh phối hợp.

Tùy tiện ứng phó với một người say không khó.

Khó là chuyện kế tiếp - phải làm cách nào để đưa cô về nhà an toàn, mà lại có thể tránh được ba mẹ cô...

Gun suy nghĩ mất mấy giây, có thể tưởng tượng ra sự chào đón chính là hậu quả. Anh đang suy nghĩ đến mức độ nghiêm trọng và cách giải quyết, mà cô gái trước mặt này vẫn chưa phát giác.

Chỉ vì anh "thích", liền cảm thấy vui vẻ, cười khúc khích.

Nở nụ cười, không nhận được muốn chui vào ngực anh...

Gun hít thật sâu, mạnh mẽ chống cự.

Cánh tay nhỏ bé đang ở trong lòng bàn tay anh, uốn éo di chuyển, anh muốn tránh khỏi, cô thì vẫn tiếp tục làm chuyện động trời kia... Sát vào người anh, ôm lấy, ngửi mùi hương của anh, ôm lấy hông anh...

Mẹ kiếp.

Anh muốn phát điên.

Cách tốt nhất, chính là đưa cô trở về an toàn, trông chừng cô rồi tính tiếp, bất kể thế nào, dù sao cũng không thể đứng một mình với cô ở đây. Anh nghĩ như vậy, buông tay cô ra, cơ thể chưa kịp tránh ra, liền bị cô nhào lên, mãi nguyện ôm lấy hông.

Mẹ kiếp!

Anh thật sự phát điên rồi.

Hơn nữa, cô gái này còn cọ mặt vào ngực anh...

Quần áo cũng bị cô kéo ra...

Mấu chốt là tránh phiền phức, anh căn bản không mặc đồ dư thừa bên trong bộ quần áo thể thao...

Không,

Thì đã bị kéo ra rồi...

Anh cố gắng không để mình chạm vào cô, hai cánh tay nâng lên cao, tránh khỏi thân thể mềm mại của cô, cả những đường cong đặc biệt của phụ nữ...

Điều khiến người ta phải buồn bực nhất chính là ngoài cửa có tiếng bước chân, tiếng cười, từng bước lại gần.

Ngày càng gần...

Càng ngày càng gần...

"Đồng Niên," Anh dứt khoát nói, "Tôi nói cho em một bí mật..."

Phải nhanh chóng giải quyết, hơn nữa không thể để cô liều mạng chui vào lòng mình...

Cô ngọt ngào dạ một tiếng, tiếp tục ôm, hít một hơi sâu.

Mùi hương khi mới tắm xong, rất sạch sẽ, rất rõ ràng, cũng rất đàn ông, thật ra thì anh không già chút nào, vừa nãy anh thử đo phản ứng tay nhìn qua thật sự rất đẹp trai...

...

...

Anh hoàn toàn tuyệt vọng.

Một thời gian ngắn ngủi yên tĩnh trong phòng, càng làm tiếng nói chuyện của 97 và Grunt nghe rất rõ ràng ở bên ngoài, tiếp theo đó là tiếng gõ cửa. Anh không thể để mặc cô ôm mình như vậy, rốt cuộc ngăn cản cô lại lần nữa, cúi thân hình cao lớn xuống, nhìn thẳng vào cô: "Tôi dẫn em đi xem quà tôi đã chuẩn bị ở Mỹ."

Vì muốn cô tin tưởng, anh lại gần, thấp giọng nói bên má cô, có chút khàn khàn: "Em nhất định sẽ thích."

Cô sững sờ nhìn anh, nhìn một chút, đã cảm thấy không dám nhìn nữa...

Trời đất quay cuồng...

Trong tầm mắt, đều là cảnh tượng quần áo thể thao bị kéo lộ hết ra ngoài...

Cổ...

Xương quai xanh...

Trước ngực...

Cơ bụng...

Còn ở dưới cơ bụng, thắt lưng đã bị tháo tuột ra...

...

...

...

...

Tác giả có lời muốn nói: Cool!

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Tặng Quà (?.?)!

Editor: Misali

Tiếng gõ cửa.

Vẫn là tiếng gõ cửa.

Gun vẫn hạ giọng nói: "Dẫn em đi xem quà nhé?"

"Ừ..." Cả người cô đã nóng lên như đốt, không biết có phải là do quá xấu hổ, tay cứ níu chặt lấy bộ quần áo thể thao của anh, không dám động đậy.

Ngoại trừ ôm ra... cô còn muốn... làm gì khác sao...

Trời đất lại quay cuồng.

Gun liền vác cô lên vai, trực tiếp lấy trong túi quần hai cái thẻ phòng, nhanh chóng phân biệt hai cái, đi tới chỗ khóa cửa, quét thẻ, đi vào, trở tay đóng cửa lại.

Trong nháy mắt liền đi vào trong bóng tối.

Không chút ánh sáng, đây là phòng của anh.

Đứa trẻ trên vai anh trượt xuống, rồi như con bạch tuộc ôm lấy hông anh.

Gun thở dài, cảm giác tóc của cô đang trượt vào trong áo mình... Họng có chút khô, cũng may là con bạch tuộc nhỏ này tạm thời không cọ tới cọ lui, cũng không đụng vào chỗ tối kỵ.

Phòng bên cạnh đã có người đi vào.

Trong phòng khách có máy nghe lén, vừa nãy lúc anh ngủ đã bật lên, để phòng cô ngồi bên đó có chuyện gì không tìm được anh... Lúc này...

"Lão đại đâu rồi? Không phải gọi điện thoại bảo chúng ta tới báo cáo ý tưởng sao?" 97 khó hiểu.

"Ai biết, chắc đang đại chiến 300 hiệp chưởng?" Grunt nói ẩn ý.

97 phụt một tiếng: "Cũng đúng, một tháng không gặp nhau rồi mà."

"Tuổi này như lang tựa hổ mà, dù sao cũng là đàn ông gần ba mươi tuổi rồi."

...

Gian phòng trống trơn, chỉ có tiếng hai người kia chế nhạo, anh thật sự không nghe nổi nữa, đưa tay, lần mò vách tường định tắt thiết bị nghe lén -

Ngay lúc ngón tay đã đụng vào chốt mở, cảm thấy có một hơi thở ấm áp, đang phả vào xương quai xanh của mình...

"Quà, quà." Giọng nói của cô vẻ đang làm nũng, ngay vị trí xương quai xanh.

Thế đấy...

Gần sát da anh như vậy...

"Tôi sẽ lấy quà cho em." Giọng anh có chút phiến não, "Trước tiên em phải buông tay ra đã."

Đứa trẻ kia vẫn không chút động tĩnh, mặt cọ xát vào da tay anh, tỏ vẻ từ chối.

"Buông tay." Anh rất nhạy cảm với mùi hương trên người cô, cảm giác rất giống với mùi vị kẹo trái cây, ngọt đến phát ngấy.

Mẹ kiếp!

Anh nhắm mắt lại.

Sốt ruột muốn ném đứa trẻ dính trên người mình ra, nhưng lại không dám xuống tay.

"Đồng Niên," Anh cúi thấp xuống, đã có phần dao động... "Nghe lời tôi, buông tay ra đi."

Trong bóng tối, hai cánh tay nhỏ ôm ngang hông bị kéo ra, lại cảm giác hơi thở ấm áp ở xương quai xanh trượt xuống trước ngực...

Cánh tay anh hơi cứng lại.

"Quà, quà." Cô mơ hồ, tiếp tục lẩm bẩm.

Buồn bực, nhịp tim ngày càng chậm lại.

Sau một thời gian yên lặng khá lâu, anh cúi đầu, dựa vào trán cô.

"Đùa giỡn vui vẻ lắm à?" Giọng nói của anh trầm trầm.

Cô vùi mặt trong ngực anh, trong lòng nóng như lửa đốt.

Chỉ ôm chặt, ôm chặt hơn nữa.

"Muốn..." Giọng anh trở nên thấp hơn, thì thầm, "Quà gì?"

"Muốn..." Cô mơ hồ nghĩ, không phải anh tặng cô đồ vật sao?

"Hử? Muốn cái gì?"

"Muốn..."

Muốn...

... Khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn dính sát.

Nóng hầm hập, chính là mặt cô lúc này, còn đôi môi mềm mại, từ bên tai anh, run rẩy, nhẹ nhàng xích lại gần. Không có kinh nghiệm, hơn nữa còn đang say, thế nên mơ hồ không tìm được nơi mình muốn.

Anh đã nhận ra sự gấp gáp của cô,

Nghiêng mặt,

Đàn chiều theo cô gái nhỏ hấp tấp này.

...

Mẹ kiếp!

Anh chợt thức tỉnh, quay mặt đi, hung hăng vọt tới vách tường.

Sau một tiếng âm ỉ nặng nề vang lên, rốt cuộc cũng có chút tỉnh táo. Một giây kế tiếp, anh liền trực tiếp ôm cô, ném xuống giường. Nhanh chóng chỉnh lại bộ quần áo thể thao trên người, đưa lưng về phía cô, cài lại thắt lưng.

Sau đó bước đến chỗ hành lý của mình, lấy ra một chiếc hộp gỗ màu đen, xoay người, ném lên giường.

Đồng Niên bị ném xuống giường nên trên đầu đầy sao, mơ màng bị hộp gỗ nện vào bụng.

Đồng Niên ngồi thẳng lên, ôm lấy cái hộp nhìn ba giây, thất vọng bĩu môi, lại nằm xuống giường anh, hoàn toàn ngủ lịm đi...

Vì vậy, ngày hôm sau cô tỉnh lại, mặc bộ đồ ngủ gấu Pooh, khi ngồi dậy trên giường mình, cảm nhận có ảo giác liền chớp chớp mắt, là nằm mơ sao? Sao lại... mơ như vậy.

Che mặt che mặt...

Thật sự không biết xấu hổ...

Tại sao mình lại trở thành một người như vậy...

Cô ôm mặt, khuôn mặt đỏ ửng tới mang tai chừng mười phút, lúc lăn xuống giường đi giày vào, mới phát hiện trên bàn có một chiếc hộp gỗ màu đen...!!!!

Trời ơi!!!!

Tối hôm qua là thật sao?!

Cô thất kinh nhìn quanh một hồi.

Bên trái, trên ghế salon còn có đồng quần áo chuẩn bị để đến sân bay, bên phải, dưới điện thoại có một tờ giấy:

Thân ái, tỉnh ngủ nhất định phải gọi điện thoại cho tớ!! Việt Quất.

Cô lấy tờ giấy ra, cầm điện thoại lên, tay run run, nhấn đến mấy lần mới mở được danh bạ ra, phát hiện tối hôm qua người cuối cùng cô gọi là Việt Quất ư?? Ấn vào.

Ba giây sau, điện thoại nổi thông, cô chưa kịp lên tiếng, đối phương đã kích động: "Mẹ kiếp, tớ biết ngay là cậu ngủ một giấc đến chiều mà!! Tớ nói với cậu, nói với cậu chuyện này, chồng tớ phát điên rồi, tối hôm qua anh ấy gặp được nam thần của mình, còn bắt tay rồi chụp chung nữa chứ, đều là nhờ hồng phúc của cậu đấy!!!! Anh ấy bảo tớ nhất định phải chuyển lời tới cậu, phải đối xử tốt với thần tượng của anh ấy, tuyệt đối không được bắt cá hai tay đâu đó!!"

...

"Nói với cậu, cậu ngàn vạn lần phải nói năng cho tốt, đã nói không cẩn thận uống với chúng ta hơi nhiều!! Hai vợ chồng tớ phải đưa cậu về nhà, biết không?? Còn nữa, Điện hạ cậu thật quá mất mặt, mới uống 330ml đã say đến bất tỉnh rồi! Còn nữa... Khi bất tỉnh, cậu có làm cái gì không đấy?" Giọng nói Việt Quất chột thấp xuống, mang theo ý cười, "Thành thật khai báo đi."

Cô không nói một câu.

Ngơ ngẩn cúp điện thoại.

Xong rồi.

Thật sự...

Động thủ với anh rồi sao...

Không ngừng ôm chặt... còn hôn mặt anh nữa...

Cô bỗng té nhào xuống giường, cả người như đang rơi vào vực sâu thăm khốc. Nhớ rất rõ ràng, không phải là đã uống say nên ý thức mơ hồ ư, ngay cả lúc mình cũng bị anh ghét bỏ ném lên giường cũng nhớ... Còn ném hộp quà tới, đóng sầm cửa lại. Ông trời ơi... Tại sao tôi có thể làm như vậy được chứ...

Đồng Niên ôm siết chần, tủi thân không ngừng rơi nước mắt.

Đều là do mày, muốn phô trương, còn bày đặt uống rượu nữa.

Bây giờ thể diện đều mất hết rồi...

Không thể nào được nữa rồi...

Anh ấy nhất định sẽ hận mày đến chết!

Càng nghĩ càng buồn bực, cứ nằm lỳ trên giường khóc chùng 20', mới nức nở mò lấy điện thoại của mình, mắt sưng húp tìm số điện thoại của anh... Do dự hồi lâu, cũng không dám gọi, chỉ có thể tìm Wechat của anh, mở cửa sổ tên Gn, chậm rãi đánh hàng chữ: ngày hôm qua xin lỗi, thật sự xin lỗi, em sẽ không bám lấy anh nữa...

Gửi đi.

Sau mười mấy giây, vẫn yên lặng như cũ.

Cô cắn môi, lại gõ thêm: chúng ta chia tay đi, xin lỗi, em thật sự xin lỗi.

Vẫn yên lặng.

Không có bất kỳ hồi đáp.

Cô vứt điện thoại đi, chạy đến nhà vệ sinh, vắn nước nóng rửa mặt.

Càng nghĩ càng muốn khóc, càng khóc càng cảm thấy mình thật xấu hổ, đến khi ra khỏi toilet, Wechat trên điện thoại cũng có tin nhắn gửi lại.

Gn: Nghĩ xong rồi à?

Chẳng lẽ vẫn còn tiếp tục bám lấy anh sao...

Tối hôm qua đã... Còn bị ghét bỏ ném lên giường rồi.

Mắt cô đỏ hoe, ép buộc mình không được ôm hy vọng nữa.

To Gn: Ừ.

Gn: OK.

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Bắt Đầu Lại Từ Đầu?

Gun nằm dựa trên ghế, chân gác lên bàn làm việc, vẻ mặt thâm trầm, lật giở từng trang báo cáo ý tưởng... Mấy chục người đứng gần như đã chập kín căn phòng làm việc, người thì đứng hoặc ngồi, có người dựa vào tường, đều đang đợi lão đại phân phó.

Xì xào xì xào, một xấp giấy bị ném đi: "Sáng sớm mai, bay về Quảng Châu."

...

Muôn năm!

Thoát nạn thành công, mọi người dù nửa giây cũng không nán lại, lập tức nhảy dựng lên, chen nhau ra khỏi phòng làm việc.

97 đi ra đầu tiên, kéo cánh tay Grunt lại: "Ôi? Ôi? Lão đại đang bị thương ở đâu hả?"

Grunt nở nụ cười gian tà: "Tối hôm qua không nghe thấy à? Quá sức, bị va phải chứ sao."

Mọi người...

Chỉ riêng Demo nghe vẫn không hiểu, kéo kéo tay Dt: "Gì cơ? Đội trưởng? Lão đại bị va vào đâu rồi sao?"

Ánh mắt Dt an tĩnh nhìn cậu ta, thành thật trả lời: "Gặp trở ngại."

"Gặp trở ngại?!" Demo vẫn không hiểu, sờ sờ trán mình, "Có mưa đồ gì vậy?"

"Đúng là ngây thơ trong sáng." Grunt cười lớn, bước đi nhanh chóng...

Người đàn ông trong căn phòng kia vẫn cầm tập tài liệu, liền ném vèo ra ngoài.

Sau mấy giây,

Dt nhặt tập tài liệu lên, chậm rãi đi vào, để anh ném lên ghế sofa: "Vừa rồi quên không nói, ngày hôm qua anh không nghe điện thoại, dì lại gọi cho em. Dì nói anh lấy sợi dây chuyền cổ của ông nội mang về, tiền thì tháng sau gửi vào tài khoản cho anh."

...

Gun không nói gì, quơ quơ tay hướng ra ngoài.

Dt xoay người đi.

Lại thất tình...

Mắt Đồng Niên sưng húp, thời điểm đi xuống lầu, bị mẫu thân đại nhân thần thần bí bí kéo lại hỏi: "Niên Niên?"

"Dạ?" Cô đau buồn ngẩng đầu lên.

"Vừa rồi sao lại khóc? Chia tay rồi hả?" Mẫu thân đại nhân suy đoán có lý.

"Vâng... Chia tay rồi." Cô lầm bầm, mũi đau xót, nước mắt cứ liên tục rơi xuống.

Một cái ôm ấm áp, che chở cô trong lòng. Đồng Niên được an ủi như vậy, nhất thời cảm thấy xúc động, lại lâm vào trạng thái đau lòng cực độ, không để ý tới vẻ mặt vui mừng ra mặt của mẫu thân đại nhân, vừa lúc bắt gặp phụ thân đại nhân đang chớp mắt nhìn, nhướng mày: nhìn đi, tôi nói đúng rồi đấy, chia tay thật rồi.

Ba mẹ trao đổi sắc mặt, như trút được một gánh nặng.

Tuần này là đến thời điểm khai trường.

Cô thu dọn đồ đạc xong để trở lại trường, đứng trong ký túc xá một tiếng giải quyết thủ tục nhập trường, đụng mặt giáo sư phụ trách thi đấu ACM trong học viện, thấy cô liền vẫy vẫy tay: "Tối hôm qua thầy gọi cho em mấy cuộc điện thoại, nhưng điện thoại đều tắt máy, sợ em quên mất cuộc thi hôm nay." Cuộc thi nào? Cô ngỡ ngàng.

Hả!

Quên mất rồi!

Là triệu tập đội thí sinh thi ACM.

Cuộc thi này, hàng năm tại trường đều chọn ra một đội để dự thi, một nhóm gồm ba người cùng nhau phối hợp tranh tài. Tuy nói là cuộc thi lập trình cho sinh viên trên toàn thế giới, nhưng không nhất thiết phải học chuyên ngành công nghệ thông tin, như chính cô không phải vậy, hay như đồng đội của cô trước đây cũng có người học tại học viện hàng hải.

Cho nên, sau khi nhà trường công bố đề mục, thống nhất tiến hành triệu tập dự thi, không giới hạn chuyên ngành.

Mà các giáo viên cùng tất cả thành viên chủ lực trước đây đã từng tham dự tranh tài đều được trở thành ban giám khảo.

Vậy mà... cô lại quên mất...

Cô cầm tấm thẻ sinh viên đi theo giáo sư, vào phòng học bên cạnh cầu thang. Cuộc thi đã bắt đầu rồi, phần lớn đều là sinh viên năm nhất và năm hai, nhìn ba câu trong tờ đề kiểm tra, căn bản đều biểu hiện cùng một vẻ mặt -

Hết đường xoay sở.

Sau đó, một nam sinh không làm được liền gục xuống bàn, vừa nghịch bút, vừa nhìn các tiền bối dự thi năm ngoái và năm kia. Rồi dần chuyển ánh nhìn về một cô gái duy nhất - là Đồng Niên, hơn nữa, dáng vẻ của cô gái này như đã khóc cả đêm, nhìn qua rất thất thần.

Cô chống cằm, ngồi trên bục giảng, mắt nhìn xuống sinh viên ở dưới...

Trong đầu vẫn cứ nghĩ tới chuyện tối hôm qua, cả lúc cô đã nói chuyện với anh sáng nay.

"Đồng Niên," Giọng nói vang lên, khẽ gọi cô, "Có thể ra ngoài một lúc được không?"

Cô quay đầu lại, là trưởng nhóm Trịnh Huy: "Đội trưởng? Có chuyện gì sao?"

Người kia nhìn đôi mắt sưng húp lên của cô, khẽ nhú mày, gật đầu: "Ừ, có chuyện rồi."

Cô a một tiếng, đứng dậy khỏi ghế, đi theo ra ngoài, Trịnh Huy đi ra khỏi phòng học, hai tay để trong túi quần, cúi đầu nhìn cô: "Em... Trong thời gian nghỉ đông đã làm gì?"

"Hả? Nghỉ đông?" Cô ngẩn người, có thể làm cái gì chứ, đều là đợi anh trở về từ Mỹ, "Chỉ đi ăn uống vui chơi chút thôi."

"Hôm ấy... Anh có qua căn hộ của em," Người kia đeo một chiếc kính đen, cặp mắt nhìn thẳng vào cô, "Vốn định đến thăm em..."

"Hả? Hôm nào vậy?" Cô hỏi.

Người đối diện hắng giọng: "Là ngày 14 tháng 2... hoặc là ngày 15."

"À." Cô nghiêm túc nhớ lại, "Trước tết sao? May mà anh không có tìm em, khi đó em đang ở nơi khác, tham dự triển lãm." Cùng với anh ấy... Khi đó vẫn ở gần bên cạnh anh ấy...

Ánh mắt cô lại nhìn xa xăm, đôi mắt không tự chủ lại bắt đầu đỏ lên.

Người đứng trước mặt ngây ngẩn cả người, lời muốn nói cũng nuốt lại vào trong, nghĩ lại càng không cam lòng. Sắp tốt nghiệp rồi... Đợi đến khi chân chính rời khỏi trường, có thể lấy cớ để gần gũi với cô sẽ càng khó hơn, giờ nên nắm bắt cơ hội!

Cô đứng ở trước cửa phòng học rất lâu, nhìn những chiếc xe đạp đi qua đi lại, thỉnh thoảng lại có vài chiếc xe hơi đi qua, yên lặng không nói gì. Trước mặt là đội trưởng dẫn đội thi ACM đạt huy chương đồng, là thần tượng của sinh viên toàn khoa công nghệ thông tin, đứng ở trước mặt cô nhưng lại không nói ra lời.

Bây giờ anh đang làm gì?

Có phải... lại vội vã đi xem mắt với người khác rồi không.

Nghĩ như vậy, mắt cô càng đỏ hơn.

Mũi cay xè, cúi đầu, ngón tay giữ chặt mũi, không được khóc, Đồng Niên.

Mơ hồ trong tầm mắt, mặt đất màu đỏ cũng trở nên chao đảo, cô chỉ có thể cúi đầu, lấy khăn giấy trong túi ra. Đang ở đâu, mau xuất hiện, xuất

hiện đi...

Bỗng nhiên một đôi giày đen đến gần, đến gần... Rồi dừng lại trước mặt cô.

?

Cô không tự chủ ngẩng đầu lên.

Trong nháy mắt, dường như bầu trời trở nên bừng sáng.

Cứ như vậy, đôi mắt đẹp để kia hơi nheo lại, rất không vui, rất khó chịu, cực kỳ mất bình tĩnh, mà lại đều... là ẩn sâu trong đôi mắt đẹp ấy. Hơn nữa sau khi nhìn thấy nước mắt của cô, anh càng lộ vẻ hơi bức bối, đưa mắt nhìn người đứng bên cạnh cô, chắp tay sau lưng, hình như người đàn ông kia đang nắm chặt thứ gì đó, rồi lại nhìn cô: "Sao lại khóc?"

...

Nằm mơ ư?

Cô mơ hồ nói: "Không có... Em không có khóc..."

Anh càng cảm thấy khó chịu, tháo một bên tai nghe ra, liếc nhìn người đàn ông thấp hơn mình nửa cái đầu: "Cậu bắt nạt cô ấy?"

"Không có," Người kia nói ập úng, ai đây? Không phải là người thân của cô chứ? Là anh? Hay là... Trong đầu người đàn ông kia đầy dấu hỏi, hơi bối rối, "Anh hiểu lầm rồi -"

Lạnh lùng liếc mắt nhìn, thật quá sắc bén.

Người kia suýt nữa đã cắn vào lưỡi: "Tôi là, là bạn của cô ấy, là người tham gia thi đấu lập trình cùng cô ấy."

Dựa vào ưu thế chiều cao sẵn có, thấy rõ người này đang cầm trong tay hộp quà nhỏ, chột nhếch miệng: "Hử? ACM phải không?" Chẳng phải là Dt đã từng nói tới cuộc thi lập trình này sao?

"Đúng đúng, ACM." Người kia lập tức tự tin hẳn lên, muốn chính thức tự giới thiệu mình.

"Là thi đấu cùng tên tiểu tử kia phải không?" Gun nhếch cằm lên, hướng về phía người đứng bên cạnh chiếc xe gần cổng trường. Dưới bậc thang cách đó không xa, Dt đang đứng nhìn rất buồn chán, khiến nhiều sinh viên nữ đi qua nhìn chằm chằm...

...

Dĩ nhiên,

"Là vô địch thế giới năm ngoái sao..."

Người kia không dám tin vào ánh mắt mình, người này, là quán quân có dáng dấp của người Hoa, đứng cạnh mấy người đàn ông tóc vàng. Nhưng toàn bộ giao tiếp đều bằng tiếng Anh, còn mang quốc tịch Na Uy...

Vô địch? Lần đầu tiên Gun cảm thấy tên Tiểu Bạch này cũng không thua kém ai.

"Thua nó rồi hả? Không sao," Anh cười như không cười, vỗ vai cậu ta, "Vẫn còn ít tuổi, sẽ phải thua thôi."

Người kia chờ người ra, bị anh coi như lá cây trong gió, dần bay đi.

Anh không để ý tới người đàn ông kia nữa, khom lưng, nhìn cô gái nhỏ ngây ngô hỏi: "Còn lớp không?"

"Không còn... nữa." Cô sững sờ, lắc đầu.

Có thứ gì đó đập loạn lên,

Ở trong lồng ngực.

"Không có lớp thì đi chơi với tôi," Anh nói xong, để tay vào túi quần, uể oải đi ra ngoài cổng trường, "Sẽ về trước chín giờ." Anh liền quay đi, đi qua chỗ sinh viên nhao nhao đi vào trường.

Vóc dáng cao như vậy, thật là nổi bật.

Đồng Niên thất thần tại chỗ, cho đến khi anh dừng lại, quay lại nhìn cô.

Cô lập tức tỉnh táo, chậm rãi, chậm rãi, đỏ mặt đi theo.

Tác giả có lời muốn nói: <che mặt>, tôi cũng muốn vội vã đuổi theo thần côn như vậy.....

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Bắt Đầu Lại Từ Đầu

Sau đó trên đường đi, anh không còn giữ thái độ khi ở trường, từ đầu tới cuối chỉ an tĩnh lái xe.

Đồng Niên ngồi ở ghế phụ bên cạnh, liên tục ngắm anh.

Vậy là... định đi đâu?

Nhưng người bạn Tiểu Bạch ngồi ở phía sau càng yên lặng hơn, quả thật như là điều hòa nhiệt độ với áp suất thấp, khiến cô cái gì cũng không dám hỏi. Hơn nữa... Tiểu Bạch đã từng vô địch ACM sao? Vậy mà cô... hoàn toàn không có ấn tượng...

T.T Mỗi ngày tôi đã làm cái gì vậy chứ.

Trước khi xe lái vào trạm xăng, điện thoại Dt rung lên: "Em có điện thoại, cứ cho em xuống ven đường là được." Cậu ta giơ điện thoại của mình, xuống xe trước. Dừng xe, xếp hàng.

Lúc này Đồng Niên mới lén nhìn trán anh.

Gun phát hiện: "Định làm gì?"

"Chỗ này của anh," Cô chỉ vào vết bầm trên trán anh, "Làm sao vậy?"

"..."

"Đau không?" Cô tiếp tục nhỏ giọng quan tâm.

"..."

Anh cười, nhìn lại cô.

Hả?

Bỗng nhiên, cô thấy hoa mắt: "A!"

Đồng Niên cắn răng che trán, đau quá.

Sao lại gõ lên đầu mình...

"Đau không?" Anh còn cố ý hỏi.

Cô đau đến như vậy, nước mắt chực rơi xuống, bị bắt nạt nhất thời nghẹn giọng không nói nên lời.

Lúc này anh mới bỏ qua, xoa xoa đầu cô: "Chỉ đùa em thôi, khóc cái gì chứ."

...

Sau đó, Dt ra ngoài trạm xăng một lát rồi lên xe, phát hiện ra trán cô gái ngồi ở hàng ghế trước hồng hồng, mắt cũng ửng lên, có chút bất ngờ nhìn người không chút để ý khởi động xe đi.

Đùa kiểu mới à? Dt khó hiểu.

Rời khỏi trạm xăng, xe đi vào một khu biệt thự thì Đồng Niên không nhận được nhỏ giọng hỏi: "Đi đâu thế?"

"Nhà tôi." Anh đánh tay lái.

Đạp chân ga, xe đi thẳng vào phía bắc của khu biệt thự.

Hả? Cô nhìn bốn phía.

Nhà anh?

Xe nhanh chóng đi vào gara, Dt mở cửa ra trước, xuống xe, đi thẳng vào thang máy.

Lúc này anh mới giải thích: "Ông nội tôi muốn gặp em, cùng nhau ăn bữa cơm."

"Vâng." Cô gật đầu, có chút mất mát.

Thì ra là để lấp liếm.

Anh tháo dây an toàn ra.

Thật ra cũng không có gì, dù sao cũng quen biết trường bồi, phải không, Đồng Niên? Cô an ủi mình, nhưng vẫn không ngăn được sự thất vọng, đã tháo dây an toàn ra rồi, nhưng lại không xuống xe.

Gun nhìn cô ngồi yên tại chỗ, bộ mặt lộ vẻ "thất vọng tràn trề" nghĩ "thì ra là như vậy", ngoắc ngón tay với cô.

Hử? Cô lại gần.

Anh mỉm cười: "Chỉ một lần này thôi, lần sau không như vậy nữa. Sờ cũng đã cho em sờ rồi, hôn cũng để em hôn, vậy thì nên đền bù một chút phải không?"

...

Cô khẽ xù lông, ngồi thẳng người lên.

Bình tĩnh, phải bình tĩnh.

Chuyện nhỏ chuyện nhỏ... Đừng đỏ mặt, đừng đỏ mặt, Đồng Niên mà đừng đỏ mặt a...

Nhưng căn bản không khống chế được, dường như vì một câu nói của anh, lại một lần nữa nhớ về đêm đó -

Ôm cánh tay...

Làn da nóng bỏng...

Sát vào chân...

Còn nữa, môi của mình đã lướt qua xương quai xanh của anh... cảm... vành tai... mặt... sống mũi...

Đầu óc cô ong ong, siết chặt túi của mình, trong đầu đều là-

"Muốn quà gì?"

"Muốn..."

"Hử? Muốn cái gì?"

"Muốn..."

...

Không biết anh đã xuống xe khi nào, cho đến khi có người gõ vào cửa xe, rốt cuộc cô mới thức tỉnh, cách cửa kính xe nhìn thấy anh vẫy tay, ra hiệu bảo cô xuống xe, liền đỏ bừng mặt mở cửa ra.

Không dám ngẩng đầu lên đi theo anh.

Vào thang máy, rồi ra ngoài, mở cửa, thay dép.

Ngồi trên ghế salon ngoài phòng khách, trên đầu gối đặt một quyển sách dày bìa cứng, ông cụ nhìn thấy họ đi vào, liền tháo kính lão ra, nở nụ cười: "Niên Niên à, tới đây."

Đầu óc cô vẫn lâng lâng như bột nhào, nghe lời đi tới.

"Tên Hàn Thương Ngôn kia còn nói cháu không rảnh, không phải đã tới đây rồi sao? Chuyện trên lớp xong rồi à?"

"Dạ vâng, xong xuôi rồi ạ."

"Trán cháu sao lại đỏ lên như vậy?" Lão nhân gia nhìn thấy vết đỏ ửng lên trên trán cô.

"...Không sao đâu ạ." Cô sờ trán.

"Gia gia cuối tuần phải đi xa, chắc là rất lâu nữa mới bay trở về nước," Ông cụ cười hiền từ xoa đầu cô, hỏi, "Nghe ba mẹ cháu nói từ nhỏ cháu rất sợ đi máy bay? Bây giờ vẫn như vậy sao?"

Sợ máy bay? Gun ngờ vực nhìn cô.

"À... Vâng, cháu thật sự không dám ngồi máy bay." Cô nhắm mắt trả lời.

Thật ra thì căn bản không phải là cô sợ đi máy bay, chỉ là ba mẹ không muốn cô rời khỏi phạm vi quản lý, sợ cô không chăm sóc tốt cho bản thân, dứt khoát nói như vậy, nói cô không dám ngồi máy bay, cũng hủy bỏ rất nhiều ý định của nhiều người muốn đưa cô đi nước ngoài.

Gun nhìn ra cô đang nói dối, chỉ là, không có hứng thú vạch trần.

"Ày... Vậy có chút phiền toái," Ông cụ khẽ nhíu mày, "Hôn lễ phải tổ chức ở trong nước rồi."

Kết hôn?! Cô lắp bắp, chuyện này quyết định khi nào vậy...

"Cháu chưa nói sẽ kết hôn." Gun thờ ơ tiếp lời.

Vừa dứt lời, quyển sách bìa cứng bay vèo qua trước mặt Đồng Niên.

Gun đưa tay ngăn lại, suýt nữa đã bị ném trúng mặt.

"Để cho cháu tự tìm một người thích hợp, cháu lại đi lừa gạt con gái nhà người ta, lừa gạt được rồi, lại không kết hôn, vậy muốn làm gì đây hả?" Ông cụ giận dữ gõ gậy xuống đất, "Đưa quyển sách cho ta!"

Anh nhún vai, cử động cánh tay vừa bị ném trúng, đoán hẳn là không bị gãy xương... Nhanh chóng khom lưng nhặt sách lên, đưa cho ông.

Đồng Niên ngây ngẩn cả người.

"Đứng lại," Ông cụ gọi anh đang định rời đi, "Đi đâu?"

"Lên lầu họp, ngày mai phải bay đến Quảng Châu, cơm tối để họ tiếp ông là được rồi." Nói xong, quay lưng về phía phòng khách, phất tay.

"Cháu trở lại cho ta!"

Một câu nói vô nghĩa vang lên, không có hồi đáp.

Người kia đã lên lầu...

Ông cụ đã tức giận đập gậy: "Lại trò chơi! Trò chơi! Từ mười mấy tuổi cũng chỉ biết đến trò chơi!" Lão nhân gia ho khan hai tiếng, kéo Đồng Niên ngồi xuống, "Niên Niên à, thật là khổ cho cháu, đứa cháu trai của ta không có tiền đồ, cũng chỉ biết chơi... Trưởng thành rồi mà, haiz! Không biết làm những chuyện đứng đắn!"

Rất...tốt nha.

Cô thầm nghĩ, yên lặng một lát, vẫn không nhận được giải thích thay anh: "Không có khổ đâu ạ, cháu còn rất thích anh ấy chơi trò chơi." Lão

nhân gia sửng sờ, thở dài, quả nhiên là bị cái tên tiểu tử hỗn đản kia lừa gạt rồi.

"Thật đó ạ," Đồng Niên cảm thấy ông cụ vẫn không tin, nghiêm túc giải thích, "Mặc dù cháu không biết chơi, nhưng cháu biết anh ấy không phải chỉ chơi đùa, đó là một hạng mục thể thao, quốc gia đã công nhận đó là một thể loại thể thao. Mười năm trước, khi anh ấy mới bắt đầu, hoàn cảnh trong nước rất khó khăn, không có huấn luyện viên, không có câu lạc bộ, không có những tiền bối đầy kinh nghiệm, những thành viên trong đội lại có thể thi đấu như vậy, khiến cả thế giới đều biết đến một chiến đội đến từ Trung Quốc, gọi là đội Solo, có người từ Trung Quốc, là Gun. Đạt rất nhiều giải thưởng -" Cô nhẹ giọng nói: "Hơn nữa khi nhìn thấy thời điểm anh ấy tuyên bố giải nghệ, cháu thật sự rất đau lòng, có thể hiểu được tình yêu của anh ấy đối với trò chơi."

"Tuyên bố giải nghệ?" Lão nhân gia dĩ nhiên không biết đó là gì.

Tuyên bố giải nghệ.

Năm đó, anh đang đạt đến đỉnh cao của sự nghiệp thì đột nhiên nghỉ thi đấu, đã nói đến lời đó.

Từng được rất nhiều người hâm mộ dùng làm chữ ký.

Đến nay vẫn được ghi lại trên mấy trăm diễn đàn, trang cá nhân, website chính thức:

"Quá khứ ba tháng hai năm, thắng có, thua có, đã từng khóc, rồi cười, bị nghi ngờ, gặp scandal, bị chỉ trích, bị "biến đen", chưa bao giờ giải thích, cũng không cần phải giải thích, đêm nay cuối cùng cũng giải tán, công thành danh toại, vô vàn sự hoang đường."

Cô kể lại.

Không thiếu một chữ, nói lại hết toàn bộ.

Câu nói này, lão nhân gia trái lại chưa từng nghe qua.

Nhưng dĩ nhiên ông cụ cũng không hẳn là ghét thi đấu điện tử, dù sao hai đứa cháu nội trong nhà, cả cháu ngoại đều dẫn thân vào cái này. Tất cả đều bị tẩy não, chỉ là nghĩ tương lai cháu đích tôn chỉ tập trung tinh thần vào trò chơi, chắc hẳn... sẽ có rất nhiều lời đồn đại.

Xem ra, cô gái này thật sự rất sùng bái và cũng rất hiểu nó.

Lão nhân gia có phần an tâm.

Ngồi hàn huyên chừng một giờ, lão nhân gia cũng thấy hơi mệt.

Cô đỡ lão nhân gia vào phòng trên lầu hai, đóng cửa phòng lại, thở dài.

Quay người lại, chợt thấy Gun chẳng biết đã xuất hiện ở cầu thang từ lúc nào, một tay để trong túi quần, một tay cầm chiếc cốc màu đen, vừa từ trên cao nhìn xuống cô, vừa uống nước trong cốc.

Tác giả có lời muốn nói: Định giờ trò lưu manh gì đó...

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Hàn Thương Ngôn?

Editor: Misali

"Theo tôi lên đây." Giọng nói của anh có chút kỳ lạ.

Không biết phải diễn tả thế nào về cảm giác lúc này, có hơi lạnh, lại có chút nóng, có phần sốt ruột cũng có phần xúc động.

Cô không rõ sự tình, vâng một tiếng, đi lên cầu thang.

Không biết có phải do anh quá cao, đi từ tầng hai lên tầng ba, rõ ràng chỉ cách một tầng và hai tầng không khác biệt lắm, vậy mà cô lại đi lên vất vả hơn rất nhiều... Bám lấy tay vịn cầu thang, bò lên tầng cao nhất, tầm nhìn được rộng mở.

Căn bản không hề có bố cục rõ ràng.

Không giống như tầng hai với mấy gian phòng và phòng khách nhỏ, tầng ba này là kiểu rộng hơn, giường đôi lớn, giá sách màu đen, cùng một vài chiếc bàn máy tính đen, ghế salon xanh đen, và tấm thảm lông cùng màu...

Toàn bộ rèm cửa đều được kéo xuống...

Ngoài màu xanh đậm ra chỉ có màu đen, đây chính là - phòng của anh.

Cô không ngừng nhìn xung quanh, nhìn những đồ vật kỳ lạ, rất nhiều thứ không rõ là cái gì, cảm giác giống như đang đi vào một không gian hoàn toàn khác.

Đèn không bật lên... Chỉ có ánh sáng từ mấy chiếc máy tính.

Căn bản không thể xác định được là giờ là ngày hay đêm.

Anh đặt chiếc cốc trên tay lên bàn máy tính, xoay ghế về phía mình, quay lưng trước bàn máy tính, ngồi xuống, đối mặt cô, vẫy vẫy tay.

Một tiếng trước, anh đã ngồi ở đây để nghe lén, toàn bộ những gì cô nói ban nãy đều đã nghe hết.

Những điều đó... Về tuổi thanh xuân rất nhiệt huyết của anh trước đây, chưa từng có ai dám nhắc tới trước mặt anh. Mà những thứ gọi là web chính thức, web cá nhân, đều không được cho phép, anh cũng chưa từng xem qua, quá khứ chỉ là quá khứ, chuyện người khác còn nhớ tới cái tên Gun hay không đã không còn quan trọng nữa.

Người mang danh anh hùng lúc ấy đã có được câu lạc bộ vé vang nhất...

Anh đã không còn là chính mình lúc đó nữa.

Nhưng, người nào đó lại biết rõ, ngay cả những điều chính anh còn không biết, ở trong lòng chột trào dâng cảm xúc, bởi vì một câu nói của cô. Đây là... ngần ấy năm tới bây giờ, lần đầu tiên anh dành sáu mươi phút để nhớ lại từng chút một.

Cô gái nhỏ trước mặt, lặng lẽ đi tới, vẫn có chút lo lắng, do dự, cũng khó che giấu được sự vui vẻ, đều không qua nổi ánh mắt anh, cô dừng lại, đứng cách một bước xa nhất có thể.

Ánh mắt của anh, lần đầu tiên cảm giác như đang nhìn một người bạn, nghiêm túc hỏi cô: "Ngoài biết tôi tên là Hàn Thương Ngôn, em còn biết điều gì nữa?"

Cô ngạc nhiên, còn biết gì nữa không?

Thật ra đều rất vụn vặt.

Tư liệu về anh thật sự là quá ít...

Kỳ thực thì biết tên thật và quốc tịch của anh, luôn có cách để biết được nhiều thứ hơn, nhưng cô cũng không dám làm như vậy. Giống như lần trước ở quán net đã nhìn lén chứng minh thư của anh, đã khiến anh cực kỳ khó chịu rồi, cho nên phải biết chừng mực, chỉ lên mạng tìm vài tin tức về Gun mà thôi. "Không..." Cô thành thực trả lời, "Mới chỉ xem qua một vài phỏng vấn và video tranh tài của anh thôi."

Anh lặng yên ba giây.

Sau đó, tiếp tục lên tiếng:

"Hàn Thương Ngôn, sinh ngày 14 tháng 2 năm 1986 tại Nauy, năm 2004 đổi sang quốc tịch Trung Quốc, từng là tuyển thủ nhà nghề về game online, thứ hạng và thành tích trên mạng đều có, năm 2005 thì giải nghệ. Học mấy năm đại học, chuyên ngành thiết kế công nghiệp, sau khi tốt nghiệp tại Mỹ đã tạo dựng nên câu lạc bộ K&K, tôi là người đầu tư duy nhất, cũng là một trong những ông chủ của câu lạc bộ. Năm 2013, sau khi thành lập K&K tại Trung Quốc thì sinh sống tại đây."

Một lời giới thiệu chi tiết như vậy, ngay cả trên Weibo cũng không có tư liệu này,

Từ trong miệng anh, từng câu nói ra cho cô biết.

Dường như đang muốn nói rằng:

Hoan nghênh tới thế giới của tôi, Đồng Niên.

Anh nói xong, chậm rãi bóc vỏ kẹo, cho vào miệng, mơ hồ kết luận: Đây coi như là chính thức tự giới thiệu mình, đừng coi tôi như mấy anh hùng ở trên mạng viết ra, tôi không phải như vậy, hiểu rồi chứ?"

"Vâng." Cô gật đầu.

Anh so với trên mạng nói còn tốt hơn gấp trăm lần. Cô nghĩ.

Đây là lần đầu tiên anh có kiên nhẫn nói với một người khác giới nhiều lời như vậy.

Nhưng dĩ nhiên, anh đã bắt đầu hơi mất kiên nhẫn.

Hơn nữa nói tới đây, đứa trẻ này nghe như không hiểu ý tứ của anh, mặc dù cô... vẫn chăm chú nghe...

"Tôi cũng không phải là quân tử gì, tính khí rất kém cỏi, phong độ đàn ông hoàn toàn không có, không thích lãng mạn, ngay cả thời gian hẹn hò cũng không có. Cuộc sống của tôi chính là K&K, chính là tất cả thành viên của tôi, rất đơn giản, không giải trí, không du lịch, không nghỉ phép, rất ghét tiệc tùng, thậm chí ngay cả ngày nghỉ, ngày lễ, kì nghỉ đông cũng không có."

Thật đáng thương... Cô nghĩ.

Chợt, bốn phía yên tĩnh trở lại.

Dường như anh đã nói ra hết những điều muốn nói.

Cô vẫn mơ hồ như cũ.

"Cho nên, tôi sẽ cho em một cơ hội, em còn muốn chia tay không?"

0.0?

Hả?!

Cô mở to mắt.

Hoàn toàn không biết phải nói gì.

Thình thịch...

Thình thịch...

Nhịp tim đập càng lúc càng nhanh, toàn thân đều tràn ngập vui mừng, ngây ngốc.

"Vẫn không muốn?" Anh mở miệng lần nữa.

"..."

"Chưa nghĩ ra nên trả lời thế nào?"

"..."

"Còn cần phải suy nghĩ thêm sao?"

Cô cấu mạnh vào tay mình ở đằng sau lưng, phải thật đau.

"Không muốn..." Sợ anh không nghe thấy, cô lại nhỏ giọng lặp lại, "Không muốn nữa."

Từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên cô tốn nhiều thời gian và sức lực như vậy để biết rõ một người, muốn theo kịp bước chân của anh, dù chỉ là anh quay đầu lại liếc mắt nhìn.

Cô không muốn chia tay...

Cũng không muốn sau hôm nay, sẽ không gặp được anh nữa.

Gun tiếp tục ăn kẹo, không nói gì.

Toàn bộ không gian đã rơi vào trạng thái yên lặng lạ thường.

Cô như đang đợi đáp án cuối cùng, hai tay cấu chặt đằng sau lưng thật đau. Cho đến khi, trên sống mũi chợt có một thứ ấm áp chạm vào, anh đưa tay vuốt sống mũi cô: "Vậy không chia tay nữa."

...

Vậy là...

Không cần chia tay sao?

Cô không dám tin, ngẩng đầu, muốn nhìn rõ ánh mắt anh.

Đáng tiếc người kia đã xoay ghế ra chỗ khác, quay mặt về máy tính, vừa mở hộp thư kiểm tra, vừa nhìn số điện thoại trên màn hình, lấy điện thoại gọi đi.

Sau một loạt tiếng chào hỏi, anh nói: "Mọi người tiếp tục đi, tôi nghe."

Mấy người kia nói vài câu OK, rồi bắt đầu dùng tiếng Anh, nói dự đoán tình hình thi đấu ở bốn server lớn toàn cầu: "Mỹ lấy Star 2 làm hạng mục liên minh game giữa các câu lạc bộ tuyên bố thay thế Mật Thất Phong Bạo..."

Anh quay lại, tiếp tục nhìn cô, dường như muốn tiếp tục đề tài vừa rồi.

Tuy nhiên lại không nói gì.

Đồng Niên bị anh nhìn mặt đỏ hồng lên, nhẹ giọng thì thào: "Vậy... Anh họp đi, em đi xuống đây..."

Anh vươn tay kéo cô về phía mình, khiến tay chân cô luống cuống thì ấn cô ngồi trên đùi phải của mình.

Đặt tay sau gáy cô thì thậm chí có thể cảm giác, thân thể cô đang run lên.

"Có cần...cho em uống chút rượu không?" Giọng anh, mang chút mờ ám sát gần cô.

Đứa trẻ này không nhúc nhích, sống lưng toàn thân cứng ngắc.

Vẫn mang mùi hương kẹo trái cây, ở trên người cô, như một loại nước hoa, ngọt ngào đến mê hoặc. Kí ức về đêm đó từ sâu trong thân thể đang từ từ thức tỉnh, những thứ kia...

Nôn nóng, khát khao...

Chưa trải qua, muốn...

Cần phòng mờ tối.

Giọng nói trong điện thoại rất kích động, đang nói tới vòng loại toàn cầu sắp tới.

Anh nhắm mắt lại, chớp mũi từ trán cô trượt xuống, im ắng, lướt qua sống mũi cô, trượt xuống dưới, cho đến khi tìm đến một nơi...

"Đồng Niên." Giọng anh khàn khàn.

Cô nhỏ giọng dạ.

"Muốn...hôn không?"

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Hàn Thương Ngôn

Lặng yên không một tiếng động.

Mũi anh cọ sát dưới môi cô: "Không muốn?"

Cô giữ chặt váy của mình, nhắm chặt mắt, khẩn trương đến nỗi không dám thở mạnh.

Anh cười, trầm tĩnh tiếp tục cúi xuống, theo mùi hương ngọt ngào, lướt qua cằm nhỏ của cô, sau đó là cổ.

Trượt xuống nữa, là cổ, sau đó...

Thật nhỏ, đó là một đường cong tuyệt đẹp,

Xương quai xanh.

Đến chỗ này, môi anh hôn nhẹ lên, nóng bỏng, chính là làn da của cô, rất mềm mại, từ từ ma sát... Rồi lại đi lên, đến mái tóc dài của cô, thì thào: "Ừm..." Anh nhỏ giọng thì thầm, "Ở đây rất thơm..."

Cô gái nhỏ trong ngực đã mềm nhũn, bị anh ôm vào lòng như một đứa trẻ.

Một chút cũng không dám động đậy.

Một tiếng cũng không dám nói ra...

"Hai đại liên minh hợp tác sát nhập lại, đã thống nhất rồi, dù sao EFK cũng thật đáng thương, trực tiếp giải tán cũng bởi vì không thể hợp tác với ai..." Giọng nói của Navi trong điện thoại, cảm thấy có chút kì quái, dường như đã nhận ra điều gì đó.

"Cá lớn nuốt cá bé, chẳng có gì đáng thương." Anh không chút để ý, vẫn dùng tiếng Anh đáp lại hội nghị qua điện thoại.

"Lão đại... Em không hiểu được tiếng Trung đâu..." Trong điện thoại, thủ lĩnh câu lạc bộ ở Đài Loan rõ ràng đã sụp đổ rồi, mang theo giọng nghẹn ngào, "Chỉ là lão đại à, tin em đi, em cái gì cũng không nghe thấy, à, vậy em cúp máy đây!"

Tút tut tut... Một người thoát ra.

Mấy người ở châu Âu, châu Mỹ kia đang thảo luận với khí thế ngất trời, cũng hơi khó hiểu, nhao nhao hỏi bằng tiếng Anh xem ai đã thoát ra rồi? Người nào đã cúp máy vậy? Không sợ lão đại trừng phạt thẳng thừng à...

Cuối cùng, Navi cũng nói tiếng Trung, không nhịn được nhỏ giọng oán trách: "Mẹ nó, Hàn Thương Ngôn, cậu đừng quên tôi hiểu được tiếng Trung đó! Cậu kiềm chế lại chút đi!" Anh cười xuy một tiếng, buông Đồng Niên ra, duỗi cánh tay, lười biếng nói tiếng Anh: "Thật ngại quá, là lỗi của tôi, bạn gái ở đây đang giận dỗi một chút, trước tiên phải dỗ dành cô ấy, nửa tiếng nữa chúng ta tiếp tục họp."

Mọi người kinh hãi, không kịp chúc mừng lão đại đã có bạn gái, điện thoại đã bị ngắt rồi.

Gian phòng lại trở về yên tĩnh.

Đồng Niên cũng ngơ ngác, không thể tin anh vậy mà... không để chế độ yên lặng...

Nhưng cô vẫn bị ôm, như xoay nửa vòng, cảm giác cánh tay anh buông mình ra, tiếng gõ bàn phím vang lên.

Hả?

Không...hôn sao?

Cô chậm rãi mở mắt, nhìn gương mặt anh ở khoảng cách gần, cứ như vậy bỏ rơi cô, hướng về màn hình máy tính, rất chăm chú? Cô quay đầu nhìn, nhận ra trên màn hình máy tính không ngừng xuất hiện một loạt hàng chữ tiếng Anh.

Gửi thư?

"Chờ anh gửi bức thư này xong đã nhé." Anh nói.

...

...

Giải quyết xong.

Gõ chữ Gn, nhấn gửi đi.

Gun lại chuyển tầm mắt về phía cô, nhìn lông mi cô khẽ run run, đột nhiên cảm thấy rất hay, ngón tay chạm vào: "Mi mắt em rất dài."

... Ngón tay theo lông mi trượt xuống, chạm vào mặt cô: "Vừa rồi chúng ta đã nói tới đâu rồi?"

Đâu có nói gì...

Chỉ là làm...

Mặt cô đỏ bừng, cơ thể run lên, cọ sát trên đùi anh, căn bản không biết mình đã vô ý đụng phải thứ gì: "Không có...nói gì cả."

"Hử?" Tiếng cười của anh đè nén trong cổ họng, "Mà anh nhớ ra rồi, làm sao bây giờ?"

... Anh ở khoảng cách gần như vậy mà đùa giỡn cô, hơi thở cũng phả trên mặt cô, họ lại trở về chủ đề này. Thậm chí cô lại khép mắt hờ, chờ, chờ anh ôm cô trong lòng, từ từ hôn xuống. Một giây hai giây... Thời gian cứ từ từ trôi, sao một cử động cũng không có?

Vậy là...không hôn nữa sao?

Cô khẽ mở mắt ra nhìn anh.

Trong căn phòng mờ tối, chỉ có cặp mắt kia sáng nhất đang nhìn cô. Đúng, thật sự chỉ nhìn cô, giống như là đang nhìn một đồ vật mới mẻ, bỗng nhiên xuất hiện trong cuộc đời, như thể chưa xác định được, chưa quen thuộc.

Anh hồi hận rồi ư?

Cảm giác khóc ngày hôm qua vẫn còn, giống như một câu nói của anh, bỗng nhiên đổi ý, cô liền không thấy được anh nữa. Không chắc chắn, không an toàn, toàn bộ mọi thứ đều như rơi xuống...

Cô nắm lấy vạt áo ngăn tay của anh.

Dùng toàn bộ dũng khí, lại gần, mới chạm vào một chút, anh liền tránh ra. Đồng Niên ngây ngốc, trong chốc lát khóe mắt đỏ lên, giống như phỏng đoán đáng sợ nhất, anh thật sự hồi hận rồi sao?

Đừng khóc, đừng khóc mà, mau trở lại, nước mắt mau vào trong đi...
Gương mặt anh chột lại gần và hôn cô.

Cô kinh ngạc, chớp chớp mắt, rồi chậm chậm nhắm mắt lại.

dien.dan.lequydon

...

Cô gái nhỏ trong lòng nín thở, cảm giác thân thể cô trên người anh đang run lên, quần áo cũng bị cô kéo xộc xệch. Tất cả đều rất chân thực, cảm xúc, khứu giác, dưới lòng bàn tay cô, đều rất chân thực...

Vốn dĩ còn rất xa lạ, thậm chí ngoài trừ biết tên cô gái nhỏ này ra, bao nhiêu tuổi, học vấn của cô, đều không còn quan trọng nữa, "Ở bên cạnh cô" cũng là bởi vì đêm đó đã quá mức rồi, muốn chịu trách nhiệm, thử xem thật sự thích hợp có một người bạn gái hay không... Nhưng khi môi cô chạm vào anh, đầu lưỡi thuận theo, mặc cho mình dò xét, thưởng thức.

Sự ngỡ ngàng làm kích thích giác quan anh, khiến anh không cách nào dừng lại.

Vậy nên... tình yêu là gì...

Là thế này sao?

Muốn,

Cả người cô đều trở thành của mình, dù bằng mọi cách...

Anh nhắm mắt lại, rồi buông cô ra.

Đứa trẻ này liều mạng thở hỗn hển, tựa vào vai anh, hơi thở ra xâm nhập vào da tay của anh, ẩm ướt, nóng ran. Anh cúi đầu, hôn lên tai cô, ôm cô thật chặt: "Em ra ngoài đi..."

Hô hấp Đồng Niên trở nên hỗn loạn, ánh mắt rầu rĩ nhìn anh...

Cảm giác sau lưng bị vỗ vỗ.

Lúc này cô mới thức tỉnh, bên tai đỏ bừng, không dám lên tiếng, liền chạy xuống lầu. Cầu thang thực sự rất cao, nên không thể chạy nhanh được,

nên lão đảo xuống đến tầng hai, dựa vào tường, vội vàng che mặt.

Trời ạ...

Trời ạ...

Đôi môi vẫn còn tê dại.

Đồng Niên không tự chủ cắn môi mình, muốn kiềm chế cảm giác này, lại nếm được vị kẹo ngọt.

Thình thịch, cả người nóng ran lên.

Sau đó, Dt định đi lên lầu gọi mọi người xuống ăn cơm, liền nhìn thấy Đồng Niên đứng ở khúc quanh cầu thang, đang dậm chân che mặt. Ngẩng đầu lên nhìn thấy cậu ta, tựa như vừa nhìn thấy quý, a lên một tiếng, rồi vội vã chạy xuống tầng một... Dt khó hiểu, đưa mắt nhìn lên tầng ba.

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Ca Cơ?

Editor: Misali

Ăn xong cơm tối, Gun mới từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy Đồng Niên ngồi bên cạnh ông nội, cầm con dao nhỏ gọt táo. Bạn đã từng nhìn người lần đầu tiên gọt táo chưa? Chính là như vậy, cả vỏ và táo bên trong đều bị gọt đi, cứ gọt dần dần, thành quả cực kỳ khó coi.

Dt cảm thấy vô nghĩa, xem kịch hoàng mai trên ti vi để giết thời gian.

Từ khi lão nhân gia tới, toàn bộ căn phòng đều giống như trở lại thời kì khói lửa, mỗi ngày TV đều phát đều đặn các bài hát, khiến cậu ta nghe đến nhức đầu.

Anh đi tới, bình tĩnh ngồi xuống, bắt chéo chân, ra hiệu cho cô để mình gọt trái cây.

Sau đó cầm một quả táo, dứt khoát nhanh gọn gọt một vòng vỏ táo, cắt thành tám miếng, bỏ hạt đi, toàn bộ quá trình ngón tay đều không chạm vào thịt quả, cứ như vậy đẩy vào trong mâm, hướng về phía ông nội.

Rất đẹp trai...

Đồng Niên vội cầm cây tăm, xiên một miếng, đưa cho lão nhân gia.

"Tay không rửa, tự mình ăn đi." Lão nhân gia chán ghét nhìn anh.

Anh không lên tiếng, trực tiếp cầm một miếng táo cho vào miệng.

Đồng Niên cũng ăn theo, một bộ tỏ vẻ em không chê anh, không chê thái độ đó của anh.

Đang ăn, chợt nghe ông cụ hỏi: "Niên Niên à, hôm đó nghe ba mẹ cháu nói, cháu rất thích ca hát, còn rất nổi tiếng ở trên mạng, có rất nhiều fan hâm mộ phải không?" Cô ngại ngùng liếc nhìn Gun: "Cũng không nhiều lắm đâu ạ..."

"Cháu xem vợ cháu đi," Ông nội lại chê bai nhìn Gun, "Thích một cái gì đó thì sẽ dành tình cảm sâu đậm cho nó rồi bồi dưỡng thật tốt, cháu thì chỉ biết chơi trò chơi." Gun trừng mắt nhìn, tiếp tục ăn táo, hiển nhiên là lão nhân gia đã lựa chọn coi thường đứa cháu đích tôn này là một tay chơi game, không ngờ rằng anh đã giữ nhiều vị trí hàng đầu thế giới.

Ông cụ lại cười híp mắt nhìn Đồng Niên: "Cháu hát gì vậy?"

"Hát... Nhạc anime tương đối nhiều, còn có nhiều bài hát tiếng Nhật."

"A, tiếng Nhật hả, không dễ nghe," Ông cụ cảm khái, "Cháu có biết tới Trí thủ uy hồ sơn không?"

"..." Cô ngại ngùng lắc đầu.

"Ông nội cháu trước đây hay nghe nhạc đỏ không? Có từng nghe qua chưa?"

"Đã từng nghe, nghe rất nhiều lần đấy ạ," Hô, thật may là đã nghe qua, cuối cùng cũng tìm được đề tài chung, "Trước đây ông nội cháu còn sống, cũng thường mở nhạc đó, khi ấy nhà cháu nhờ như vậy mà mỗi ngày tỉnh dậy đều hát theo."

Ông nội càng vui mừng, cảm thấy Hàn Thương Ngôn đời này không trải qua chuyện gì tốt đẹp, duy nhất chỉ có việc tìm được một cô gái tốt lại

biết điều như vậy. Vì thế, ông cụ cười ha ha, vung tay lên: "Hát cho ông nghe một đoạn xem nào."

...

...

Gun và Dt cùng lúc ngẩng đầu lên.

Nhìn về phía cô gái đã tự đào cho mình một cái hố to...

Vỗ vện nửa tiếng trở về nhà, Đồng Niên chỉ ôm chặt chiếc túi của mình, cắn môi, không dám nói nửa lời. Ai có thể lĩnh hội được cảm giác lần đầu tiên hát trước mặt người mình thích, đó chính là hình ảnh đáng nhớ... Hơn nữa khi hát xong, Dt còn cười một hồi rồi bỏ đi, biểu cảm trên vẻ mặt của Gun cũng rất phong phú.

Sau đó,

Kết quả là, từ lúc cô hát xong đến bây giờ, đã sắp về tới nhà, vẫn không dám nói gì với anh.

Gun đánh tay lái vào khu dân cư, cách nhà cô chừng năm mươi mét, đậu xe tại một chỗ tối, dừng lại.

Chỗ này có thể bảo đảm họ sẽ không bị bất cứ kẻ nào nhìn lén, cũng không bị ba mẹ cô phát hiện ra, có thể thấy cô an toàn đi vào nhà, là một vị trí tốt.

Tắt máy.

Nhất thời yên tĩnh.

"Tuần sau anh sẽ về." Mặc dù không có thói quen báo cáo hành trình, nhưng chuyện đơn giản này, có thể làm và sẽ vẫn làm như vậy.

"Vâng." Cô đáp.

"Số chuyến bay không cần nói cho em biết, cũng không cần đón anh."

"Vâng." Cô lại gật đầu.

Nhưng hàng ngày không thể gặp anh, còn đắm chìm trong tình cảnh xấu hổ ban nãy, trái tim yên lặng rỉ máu... Cổ tay bị nắm lấy, kéo cô tới, phải ngang qua chỗ tay lái, cho nên anh không dùng sức, để cho cô tự mình tiến tới.

Hả? Cô nhìn anh ngả ghế về phía sau.

Chỗ ngồi trong xe rất sát nhau, anh lại quay đầu xe vào trong góc, chỉ có đuôi xe mới có thể nhìn thấy đèn xe ở đằng xa đi lướt qua.

Cô cúi đầu, rón rén bò qua tay lái, bị anh ôm lấy eo, để cô ngồi trên đùi anh. Trong nháy mắt, anh cản môi cô, vẫn còn đang suy tư, liệu có phải Việt Quất và chồng cũng thường xuyên làm như vậy... Hôn bao nhiêu cũng không đủ...

Dĩ nhiên sau mấy giây thì suy nghĩ kia đều tan biến.

Sống lưng cô chợt tê dại, đầu gối trở nên căng thẳng, chân dính sát vào cửa xe, khẽ giãy dụa hai cái. Lòng bàn tay anh vừa vịn đặt trên đùi cô, không vui rời khỏi môi cô, "Trời đang rất lạnh, sao em lại mặc váy?"

"Không lạnh -" Cô nhỏ giọng lầm bầm.

"Không lạnh sao?" Anh với tay mở cửa xe ra, một cơn gió lạnh thổi vào.

Cô khẽ run rẩy.

Bịch một tiếng, cửa xe đóng lại.

Ồ, thật là ấm áp.

"Còn không lạnh không?"

"Lạnh..." Cô thành thật.

Anh đương nhiên biết ý định trong lòng cô, không chút lưu tình phá hỏng: "Quần áo là để chống rét, muốn nghĩ tới chuyện khác, không bằng không mặc."

Hả? Cô đỏ mặt.

Ngượng ngùng xoay cơ thể...

Xưa nay Gun chỉ nói thẳng, trước giờ không muốn nói quanh co, nhất là đối với bạn gái mình. Dĩ nhiên đề tài này không thảo luận quá sâu, bởi vì anh bắt đầu nhu cầu hiệp 2 thì phát hiện... Váy ngắn cũng không tồi.

Chỉ là độ ngắn của chiếc váy này có hơi nguy hiểm một chút.

Sau đó kế hoạch ban đầu là nhìn cô vào nhà, trở thành tự anh đưa cô đi vào hành lang, đứng dưới chỗ ánh đèn và bóng tối giao nhau, nhìn cô bước đi và tạm biệt anh.

Được ước mơ, được theo đuổi, còn được gửi gắm lòng trung thành, những thứ này từng chỉ tồn tại giữa những đồng đội với nhau. Những cảm giác này càng mãnh liệt, đến lúc mất đi sẽ càng đau khổ, đối với tình yêu anh cũng không có kinh nghiệm sâu sắc gì, nhưng việc giao tiếp giữa người với người, anh đều đã từng trải qua...

Anh xoay người, rời khỏi nơi có ánh đèn chiếu xuống, đi vào bóng đêm.

Sau lưng, một cánh tay nhỏ chọt đưa ra, ôm lấy eo anh: "Giật mình không?" Giọng của cô như đang cười, có chút vui vẻ, nhưng lúc cô lặng lẽ chạy tới, thật may là không bị anh phát hiện, "Trở về sớm chút nha."

Anh cúi đầu, giữ lấy bàn tay nhỏ bé của cô, vuốt ve, xem như là câu trả lời.

"Em sẽ rất... nhớ anh." Cô nói khẽ.

Tác giả có lời muốn nói: một nụ hôn ngậm kẹo, hai là nụ hôn ôm kiểu công chúa trong xe.

CÁ MỰC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Ca Cơ

Chiều hôm sau, là một trong những ngày khắp nơi đều đảo lộn, có rất nhiều fan hâm mộ lớn của cá mực trong mật thất, đột nhiên thấy phát ca khúc mới, nhìn tên bài hát, nhóm fan như bị nổ tung lên.

Ba năm trước, năm cô mười sáu tuổi tiếp nhận phỏng vấn, bị fan hâm mộ hô đồng thanh thật lớn muốn cô hát lại bài hát này, nhưng chính thời điểm đó cô đã nói, không yêu thì không có cảm hứng, phải biết yêu mới có thể hát được!

Trong vòng mười giây, nick weibo của cô bị fan hâm mộ điên cuồng xâm chiếm...

"[tạm biệt] không một chút để phòng, manh nương nhà ta cứ nhiên gả cho người khác rồi."

"[tạm biệt] [tạm biệt] [tạm biệt] [tạm biệt] Sống không thể yêu."

"[tạm biệt] Thượng Hải, gặp tại Kim Mật."

"[tạm biệt] Đài Loan, lên thẳng tầng 101 cao ốc, nhớ cùng nhau đếm ngược rồi nhảy."

"Gã kia, ra đây ta sẽ không đánh chết người!!!! Mẹ kiếp, ta đây chờ người chia tay!!!!"

"[tạm biệt] ta đây đã yêu nữ thần từ năm học tiểu học rồi."

"[xà bông] tôi phải diệt cỏ dại."

"Tối nay chúng ta đều thất tình..."

"[tức giận] Cá mực nhỏ là của ta ta ta ta đây!!!!"

"[rơi lệ] kiếp trước nhất định là người đã cứu vớt dải ngân hà..."

"[tạm biệt] Ra đây cho ta, ta bảo đảm sẽ không cắn chết người."

...

Ngồi tại sân bay chờ đến giờ, 97 cứ cầm điện thoại cười sặc sụa. Ngồi ở phòng chờ chuyển bay, cả đội vốn đã mệt rã rời, cơ thể mệt mỏi nửa sống nửa chết, nằm đứ tư thế trên ghế, khi nghe thấy có giọng nói, lập tức đánh hơi thấy sự khác thường, nhao nhao nhảy dựng lên chạy tới: "Làm sao, làm sao?"

"Nick Weibo của chị dâu nhỏ, lão đại bị chỉ trích không nhẹ a." 97 nhếch miệng cười trên nỗi đau của người khác.

"Tên bài hát không tệ. Vậy là ý gì?" Demo khó hiểu.

Grunt giật lấy điện thoại, liếc mắt nhìn, rồi trả lại: "Mãi thể hiện tình yêu thôi, chẳng phải tối hôm qua lão đại không về nhà sao? Chắc là tới giai đoạn ba rồi (là quan tâm, chăm sóc :v), đã biết cảm nhận được chân lý của tình yêu."

Mọi người đều bưng bình tĩnh hiểu ra.

Quá đặc sắc! Thật đáng ghen tỵ!!!!

Cả đám người đều sống trong nỗi đau khổ tột cùng của sự độc thân...

Gun cầm cốc cà phê, cúi đầu chơi Texas Holdem, nhìn tới đó, ánh mắt mọi người sáng quắc, đều một dáng vẻ ngưỡng mộ liền bị anh phát hiện. Anh nâng tầm mắt, mọi người lập tức cụp mắt lại quay đi.

Làm gì vậy?

Mắt anh xoay một vòng, nhìn chăm chăm Demo: "Nói."

"Dạ?" Vẻ mặt Demo như đưa đám, mẹ kiếp, tại sao mỗi lần đều gọi mình chứ, mình tới K&K là để đạt được huy chương vàng, chẳng lẽ chưa kịp giành giải đã bị chết yếu rồi sao? "Thì... Chị dâu nhỏ thể hiện tình cảm, mọi người đều thấy rất vui vẻ."

Vậy là xong -

Mọi người cúi đầu, thành kính... Mặc niệm vì tiểu Demo.

*****dien,dan,lequydon

Hôm nay cô không phải tới trường.

Chỉ là hậu tri hậu giác mới nhớ ra mình đã biến mất khi đang làm giám khảo, áy náy gọi điện thoại cho giáo sư, không ngờ giáo sư trực tiếp trả lời: "Nghe nói, anh trai và chú nhà em tới? Nói có chuyện gấp nên đến đón em đi? Không sao, em đã vất vả rồi, còn giúp ta ra đề thi."

Cô vô cùng xấu hổ, liên tục nói xin lỗi.

Sau khi kết thúc cuộc gọi này, hai cái móng vuốt đang cầm điện thoại, cúi đầu nhắn tin cho anh: meo meo, anh đã tới nơi chưa?

Gn: đến rồi.

Cô: Giơ tay, em có thể xin phép tối nay được nói chuyện qua video với anh không?

Gn: ...

Cô: chỉ là... nhìn một lát thôi có được không?

Gn: ...

Cô: Wechat cũng được, chỉ cần anh có nick... Nếu tín hiệu không tốt, QQ có được không? Anh có QQ không?

Gn: đến tối nói tiếp.

Cô: ừ ~ em chờ anh.

Đông Niên quả thực là rất vui, cả ngày đều chìm đắm trong cảm giác ngưỡng ngùng. Hơn mười giờ tối, rốt cuộc mới đăng nhập vào Weibo, xem một cái tên nhắn lại. Cả người giống như đang ngâm trong lọ mật ong, hận không thể cho thế giới biết anh thật tốt, anh quá giỏi! Anh... Tóm lại chính là người đàn ông đẹp trai vô địch thiên hạ! Che mặt!!!!

Cô lấy bút ra, không để ý tới trên web đang tràn ngập bình luận phản nộ ngập trời của mấy ngàn người đang muốn chiếm tòa nhà cao ốc Kim Mậu, bắt đầu gục xuống bàn, yên lặng ghi sổ tay. Vẽ đủ hình người nhỏ bé dễ thương trong phim hoạt hình, nhớ lại từng câu hai người đã nói những gì và đã làm những gì, đến khi... Vẽ ra một cảnh trong xe có hai người đang ôm nhau, rốt cuộc cô đập trán xuống bàn.

Thật quá là...

Không nhịn được nhảy dựng lên, dậm chân, rồi lại ngồi xuống, tiện tay bật nick Weibo lên.

Không ngờ một nick nhỏ được để ý tới như vậy, thậm chí còn update rất dữ dội.

Những người này đều là do cô muốn tiện hiểu rõ Gun hơn, những đại danh nổi tiếng, các loại tạp chí điện tử, weibo của trang chủ trò chơi, hơn một trăm cái...

Thế nhưng toàn bộ đều ở đây... update trạng thái?

97: @Gun, lão đại nói muốn mở weibo...

Grunt: @Gun, nhân vật đã từng vô địch CS, lão đại K&K toàn cầu hiện thân.

Demo: @Gun, lão đại, xin nhận một lạy.

Dt: @Gun

Solo: @Gun, hoan nghênh trở về.

Appledog: @Gun, woa! Thần côn trở lại ~

inin: @Gun, = = Đại Ma Đầu, hơi sợ nha...

...

Mới bắt đầu nói đều là người của K&K, sau đó dần dần, tất cả mọi người bắt đầu phát hiện, một số nhân vật thần thông, bao gồm ma thú vượt qua CrossFire Stars CS, truyền thuyết chạy như bay trong FIFA, LOL,... toàn bộ đều vùng lên bình luận giống nhau.

Truyền thuyết viễn cổ game online phải không!! Rất nhiều cao thủ là fan hâm mộ của Gun đó!!!!

Weibo chính thức game.

Weibo của các trò chơi lớn.

Weibo của các giải thi đấu lớn.

...

Tất cả đều xông xáo cả lên.

Quá hot.

Mười năm, đã mười năm rồi, người khai phá giang sơn rớt cuộc cũng chịu công khai trở lại.

Mặc dù không ít người biết anh là lão đại K&K, nhưng thế này lại khác, chỉ cần một ngày anh không công khai thân phận, tất cả mọi người sẽ tự động yên lặng, âm thầm theo dõi, coi người này đã từng là thần Gun. Hiện tại, cá nhân anh chịu công khai Weibo trên internet, có phải quá hot rồi không! Dĩ nhiên cần phải tâng bốc! Đã khai sáng cho bao nhiêu người, dẫn đường cho bao nhiêu người, là thần tượng của nhiều thanh thiếu niên lúc trước.

Đồng Niên hoàn toàn ngây ngốc.

Cứ như vậy nhìn vào màn hình máy tính, xem như đây là một thế giới hỗn loạn khác.

Mặc dù trên Baidu đã viết rất rõ ràng, những tin tức trên diễn đàn, cuộc thi đều đã xem qua, nhưng cảm giác hoàn toàn khác với hiện tại. Ở tại đây một giây, cô mới phát hiện... người đàn ông cô vừa gặp đã yêu là người như thế nào.

Anh mở Weibo là muốn làm gì chứ?

Tuyên truyền câu lạc bộ? Chiêu mộ lính mới?

Cô suy đoán, mở @Gun.

Cả trang nhảy ra, chỉ có một thứ:

Gun: [link websites]

Lại nhấn vào [link websites], là trang web chính thức của câu lạc bộ K&K.

Quả nhiên dùng để quảng cáo? Cũng thật không chuyên nghiệp, tối thiểu phải nói chút gì đó chứ?...

Chỉ là, sau mấy giờ ngủ, fan hâm mộ cũng đã rối loạn cả lên...

Quá... mạnh bạo...

Cô yên lặng, nhìn số lượng fan hâm mộ của mình... chỉ bằng 1/10.

Hả?

Đợi chút...

0.0?

Tin nhắn dưới bài hát cô gửi đi thế nào cũng đã hơn ba vạn... chính là trích dẫn của ... Sina?!

Cô không dám tin mở hộp tin nhắn lưu lại ra:

Người qua đường: Đoàn tham quan.

Người qua đường: người duy nhất được nam thần chú ý.

Người qua đường: đoàn tham quan.

Người qua đường: người duy nhất được nam thần chú ý.

Người qua đường: người duy nhất được nam thần chú ý.

Người qua đường: [đau lòng] không cần nói thêm nữa, hy vọng cô tốt nhất nên đối xử tử tế với anh ấy.

Người qua đường: vào xem bà chủ của K&K.

Fan hâm mộ : Mẹ ơi! Đã xảy ra chuyện gì????? Nhà mình bị hack sao???? @ Sina khách phục.

Tác giả có lời muốn nói: ngoáy mũi, ai nói truyện này sẽ mau chóng kết thúc hả? Xem lại số chữ đi, đoán chừng mới đi được một nửa thôi.

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Theo Đội?

Cô cúi đầu, che mặt, cố gắng kiềm chế cảm giác hạnh phúc đang không ngừng dâng lên.

Đến khi mẫu thân đại nhân đẩy cửa sau lưng: "Có ăn khuya không?" Cô lắc đầu mạnh, cả người đều đang phiêu phiêu, lảo đảo nhìn lại: "Không đói, không đói, không đói, không đói..."

Mẫu thân đại nhân ngờ hoặc nhìn cô.

Không kịp mở miệng chất vấn, cô liền nhảy dựng lên, đẩy mẹ ra khỏi phòng: "Con phải giúp người khác làm bài tập, ngủ ngon ngủ ngon." Đóng cửa, không yên tâm, khóa cửa lại, ôm điện thoại bật lên giường.

Không được, không ngờ thật kích động, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ.

Cô giơ điện thoại, ngơ ngẩn nhìn chăm chăm bình luận trên weibo của anh thật lâu.

...

Hả? Đã 22:23?

Không đúng! Phải gọi video mà?!

Cô giữ chặt điện thoại.

Vội vàng gửi tin nhắn.

Cô: doki-do-ki

Gn: ...

Cô: Có thể gọi video rồi phải không?

Gn: ...

Cô: nhìn anh một cách đáng thương.

Gn: Có thể nói chuyện bình thường được không?

Cô: ừ. Như vậy đi, Hàn Thương Ngôn, chúng ta có thể chính thức bắt đầu dùng video để thể hiện tình cảm không?

Gn: ...

Cô: Nhìn anh một cách bình thường.

Gn: QQ, của em.

Cô: 678709XX.

Gn: đợi.

Cô lập tức rời khỏi giường, căn phòng căn phòng, phải để ý phòng này, còn nữa, thay quần áo thay quần áo... Không kịp nữa rồi không kịp nữa rồi, dứt khoát lấy trong tủ quần áo một chiếc váy màu hồng phấn, mặc vào, cấp tốc vội vã trở lại máy tính.

Trên QQ đã có lời mời kết bạn, mở ra: Gn yêu cầu thêm bạn với bạn.

Nhấn đồng ý, thêm bạn.

Một câu nói thừa thãi cũng không có, trực tiếp phát lời mời chat video.

Cô hơi ngại ngùng, hai tay vuốt vuốt lại mái tóc dài.

Chấp nhận.

Video bắt đầu, thế nhưng, bên kia lại tối đen như mực.

Cảm giác ở góc độ này, hình như... máy tính đang đặt trên giường?

Nhanh chóng, màn hình sáng lên, có thể nhìn thấy anh mặc một chiếc quần jean dài, đi tới, một tay cầm máy tính lên, để trên bàn. Một giây kế tiếp, hai tay anh chống trên bàn, để trần nửa thân trên, nhìn cô trong màn hình đang ngẩn người ra: "Nhìn rõ chứ?"

"Nhìn, nhìn thấy."

Đầy đủ... Rất rõ ràng...

Không mặc áo trên người, tóc anh vẫn còn nước chảy xuống, thắt lưng, lại không cài...

Xấu hổ quá, sao anh có thể không cài thắt lưng chứ!!!!

"Góc độ ok chứ?"

"Vâng." Tại sao lại hỏi góc độ?

Sau đó, anh coi như không có chuyện gì xảy ra... Rời đi?

Ách?

Anh sẽ không nghĩ rằng mở video... đơn giản là vì thỏa mãn nhu cầu quan sát của mình chứ? Mặc dù không có lỗi gì, nhưng sao lại thấy...là lạ? Trong màn hình, anh đưa lưng về phía cô, lấy một chiếc áo ra từ trong vali hành lý, mặc vào.

Động tác mặc áo này. Như muốn trêu chọc người ta...

Cô căn môi.

Hoàn toàn đắm chìm vào video của Hàn Thương Ngôn.

Anh chỉ làm việc của mình, trực tiếp thu nhỏ cửa sổ chat lại, tắt loa, hoàn toàn không để ý tới cô ở trong video đang làm gì. Mà cô chỉ ngoan ngoãn, yên lặng, chống cằm nhìn anh.

Chỉ nhìn như vậy, đã trôi qua hơn 20 phút.

Cô còn không cảm thấy buồn chán chút nào.

Cả quãng thời gian đó, anh chỉ mặc áo vào rồi gọi điện thoại, mở máy tính gõ chữ, thậm chí còn nghe thấy âm thanh trò chơi trong máy tính của anh, rất nhanh anh liền phát hiện âm thanh trò chơi quá ồn ào, rồi tắt tiếng đi.

Đang chơi game? Thật tốt.

Cứ nhìn như vậy thật tốt.

Cô bắt đầu suy tư, hơn nửa tiếng liền chuyển máy tính đi chỗ khác, đổi điện giường, như vậy có thể vừa nằm vừa nhìn anh chơi game rồi.

Bỗng nhiên, trong màn hình, anh nhìn lên, nhìn cảnh tượng bên ngoài, đẩy chuột ra, đứng dậy biến mất khỏi màn hình.

Đi ra ngoài?

Ách... Còn trở lại không? Phải đợi sao?

Cô hơi mờ mịt, thất vọng cầm điện thoại rơi xuống đất lên, muốn dùng Wechat hỏi anh khi nào thì trở lại. Trong màn hình, đột nhiên xuất hiện một người con gái, nở nụ cười và còn ngồi ở... trên giường?!

"Hàn Thương Ngôn?" Cô không dám tin gọi tên anh.

Không ai trả lời.

Hai người đó rõ ràng đang nói chuyện, nhưng không thể nghe thấy họ nói gì.

Không đúng! Chẳng phải đã tắt tiếng rồi sao!!!

Cô vội vàng cầm điện thoại lên, định gọi điện cho anh, thì nhìn thấy trong màn hình, anh lấy điện thoại ra liếc nhìn, rồi lại cho vào túi quần. Sau đó, đi nhanh tới, vươn tay -

Màn hình đột ngột tối đen.

--- -----

Trong hành lang, thành viên hạng nhất nhì theo thành viên chủ lực đến thay thế bổ sung, mười bốn người con trai tản mạn đến gần, nhìn số phòng, tìm căn phòng của lão đại.

"Phòng bao nhiêu ấy nhỉ?" Demo tập trung tìm kiếm số phòng.

"1708", 97 trả lời, "Hôm nay thành tích không tốt lắm, không biết lão đại sẽ nổi đóa lên thế nào nữa đây."

"Ây, có chị dâu là tốt rồi..." Demo lặng lẽ lẩm bẫm một câu.

"Cũng không hẳn, ngộ nhờ không thể xúc tiến tình cảm vợ chồng, chúng ta sẽ không khổ cực chắc?" Grunt quét mắt nhìn xung quanh, phát hiện phòng 1705: "Này, sắp tới rồi."

Trong đầu Demo đầy dấu hỏi: "Hả? Gì cơ? Tại sao không thể xúc tiến tình cảm?"

Mọi người...

Đột nhiên, cửa phòng 1708 được mở ra, người đang đi phía trước giật mình lùi lại mấy bước.

Kèm theo một tiếng hét chói tai rất lớn, sau đó nhìn thấy một người mặc bộ đồ trắng bị ném ra ngoài. Mọi người lùi lại hai bước nữa, mỹ nhân có khí chất nào đó gần đây đang thất kinh bò ra ngoài, che chiếc quần cực ngắn, dưới cái nhìn chăm chăm của mọi người, mắt đỏ lên chạy vội khỏi hành lang...

Mọi người ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau.

Sao mỗi lần đội thi đấu, người bị quấy rầy luôn là lão đại và đội trưởng...

Trái lại, Grunt vui vẻ xem kịch hay, cậu ta đá một cước vào hông Demo, người sau bị đẩy, sợ hãi rụt rè ghé đầu: "Lão, lão đại, anh ấy lại bị quấy rồi rồi sao?"

Mọi người...

Demo, chừng nào cậu ta học được cách nói chuyện, heo mẹ cũng có thể leo cây đấy!

--- ----- ---

Tâm trạng Đồng Niên không yên, liên tục gọi điện thoại cho anh, giống như anh sẽ không bao giờ nhận điện thoại nữa.

Đột nhiên, nhận được một tin nhắn từ Gn.

Tim cô đập loạn lên, có chút tui thân, cũng có chút thấp thỏm, không dám nhìn rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng vẫn không kiềm chế được, mở ra.

??

Gn: chứng minh thư.

Cô: 310110XXXX032070XX.

??

Một phút sau.

Gn: tiểu thư Đồng Niên đáng kính, chuyến bay của em có số hiệu là CA51XX, cất cánh lúc...

Cô: 0.0

Gn: Chủ nhật không có việc gì cứ tới đây.

Cô: 0.0 cô gái vừa rồi...

Gn: Gặp phải người thần kinh.

Cô: Hả 0.0

Gn: video.

Cô: Hả 0.0

...

Anh nhanh chóng gửi lời mời chat video, cô mơ màng tiếp nhận.

Vẫn yên lặng như cũ, nhưng căn phòng vắng vẻ vừa rồi trở nên đông đúc, tất cả đều là thành viên K&K. Chắc anh đã thu nhỏ màn hình lại, bất kể ai cũng không biết Gun đang mở chat video ra.

...

Sáng sớm thứ bảy, cô kéo vali chạy đến sân bay, dọc đường tiện thể gọi điện thoại cho Việt Quất nói rằng phải đi diễn. Việt Quất ở bên đầu kia xù lông lên nói với cô: "Cậu có biết là chúng tớ đang điên lên không? Chồng tớ cũng điên rồi, trong một đêm đã cho tớ xem đủ thứ kỳ quái..."

Sao lại xem thứ kỳ quái, trong đầu cô đều nghĩ rằng tôi muốn đi Quảng Châu, tôi muốn đi Quảng Châu.

Chờ máy bay hạ cánh, lên taxi đi thẳng tới khách sạn của anh, đến thời điểm ăn trưa, Gun gọi điện thoại bảo cô đứng dưới đại sảnh chờ anh, không lâu sau, anh liền đi ra từ thang máy ở hành lang, theo phía sau là mấy thành viên đang đeo chiếc balo lớn, mọi người nhìn thấy Đồng Niên, vẻ mặt đều trở nên vui mừng.

Bởi vì, mọi người đồng loạt nhìn lại ---

Theo sát K&K là mấy người cộng tác viên.

Một người trong đó thấy Gun đứng ở đại sảnh liền thay đổi sắc mặt, nhưng vẫn thản nhiên nhìn sang, cách anh một khoảng cách không xa, bên cạnh là một chiếc vali nhỏ dựng thẳng đứng, một cô gái mặc quần ngắn rất đáng yêu...

Cô cùng lúc ngoảnh đầu lại thấy cô gái kia.

Hai người đối mắt nhìn nhau.

Gun định nói với Tô Rừng ở phía sau, anh sẽ tự mình đi ăn với cô, vừa quay đầu lại, không kịp chuẩn bị, đứa trẻ kia chợt chạy tới.

Phút chốc bị ôm lấy cổ, anh theo phản xạ đưa tay ra, ôm lấy hai chân cô.

Tư thế trực tiếp này dẫn đến kết quả là, hai tay anh đều đặt ở...

Sau đó, toàn bộ đại sảnh khách sạn với các tuyến thủ của bảy câu lạc bộ đang chờ xuất phát lên đường, không chỉ có tuyến thủ nhà nghề, còn có cộng tác viên, trọng tài... Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào cảnh tượng kia --

Lão đại K&K đứng dưới đại sảnh, ôm bạn gái trong ngực như ôm gấu Koala,

Ôm trước ngực...

Tư thế này thật sự, haizz, quá, gian, tà...

Tác giả có lời muốn nói: vì suy nghĩ cho mọi người, tôi đưa Niên Niên đi đây, haha.

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Trời ạ T.T...

Chỉ vì nhìn thấy cô gái kia, đầu óc nóng lên, nghĩ chạy tới ôm anh, không ngờ nhảy quá cao, càng không nghĩ tới anh phản ứng nhanh như vậy, trực tiếp ôm mình vào lòng.

Đôi chân dài theo phản xạ kẹp chặt hông của anh...

...

Gun cũng không ngờ tới.

Đơn giản, không ngờ tới.

Thân thể cô bao gồm trước ngực rõ ràng là bộ phận mềm mại kia cũng dán chặt vào thân trên của anh, cánh tay ôm cổ thật chặt, đây là tình huống cả đời này anh cũng không bao giờ nghĩ tới. Đóng cửa lại, dù thế nào cũng là chuyện của hai người, nhưng giữa bàn dân thiên hạ pose ra thật sự có chút lỗ mãng.

"Xong rồi, em không cố ý, nhảy quá cao..." Cô nhẹ giọng lầm bầm, lòng bàn tay toát mồ hôi.

Gun hít sâu một hơi, cố gắng không để mình phải chú ý tới bộ phận hô hấp phập phồng rõ ràng của cô: "Mau xuống đi!" Mặc dù nhỏ giọng trách mắng, nhưng không muốn buông tay, thật sự không có kinh nghiệm, sợ cô té ngã.

...

Cô gái nhỏ bé trên người anh dạ một tiếng, yên lặng trượt xuống.

Anh cử động cánh tay một lần, ngoắc tay gọi phục vụ khách sạn, báo số phòng, dặn đối phương mang hành lý lên phòng mình. Lão đại trấn tĩnh như vậy, mọi người trong K&K cũng nhanh chóng khôi phục sự tinh táo, coi như lão đại của chúng ta đúng là không coi ai ra gì, tiếp tục đeo balo của mình, đi ra.

...

Đồng Niên đi theo Gun, không tới hai bước, thấy người trước mặt dừng bước.

Xong rồi, lại bị mắng...

"Dây giày." Giọng anh lạnh nhạt.

Hả?

Cô cúi đầu.

Hả? Tuyệt rồi.

Định khom lưng xuống, cánh tay chợt bị néo.

Hả?

Gun quét mắt nhìn chiếc quần ngắn của cô, độ dài này đừng nói là khom lưng, ngay cả đứng thẳng cũng đã lộ ra quá nhiều: "Tới đây cùng anh." Anh nói xong, dẫn cô đến bên cạnh thang máy trong cầu thang, vốn là muốn nói để anh buộc dây giày cho cô, không ngờ ở đây đều là nhân viên làm việc đang tán dóc.

Mọi người nhìn thấy chợt có hai người đi vào, đều dừng lại.

Gương mặt anh tối sầm, sau khi quan sát xung quanh, trầm mặc, chân phải để lên bậc cầu thang thứ ba, ý nói cô đưa chân tới.

Đồng Niên a một tiếng, ngây ngốc nhấc chân, không tới...

Vì vậy chạy lên hai bậc thang, đưa chân ra.

Tay vịn lên tường, khi anh cầm cổ chân cô lên, cảm giác tê dại từ bàn chân nhảy vọt lên, đầu hơi choáng váng.

Đôi giày Nike nhỏ màu hồng nhạt bị đặt nghiêng trên đùi anh, Gun cúi đầu, ngón tay không quen quấn lấy dây giày trắng bị tuột ra, nhanh gọn thắt nút dây giày rồi cho vào trong, đây hoàn toàn là thói quen của anh.

Tay cô khẩn trương chống trên vách tường, mắt nhìn xuống dưới, ngoan ngoãn thu chân lại: "Cảm ơn..."

Gun đưa mắt nhìn: "Không cần khách khí."

"Vừa nãy em không cố ý đâu..." Cô nhẹ giọng giải thích, "Chỉ là có chút ghen tỵ, sau đó, muốn ôm anh, sau đó..."

"Ghen cái gì?"

"À? Chính là -"

Hai ngày không gặp, đứa trẻ này vẫn như vậy. Động một chút là đại não vận động không theo kịp lời ra khỏi miệng, nói chuyện thì lắp bắp, nhân tiện, vẫn không biết nghe lời, thích mặc mấy cái quần ngắn lộ ra đôi chân dài...

Nhưng không biết tại sao, anh chợt cảm thấy, gặp cô lại thoải mái như vậy.

Cả thân thể và tinh thần đều rất nhẹ nhõm.

Bất giác muốn chọc cô chơi, tiến tới trước mặt cô, nhẹ giọng cười: "Nói cho anh biết, người thần kinh kia không có gương mặt đáng yêu như em, chân không dài bằng em, ngực không lớn hơn em, đầu óc cũng không thông minh như em, rốt cuộc có chỗ nào đáng để em ghen?"

Hả?

!!!!

Mấy người nhân viên bị coi như không khí kia không nghe thấy Gun nói gì, chỉ thấy cô gái nhỏ nhảy dựng lên, lão đạo, suýt nữa thì té -

Đại soái ca kịp thời đưa tay ra, giữ lấy hai vai cô -

Ôm lấy!

Hôn rồi hôn rồi...

Mọi người đều khí huyết sôi trào, không ngờ, đại soái ca kia bình tĩnh như vậy, trực tiếp đẩy cửa, đi ra ngoài, rồi...

Trên xe K&K, mọi người chính mắt nhìn thấy lão đại đưa chị dâu lên xe, sau đó không biết ai đã phát hiện, dây giày của chị dâu nhỏ mỗi bên đều thắt kiểu khác nhau, rõ ràng, chân trái là kiểu thắt bướm của con gái, chân phải là kiểu lão đại thường hay dùng nhất... Vì vậy cả đoạn đường, mấy người con trai trên xe chừng hai mươi tuổi hăng hái sôi nổi bàn luận xôn xao một vấn đề, lão đại vừa rồi rốt cuộc đã làm gì??

Cuộc thi đấu tại Quảng Châu, là đòn ruột của K&K, đối thủ SP chỉ có thể đứng ngoài quan sát.

Cho nên không có đối thủ mạnh nhất trên chiến trường, ngày hôm qua vậy mà lại hòa, nằm ngoài dự đoán của đa số mọi người. Gun đến khu nghỉ

ngơi sau khi đưa cho Đồng Niên thẻ công tác, vỗ vỗ phía sau lưng cô, để cô tự do đi tham quan, còn anh đi chuẩn bị cùng các thành viên trước khi thi đấu. Cô ngoan ngoãn nhận lấy, cúi đầu nhìn thẻ tên: câu lạc bộ K&K, Đồng Niên.

Cô hơi xúc động, rút sợi dây xanh ra, đeo thẻ lên cổ, vừa đi ra, vừa không ngừng cúi đầu nhìn chiếc thẻ trước ngực mình. Đây là... thẻ tên K&K của mình.

Câu lạc bộ này đối với cô đã không còn xa lạ.

Ở đây, có rất nhiều tuyển thủ đứng đầu trong game, có hơn mười chi nhánh trên toàn cầu, có nhiều hạng mục vô địch.

Thời gian anh ở Mỹ, cô luôn xem những diễn đàn điện tử và tin tức thi đấu. Trận chung kết ấy Tiểu Bạch đã dành quán quân, nghe nói trận chung kết ngày đó, trên hiện trường có hơn hai vạn người xem, lượt view trên mạng còn lên đến sáu trăm ngàn người.

Mặc dù không hiểu, nhưng cô vẫn nghiêm túc ngồi xem hết video trận thi đấu đó.

...

"Xin chào," Một đôi tay phất phất trước mặt cô, Appledog cười tươi, cúi đầu nhìn thẻ tên của cô, "À? Không có chức vụ sao?" Cô thức tỉnh, nở nụ cười, cúi đầu nhìn thẻ tên của mình: "Chức vụ gì cơ?"

Appledog cầm thẻ tên trên cổ mình lên, cho cô nhìn.

Câu lạc bộ : SP.

Chức vụ: Đội trưởng MS.

Họ tên : Appledog.

Đúng vậy, cũng không để ý, chỗ chức vụ để trống không.

"Nên viết là người thân," Appledog làm như thật nói cho cô biết, "Trở về nói với Hàn Thương Ngôn, nếu không ghi là người thân, lần sau không theo đội nữa." Cô nghe được hai chữ "theo đội", nhanh chóng cảm thấy ngượng ngùng.

Người phụ nữ này mỗi lần gặp mặt, dường như đều đang giúp cô, Đồng Niên tự nhiên có cảm giác thân thiết, hai người vừa nói vừa cười hàn huyên rất lâu. Cô cảm thấy, dường như người của SP không phải đối địch với K&K như trên mạng nói, nói tới cuối cùng, Appledog cũng đã giúp một chút, kể lại cho cô rất nhiều chuyện quá khứ của anh.

...

"Còn gì nữa nhi... Người hâm mộ của anh ấy rất nhiều, không biết đã trách mắng khốc lóc đuổi theo tới cuộc thi của anh ấy bao nhiêu lần, nhiều người còn nghỉ học nữa. À, đúng rồi, còn nữa, trước đây chúng tôi nuôi một con mèo, đều là anh ấy chăm sóc, sau đó con mèo chết rồi, anh ấy liền không cho người khác nhắc tới nữa - cho nên tôi và Solo đoán, mối tình đầu của anh ấy chắc chắn là rất quan trọng."

Hả?

Bỗng nhiên, Appledog nâng cổ tay nhìn đồng hồ: "Trận đấu sắp bắt đầu, vào thôi."

Cô gật đầu, đi theo cô ấy vào khu nghỉ ngơi, sắp bước vào cửa thì người bên cạnh đột nhiên quay lại, một tay ôm chầm lấy cô: "Khi đó không một ai trong nhà ủng hộ anh ấy, một mình tham gia trong nước, chỉ vì đạt huy chương vàng tại Trung Quốc, không có bạn gái, không có người thân, rất muốn chiến thắng, vẫn luôn cố gắng dùng quốc tịch Trung Quốc để chiến thắng trở về. Tôi đã sợ không ai có thể chịu được tính xấu cố chấp của anh ấy, cảm ơn cô, tốt rồi, tất cả đều trở nên tốt hơn rồi."

Cô hơi choáng váng.

Đến khi hai người tách ra, trở về bên cạnh anh, ngồi xuống, vẫn luôn nghĩ tới lời nói kia.

Dần dần, trong lòng thấy chua xót và không biết phải làm sao.

Cho nên... Đây chính là nguyên nhân mỗi lần ông nội đều ghét bỏ anh sao? Tạo nên sự nghiệp thành công như vậy, đã giữ nhiều chức vô địch, chịu nhiều cực khổ, người trong nhà vẫn không hiểu cho anh ư?

Gun nhận ra cảm xúc của cô đang rất sa sút, suy đoán, buổi sáng hai người gặp nhau anh đã quá tức giận, mặc dù không cảm thấy có lỗi, nhưng dĩ nhiên hành động của cô cũng không phải sai lầm lớn, chỉ là bất đồng quan điểm mà thôi.

"Sao không nói lời nào?" Anh khó khăn mở miệng muốn làm dịu không khí.

"Hả?" Cô nhìn về phía anh.

...

Ánh mắt này...

Thật kỳ lạ.

Anh hăng giọng, khẽ giải thích: "Anh không phản đối đóng cửa lại là thân thiết thế nào, nhưng ở giữa đám đông, phải biết kiềm chế. Rêu rao quá không tốt, người khác sẽ chế giễu, còn cảm thấy cô gái này không dè dặt, thật tùy tiện."

"Vâng..." Cô ngoan ngoãn gật đầu. Không sao, em vẫn sẽ ủng hộ anh.

Anh bị cô nhìn thẳng trở nên lúng túng: "Anh là đàn ông, sẽ không thiệt thòi gì, người thiệt thòi cuối cùng chính là em."

"Vâng..." Cô tiếp tục gạt đầu. Không sao, bây giờ anh có em mà.

Anh phát hiện, cô căn bản không nghiêm túc lắng nghe, một chút kiên nhẫn duy nhất cũng sắp cạn kiệt -

Đột nhiên, bàn tay nhỏ bé của cô từ từ đưa tới, rất kiên định, nắm chặt lấy bàn tay anh. Em tuyệt đối sẽ không rời xa anh.

Anh hoàn toàn tuyệt vọng, không ngừng nhắc bản thân, không được phát hỏa, phải tỉnh táo.

Tỉnh táo đi.

Mẹ kiếp, làm gì vậy, để cho đứa trẻ này ra ngoài chơi mới mười phút, trở về sao lại thành như vậy?!

Tác giả có lời muốn nói: Trước đó Hàn Thương Ngôn đã làm chuyện sai trái, phải chịu trách nhiệm, sau khi bồi dưỡng tình cảm, tiếp tục cầm chùy đập đầu hấn, thông suốt đầu óc...

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Nhớ Nhung?

Hôm nay là vòng loại thứ hai Mật Thất Phong Bạo của K&K.

Hôm qua, ngoài ý muốn đánh hòa, phải tách riêng nhóm nhỏ ở vòng sau, điều này làm cho Gun cực kỳ khó chịu. Bắt đầu tranh tài, anh tập trung tinh thần, hết sức chăm chú nhìn chăm chăm tình hình thi đấu.

Đồng Niên cũng cố gắng học xem, trên bả vai đột nhiên bị vỗ nhẹ nhẹ.

Quay đầu lại, mới vừa rồi đã gặp ở đại sảnh khách sạn, cô gái đi theo sau lưng anh khom lưng, nhẹ giọng nói: "Tôi mang hộp cơm tối, chúng ta ăn chung thôi." Cô ngạc nhiên, mắt nhìn Gun, cô gái kia khẽ mỉm cười giải thích: "Là lão đại đặt cho cô."

À.

Cô ngoan ngoãn đứng dậy, cũng không muốn quấy rầy anh, khom lưng đi ra khu nghỉ ngơi.

Nhiều thành viên K&K, còn mấy người thi đấu dự bị đều cúi đầu, trên tay cầm một hộp đồ ăn nhỏ ăn như hổ đói. Hội trường này tương đối nhỏ, không có phòng họp riêng, cho nên mọi người đều ngồi trên ghế cầm ăn. Cô gái kia nhìn xung quanh, đặt một túi hành lý qua: "Ngồi ở đây ăn đi, đặt ghế làm bàn, chờ tôi đi tìm tấm poster trái lên giúp cô."

Mở hộp cơm ra, món ăn xem ra cũng không tệ lắm.

Cô gái kia lấy cho cô một lon nước, mở ra, đặt cạnh hộp cơm.

Cứ như vậy không lâu sau, mấy thành viên bên cạnh cũng đã ăn xong rồi, tất cả mọi người đều cười với cô, không dám nói nhiều với chị dâu nhỏ, xé khăn giấy, lau miệng qua quýt, lấy đồ uống trong hành lý ra, vội vàng rời đi, vào trong xem thi đấu.

Vì vậy, cuối cùng chỉ còn lại một mình cô, ngồi ở đây ăn.

Rất nhiều, ăn không hết có thể để thừa sao?

Lần trước cũng đã để thừa lại rồi.

Có bị khinh thường vì lãng phí không đây T.T...

Cuống quýt lên, ghế bên cạnh đột nhiên có người ngồi xuống. Đồng Niên ngẩng đầu, nhìn thấy Gun, tay trái đang mở hộp giấy nhỏ trên tay, liếc nhìn cô lần nữa: "Ăn no chưa?"

"No rồi..."

Rõ ràng lượng thức ăn này ít đến nỗi không muốn nhìn, nếu là anh thì vài miếng là có thể ăn xong, Gun nhíu mày, anh không thích lãng phí, số lượng mỗi hộp cơm đều đặt theo số người, vì vậy, căn bản không thừa một hộp cơm để thêm thức ăn cho cô. Anh không suy nghĩ nhiều, định đẩy hết thức ăn trong hộp cơm cho cô.

Đồng Niên ngây ngốc: "Anh không ăn sao?"

Sao đàn ông lại yếu đuối như vậy, không ăn hết được sao.

"Những món này không hợp khẩu vị của anh," Anh thuận miệng nói, gõ đũa vào hộp cơm của cô: "Gắng ăn hết đi, không được để thừa."

"Vâng..." Cô tiếp tục rưng rưng, cúi đầu ăn.

Gun cúi đầu, nhanh chóng ăn sạch hết cơm, đóng hộp lại, ném đến túi rác góc tường, cả quá trình không quá năm phút, trở về khu quan sát VIP.

Đồng Niên một mình hì hà hì hục, từ lúc bắt đầu tranh tài, tới hiệp 2, cuối cùng cả đại đội trở lại thu dọn đồ đạc thì nặng nề đóng hộp cơm lại...

No chết mất...

Đội kia thua cuộc, nhóm thứ bảy, là nhóm đứng thứ hai từ dưới lên.

Thành tích liên tiếp hai ngày, khiến mọi người cháy mắt.

Cả đoạn đường trở về, cảm giác trong xe đều rầu rĩ, đến khách sạn cũng vậy. Anh đặt phòng cho cô, cô không qua đó, cứ ngồi trên ghế salon trong phòng khách của anh vừa chơi máy tính vừa nghe anh nổi đóa trong phòng khách, tâm tình cũng trầm xuống, cơm tối trực tiếp gọi cho nhà hàng khách sạn mang lên, mọi người cố gắng ăn, rồi lại tiếp tục họp.

Liên một lúc đến chín giờ, nghỉ ngơi được một lát, anh đi tới phòng khách, thấy cô ôm laptop, chân co ro trên ghế ngủ gà ngủ gật. Thoạt nhìn thì đang nửa tỉnh nửa mê, đầu nghiêng nhẹ, thường xuyên tỉnh lại, nhưng mắt không thể mở ra được, tự động điều chỉnh tư thế, nghiêng đầu ngủ tiếp.

Anh nhìn cô, cảm thấy hơi có lỗi.

Không biết người bình thường chung sống cùng bạn gái như thế nào, cuộc sống phải làm việc và nghỉ ngơi như thế, cường độ huấn luyện, thi đấu cao, căn bản không thể chia sẻ thời gian cùng phụ nữ.

Cho nên, Đồng Niên, em và anh ở bên cạnh nhau để làm gì?

Cho dù là nhận điện thoại, còn tới theo đội thi đấu, đều ăn cơm hộp, không có giải trí, ngày chủ nhật tốt như vậy lại bỏ qua, không tủi thân ư?

Đây chính là thái độ bình thường, tuyến thủ còn có một ngày nghỉ ngơi, nhưng từ khi anh rút lui, căn bản không hề có cơ hội để nghỉ ngơi.

Anh đi tới, khom lưng, lấy laptop cô đang ôm trong lòng.

Vì hành động này, cô giật mình tỉnh giấc, mơ hồ hỏi anh: "Kết thúc rồi hả?"

"Không," Anh nhỏ giọng đáp, "Ôm em lên giường nằm."

Cô ừ một tiếng, ôm lấy cổ anh.

Cánh tay nhỏ, mềm mại quấn lấy, khiến anh an tĩnh trở lại, không nói gì nữa, cứ ôm cô như vậy, nhắm mắt lại, tựa trán mình vào trán cô. Nghỉ ngơi một lát.

Giữa phòng ngủ và phòng khách không có cửa, không thể làm gì, cứ đi qua như vậy, nhắm mắt nghỉ ngơi cũng thấy rất vừa lòng.

Trên môi chợt có gì đó chạm nhẹ vào.

Anh biết đó là gì, chính là không ngờ, lại bắt đầu vào lúc này.

Nóng bỏng.

Bàn tay cô đặt vào gáy anh, hàm răng cắn môi dưới anh, sau đó ngửa đầu ra. Sau vài giây từ chối, anh yên lặng, đáp trả nụ hôn của cô.

Góc độ không thoải mái, anh dứt khoát quỳ nửa người xuống.

Nếu là đàn ông, ngay cả mình muốn cái gì cũng không biết, đó đơn giản là miễn cưỡng, từ lần đầu tiên hôn cô, anh biết rất rõ rằng mình muốn cô. Cuộc sống khác nhau cũng không sao, tiếng nói chung cũng không cần, anh làm gì, cô cũng không cần phải tốn công hiểu rõ, cô làm gì, cũng không cần sự đồng ý của anh.

Rõ ràng như vậy là đủ.

Cô nhớ anh bao nhiêu...anh cũng sẽ nhớ đến cô như vậy.

Ngoại trừ cô, ai cũng không thể.

Trong phòng khách, không biết ai đã mở TV, các chương trình trên TV nháy tới nháy lui liên tiếp. Đám tuyển thủ đã mệt mỏi cả ngày đang cười âm ỉ, vẻ mặt đó, lời thoại đó, hoàn toàn giống như đi vào một thế giới kỳ dị khác. Lúc này, bọn họ đều là những thanh niên, từ mười mấy tuổi đến hai mươi tuổi, nhiệt huyết, năng động, là những cậu con trai thích cười nói náo loạn cả lên.

Dĩ nhiên là bọn họ biết.

Phòng ngủ căn bản không hề mở đèn, không ai có thể dám bước qua đó một bước.

...

"Định làm gì?" Anh cười, kéo bàn tay cô đang đưa vào trong áo mình ra.

Cô mơ màng, khẽ thở phì phò...

Hoàn toàn không hề biết bàn tay mình đã đi đâu.

"Thứ này, tháo ra thế nào?" Anh để tay phía sau lưng cô, chạm vào thứ đó.

Thật phiền toái.

Trời ạ...

Đồng Niên nhận ra có thứ gì đó tháo lỏng ra.

Không nghe thấy...

Mình cái gì cũng không nghe thấy!

Không biết...

Cái gì mình cũng không biết!

Anh ôm lưng cô, người kia vẫn không nhúc nhích, Bất đắc dĩ, anh chỉ có thể tự lực cánh sinh, lấy chiếc điện thoại ở túi quần sau, trong phòng sáng lên, ánh đèn điện thoại chiếu vào phần lưng trắng nõn của cô.

Cổ họng anh có chút khô khan, tầm mắt dường như không thể dời đi được. Nhắm mắt lại, để mình tỉnh táo hơn một chút, lúc này mới cầm điện thoại, dùng tốc độ nhanh nhất thay cô cài lại.

Rồi kéo áo khoác ngay ngắn.

Sau một loạt động tác, cô còn cố chấp dán vào người anh.

"Anh đi ra ngoài đây." Anh nói cho cô biết.

Cô không lên tiếng.

"Đồng Niên?"

Cô vẫn không trả lời.

Xấu hổ sao?

Được rồi...

Nhưng vẫn phải đi ra ngoài, còn rất nhiều chuyện chưa được xử lý. Anh đầu tư quá nhiều tinh lực tại Trung Quốc, tới nửa đêm mới có thể nghĩ đến nơi khác. Người ở Navi và người trong câu lạc bộ ở Đài Loan đều đang khiếu nại -

Cô gái nhỏ này rõ ràng,

Đã,

Không muốn buông tay.

Anh tự hỏi một hồi lâu, rốt cuộc cũng hành động.

Cũng không quan tâm cô không còn ngồi trên người, đôi tay trực tiếp ôm ngang hông, lưu loát cởi thắt lưng ra. Hả? Cô ngơ ngác, co người lại lui về phía sau, nhìn thấy anh tháo thắt lưng, ném xuống mặt đất... Sau đó, cởi chiếc áo T shirt.

??!!

Cô vội nín áo anh lại: "Bên ngoài, bên ngoài có rất nhiều người đấy..."

"Không sao, để bọn họ đi."

"..."

"Tối nay ngủ ở đây chứ?"

"..."

"Không tốt sao?" Giọng nói của anh rõ ràng vẫn đang hy vọng.

"...Có công việc quan trọng..."

Tay cô vẫn nắm chặt áo của anh..."

Ngàn vạn lần không được...

Vẫn chưa chuẩn bị tâm lý a-

Rốt cuộc, điều cô mong đợi muốn nghe nhất - anh tha hiệp.

"Ok," Anh cười nhẹ, trán chạm nhẹ vào cái mũi nhỏ của cô: "VẬy, anh ra ngoài nhé?"

"Ừ," Cô gật đầu không ngừng, "Không cần để ý tới em, thật đó, em tự chơi, mệt rồi sẽ đi ngủ."

Rất tốt.

Thành công. Anh nghĩ.

...

...

Mấy phút sau, cả đám đang hưởng về phim truyền hình bàn tán sôi nổi, cầu nguyện người trong phòng kia có thể sa vào người đẹp không xuất hiện nữa, đột nhiên nhìn lão đại đi ra, hoàn toàn không kịp tắt tv.

Gun nhíu mày: "Có vẻ rất cao hứng nhỉ?"

"Không có, chỉ xem trong lúc nghỉ ngơi thôi." 97 nhanh chóng tìm điều khiển TV, mẹ nó, tất cả đứng lên đi, cùng nhau tìm đi! Chờ chết hả! Tất cả mọi người nhảy dựng lên, tìm kiếm lung tung.

"Mới xem được 20 phút." Demo lâm bẫm.

"20 phút? Chê ít hả?" Anh đi tới toilet, mở vòi nước, dội dội nước lạnh vào mặt, nói thêm, "Thừa 50, mỗi ngày cuối tuần đều phải huấn luyện dài."

Mọi người...

Lão đại T.T... Chúng em sai rồi!

Không nên mở TV phá hỏng không khí thân mật của anh và chị dâu...

Hết chương.

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Nhớ Nhung !

Trời gần rạng sáng.

Cô đành rời khỏi phòng anh, trở lại phòng của mình.

Thật ra ở cùng một tầng với anh, cũng có phòng khách phòng ngủ tách riêng, cô một mình rửa mặt xong, mặc đồ ngủ chui vào chăn, cảm thấy gian phòng này cực kỳ lạnh lẽo. Cứ lăn qua lộn lại hơn ba tiếng, vẫn không ngủ được, đáng thương cầm lấy điện thoại, gửi tin nhắn Wechat cho anh.

Cô: meo meo.

Gun: ...

Cô: em nhớ anh lắm.

Gun: nhớ thì tới đây.

Thật sao?!

Thật tuyệt!

Cô nhảy lên khỏi giường, cầm thẻ phòng chạy ra ngoài, ngay cả điện thoại cũng không mang đi, chạy đến cửa phòng anh, phát hiện cửa chính đã mở ra, trong phòng tối đen như mực, không mở đèn. Cô hơi hồ nghi đi vào, liếc nhìn bên trong, phòng khách chỉ có ánh sáng u ám của trăng, một bóng người cao lớn đi ra, ném điện thoại lên ghế salon, nhân tiện nhìn thấy cô.

Ở trong bóng tối, anh ngoắc ngoắc tay với cô.

Cô vui vẻ chạy vào, nhìn thấy anh theo quán tính đưa hai cánh tay ra, liền hiểu ngầm trong lòng, nhảy vèo lên một cái.

Có lực cánh tay nâng cô lên.

Ban ngày ở trong đại sảnh với tư thế này, khiến người ta rất xấu hổ, nhưng vào giờ phút này, ôm như vậy... Cô ngượng ngùng ôm cổ anh, thở nhẹ ra, cảm giác vành tai đang bị cắn.

"Ngoan, em tới rồi."

Giọng anh cố ý đè thấp xuống, mịm mừ chỉ dẫn cô.

...

Cô khẽ nhắm mắt lại.

Trong tai có tiếng tim đập đến đỉnh tai nhưc óc, từ từ tìm kiếm, lướt qua mặt anh, cảm, rồi nâng cao một chút.

Cuối cùng cũng chạm vào.

Gun ôm lấy cô, như có như không đáp lại nụ hôn của cô vẫn chưa tính là quá thuần thực, thuận tiện đi tới bên cửa, dùng chân đóng cửa lại. Sau đó dùng lực áp cả người cô lên tường...

Trước ánh sáng bình minh, anh đặt cô trên giường, cánh tay giãn ra có chút ê ẩm, cũng nằm lên đó, tựa vào đầu giường.

Đứa trẻ kia chậm rãi bò lên, dán chặt vào anh: "Anh không mệt sao?"

Anh thuận miệng đáp: "Vừa qua ba giờ anh không ngủ được nữa, muốn trời sáng để ngủ bù đây."

Thói quen kỳ lạ.

Anh tiện tay mở Texas Holdem, bắt đầu: "Ngày 20 là sinh nhật em?"

Cô không hiểu ý đồ của anh, nhìn anh.

"Chưa ăn đủ đậu hũ à? Em nhìn anh làm gì?" Anh miễn cưỡng hỏi.

Rõ ràng đều là anh ăn mà -

Cô nhỏ giọng lẩm bẩm: "Ngày đó không phải đã chia tay rồi sao... Không có tâm trạng, cũng không có tổ chức."

"À, chia tay," Hệ thống chia bài, anh nhìn trong tay mình, cũng không tệ lắm, đoán chừng là sắp thắng, "Em muốn gì nào?"

"Hả?" Cô kinh ngạc, "Qua rồi cũng có thể được sao?"

"Có thể, muốn gì cũng được," Anh trong bóng tối có chút hư nở nụ cười, "Cả người cũng được."

Sao lúc nào cũng vậy chứ...

Cô đỏ mặt, yên lặng nghĩ thật lâu, cả tay chân leo lên đùi anh, nhẹ giọng hỏi bên tai anh: "Muốn... Không bao giờ chia tay, có được không?" Anh chỉ tới Quảng Châu trong một thời gian ngắn, cô đã nhớ anh như vậy, nghĩ đến hai chữ "chia tay" đã cảm thấy tâm tình dần rơi xuống, vô cùng đau đớn.

Gun vốn nghĩ rằng cô sẽ nói anh nghỉ phép để ở bên cạnh mình, hoàn toàn không ngờ tới câu trả lời như vậy.

Cửa ban công mở rộng ra, trong phòng tản mạn mùi thuốc lá, cùng mùi vị của thức ăn, anh phát hiện ra tay rất lạnh, tiện tay kéo bộ quần áo thể thao trên tủ đầu giường, che kín áo ngủ của cô, cũng không trả lời.

Cảm giác không muốn rời xa này, anh đã từng trải qua, giống như muốn tất cả thời gian đều đông cứng lại, dừng ở một giây nào đó, không có quá khứ, không thấy tương lai, thời điểm tình cảm vững chắc nhất, muốn lệ thuộc lẫn nhau, trong thời gian khỏe mạnh nhất dừng lại thật lâu.

Đêm khuya như vậy, chỉ có hai người trong phòng.

Một cảm giác được nương tựa vào nhau không thể giải thích được.

Đồng Niên chờ đợi, chờ đợi, dần dần có chút sợ.

Tại sao anh không lên tiếng?

Sau khi yên lặng thật lâu, anh đang do dự: "Nhanh một chút."

Hả?

0.0?

Nhanh cái gì?

"Thực sự vội lắm sao?" Lợi thế đánh cuộc của anh bắt đầu tăng lên, trên bàn mấy người đã chọn thoát ra.

Hả?

Vội vàng gì vậy?

"Mới vừa xác định quan hệ -" Anh nhìn ngày trên điện thoại, "Ba ngày?"

Hả? Từ thứ bảy đến thứ hai? Hình như vậy.

"Ừ..."

"Bàn lại đi," Anh suy nghĩ, mười chín tuổi hình như chưa tới số tuổi được kết hôn hợp pháp, mới quen ba ngày, liền tới nhà bảo cô chuyển quốc tịch kết hôn cùng mình? 100% sẽ bị ba mẹ cô chém chết, "Suy nghĩ kỹ đi."

Tối thiểu... Phải bao lâu?

Đối với khái niệm thời gian này, Gun hơi nhức đầu, trực tiếp all in, đánh hết bài trong tay ra.

Thua rồi...

Đồng Niên ngây ngốc ôm cánh tay anh, đầu óc trước sau đều suy nghĩ không kịp, một chút tình cảm nhỏ bé vừa mới bồi dưỡng được cũng dần biến mất, căn bản không biết, "hành động cầu hôn" lần đầu tiên này của mình cần phải nghĩ lại...

Sáng sớm hôm sau.

Các thành viên K&K ăn buffet sáng trên tầng 10, Dt cầm ly nước chanh và một bát rau salad trở lại. Mọi người bày đồ trên bàn, 97 đang vừa quét mút hoa quả lên miếng bánh mì, vừa cảm khái: "Thân thể của lão đại, chắc hẳn là giống như Machine Gun nhỉ?"

Có người hiểu, có người thì vẫn ngơ ngác.

Là ý gì?

Grunt cười gian tà: "Biết trước kia lão đại chơi cái gì không? Ai hỏi đội trưởng đi?"

"CS hả..." Mấy cậu con trai không hiểu quay đầu lại, cùng nhau nhìn Dt, "Machine Gun là cái gì vậy đội trưởng?"

Vẻ mặt Dt túng quân nhìn họ: "Súng máy, bắn liên tiếp 100 viên không cần thay băng đạn."

97 cười tủm tỉm bổ sung: "Cái này là vũ khí trong CS, có thời gian công kích liên tục dài nhất. Không giống như những loại súng khác bắn 10 phát 20 phát là hết, còn phải dừng lại đổi băng đạn trở lại."

À... Là phổ cập khoa học.

Mấy cậu kia tiếp tục vùi đầu ăn cơm.

Ăn ăn, ăn ăn, đột nhiên, từng người lần lượt ngẩng đầu lên, đã hiểu!

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Mật Thất Phong Bạo

Cô nhảy xuống giường, đi chân không ra ngoài, phòng khách trống trơn, trên bàn để đầy gói đồ ăn vặt, máy tính, giấy ném lung tung, lộn xộn, nhưng không có ai. Cửa ban công thì lại mở.

Đi ra ngoài, trên cái ghế dựa thấp bé, anh hai tay khoanh trước ngực, đắp áo khoác của chính mình.

Đang ngủ?

Cô chậm rãi đi qua, ngồi xổm xuống, vui vẻ nhìn anh, nhìn nhìn rồi leo lên.....Anh vừa mới ngủ được mười phút, nửa tỉnh nửa mơ, cảm giác trên người mình có cái gì đó mềm mềm dán lên, cũng lười mở mắt, xoay người, đem vị trí của hai người đảo lại: “Buổi sáng, đừng làm động tác này.”

0.0?

“Tại sao?” Sớm hay muộn có liên quan gì không?

Gun đặt cằm ở bả vai cô, không để ý trả lời: “Sẽ có phản ứng.”

.....

.....

Chỉ một câu thôi, thành công làm cô gái nhỏ giãy dựa chạy đi.

Gun thành công, liền giữ nguyên tư thế nằm sấp, lập tức ngủ say.

Nhưng vẫn chưa kịp sâu giấc, cô gái nhỏ lại nhẹ bước chạy đến, chọc chọc lưng anh, anh mơ hồ đáp lời, nghe thấy cô hỏi, có thể lấy một cái áo của anh không? Anh cũng lười nghĩ, thuận miệng đáp ứng, giống như nói với cô, tự đến rương của mình tìm....

Thứ hai, trận đấu ở đây chấm dứt, bọn họ buổi tối sẽ bay thẳng đến Tam Á giao lưu hoạt động. Anh đưa vé máy bay cho cô, thời gian cất cánh không cách nhau nhiều lắm, vừa hay có thể cùng nhau đến sân bay.

Thật khéo, hai cửa đăng ký cũng kế nhau.

Vì thế, trước khi đăng ký, toàn đội viên K&K cuối cùng cũng thỏa mãn xem xem Lão đại nhà mình yêu đương như thế nào.

Tinh thần Gun có chút không tốt, đem áo khoác trùm lên đầu, to lớn nằm trên ghế ngủ bù. Đồng Niên từ sáng sớm đã bắt đầu ôm máy tính, tập trung tinh thần làm việc, không biết là đang làm cái gì, nhưng hiển nhiên đã tập trung đến mức mất ăn mất ngủ, hoàn toàn không để ý cửa đăng ký của mình đã sớm bắt đầu check-in.

“Được rồi!” Cô vui vẻ gõ bàn phím.

Người bên cạnh vẫn không nhúc nhích.

Cô lặng lẽ nhấc cái áo đang che mặt anh ra, chui vào —————

Mọi người.....

Mẹ kiếp, che làm gì vậy!

Yêu đương bình thường thôi mà! Còn không cho xem, thật không biết suy nghĩ!

Gun liền bỏ áo ra, ngồi thẳng, bộ dáng hoàn toàn là vừa bị đánh thức. Đồng Niên hai má hồng hồng, giơ máy tình hồng nhạt của mình lên, đưa

qua cho anh xem: “Chính là phần mềm này này.”

“Dùng như thế nào?” Anh hạ tầm mắt, nhìn màn hình.

Mọi người vênh tai.

“Tổng số bài có năm mươi hai thẻ thôi,” cô nhẹ giọng giải thích, “Vòng thứ nhất ở dưới rồi, trong tay anh còn lại năm mươi thẻ, vì vậy xác suất các thẻ được xuất ra ở các vòng tiếp theo là —————”

Mọi người khó hiểu, chị dâu nhỏ đang nói cái gì vậy.

Chỉ có Gun, Dt cùng 97 nghe có thể hiểu được, đây là đang tính xác suất thẻ thắng và tỷ lệ cược, nhưng đến năm phút sau, 97 đã bắt đầu nghe không hiểu.

“Lật bài sẽ bị đối thủ áp đảo, tiếp tục chú ý.....” Đến đây, Dt cũng đã nghe không hiểu, cậu không chơi —————

“Cách thức tính của phần mềm là.....vẫn còn phải cộng thêm xác suất thắng hòa.....” Đến chỗ này, 97 cũng không hiểu rồi —————

Đừng hỏi Linh, Linh ngay từ đầu đã không hiểu ;_;

Cuối cùng, chỉ còn mình cô gái nhỏ là còn thật sự giải thích, gun càng nghe càng có hứng thú.

Đợi tới lúc cô hoàn toàn nói xong.

Đồng Niên căn bản không biết, mọi người phía sau hoàn toàn là một bộ dáng ‘mẹ kiếp chị dâu đang nói cái gì vậy’ cùng với ánh mắt hết sức sùng bái nhìn bộ dáng nghiêm túc giảng giải của Đồng Niên.

“Em lúc nào lại biết cái này vậy?” Gun hồ nghi.

Đồng Niên đỏ mặt lắc đầu: “Em không chơi, bây giờ chơi cũng không giỏi, chỉ đơn giản là tính toán.....Chính là, ừm, từ lần thứ hai gặp anh liền bắt đầu chơi, em thấy tò mò, trở về liền mua mấy quyển “Lý luận cùng thực tiễn”, “Cách tạo bài”, “Tôi vs. Poker” —”

Thực ra chính là làm một phần mềm tính toán xác suất, muốn làm anh vui [che mặt]

“Thích không?” Ngón trỏ cô đối nhau, để dưới cằm, mong chờ anh khen.

Gun nâng mi, khen thưởng sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Cô lập tức đung đưa cái đuôi.

Mặc dù, đối với nghề tuyển thủ mà nói, trong đầu đều có hệ thống tính toán xác suất, đều là qua hằng năm tích lũy được, sơ sơ so với phần mềm này không thực tế bằng. Tuy nhiên.....anh nhìn mọi người phía sau, ngẫu nhiên giúp mọi người rảnh rỗi hơn, tham gia trận đấu vân vân, cũng là ý không tồi: “Dạo gần đây chơi chán rồi, nội bộ tổ chức mấy trận đấu đi,” tay anh khoác lên lưng ghế, xoay người phân phó cho mấy đội trưởng cùng người dẫn đầu: “Chơi giỏi rồi, K&K hằng năm cũng có thể đầu tư một giải đấu.”

Mọi người: Đã xảy ra chuyện gì?!

Anh nhìn Đồng Niên: “Ở đây vừa làm xong một phần mềm, vừa hay có thể bồi dưỡng năng lực tính xác suất của mấy đứa.”

Mọi người:Xác suất gì?? Cấp ba đâu có học qua.....

Mọi người mãnh liệt quay đầu, đội trưởng!!

Dt trầm mặc.

Mấy người này thật sự không thích hợp suy nghĩ những thứ này, chưa kể, trong đó còn có rất nhiều người chỉ học tới cấp ba, liền trực tiếp vào thế giới game, nếu thực sự muốn giảng cho bọn họ biết xác suất là gì.....cuối cùng vẫn là làm khó mình thôi.

Vì thế, Dt rút cục cũng có hành động, nâng cằm lên, chỉ về cửa đăng ký phía trước: “Mau lên máy bay kìa.”

Hả?

Đồng Niên quay đầu lại.

Đồng hồ điện tử chỉ.....chỉ còn năm phút? Cô luống cuống tay chân đem máy tính nhét vào ba lô, nhảy dựng lên, hướng về phía cửa đăng ký chạy. Được vài bước, lại vòng trở lại.

Gun còn đang cân nhắc chuyện đầu tư giải đấu, nhìn thấy cô chạy đến, nũng nịu đứng trước mặt mình.

Giờ khắc này, trong đầu, tất cả nội dung về trò chơi bỗng dưng biến mất.

“Em đi về.....” Cô nhỏ giọng báo cáo.

Anh thản nhiên đáp lời.

Vươn tay, sờ sờ mặt cô, lại xuống đến dưới cằm, néo néo.

“Anh còn chưa nói.....thích đâu.” Cô nhỏ giọng nhắc nhở.

“Thích?” Anh cố ý nghe không hiểu, “Thích cái gì? Tối hôm qua? Hay là sáng nay?”

.....

Cô nhăn nhó, hai tay túm dây ba lô.

“Nhanh đi đi.” Anh buông tay, cười cười vỗ đầu cô.

Nếu không đi, sẽ bị gọi tên.

Anh nhìn thấy mắt cô gái nhỏ vẫn còn lưu luyến, từng bước cẩn thận đi đến cửa đăng ký, đi qua bức tường kính, sau đó là hành lang dài, bóng dáng nhỏ bé biến mất. Năm phút sau, máy bay bắt đầu di chuyển.....Phía sau, cửa đăng ký của bọn họ cũng bắt đầu xếp hàng dài, tiếng máy quét tí tí, mọi người xách ba lô thể thao của mình, chờ Lão đại cùng đội trưởng đi trước.

Gun thu hồi tầm mắt, lấy áo khoác của mình từ trên ghế, không nói một lời, đưa mọi người đi đăng ký.

Đồng Niên buổi tối trực tiếp đến trường học, cùng Đậu Nãi ăn cơm tối.

Trở lại ký túc xá hai người, hành lý đem để ở góc tường một cái, còn người thì ngã lên giường.

Lăn qua lăn lại, trong đầu toàn là anh, hôn phách lại chu du một phen nhớ lại, liền đứng lên, từ trong va li hành lý lấy ra áo thun tay dài, áo màu đen có chữ K&K màu bạc, là đồng phục của anh.

Dùng mặt cọ cọ, mềm mềm, là vải cotton, còn có mùi của anh.

Không biết vì sao, lại nghĩ đến hình ảnh trong camera ngày hôm đó.....Không biết đến Tam Á, có thể lại.....

cái đồ thần kinh xông vào phòng quấy rối Gun thần ý :3

Cô có chút lo lắng, gửi tin nhắn Wechat cho anh.

Cô: Buối tối anh.....phải hết sức cẩn thận, đừng để người khác vào phòng.

Anh chưa trả lời.

Sau lưng, bạn cùng phòng Đỗ Á Á, một bên lau tóc, một bên nhìn cô: ‘
“Đã về rồi?” Cô ừ, người đằng sau liền phát hiện không đúng, trừng mắt chỉ vào cái áo trong tay cô: “Khoan đã! Là của con trai!

“.....” Cô ngượng ngùng gấp lại, bỏ vào trong va ly, nhỏ giọng thì thầm, “Là của bạn trai.”

Tin sét đánh.

Á Á nắm chặt khăn mặt, ngây dại.....Đứa nhỏ ngoan ngoãn này, làm sao tự nhiên lại có bạn trai?! Không đúng, từ từ, đằng sau cổ còn có —— mẹ kiếp! Là ai làm?

“Lại dậy lại đây,” Á Á kéo cánh tay cô, nhìn kỹ xem, lập tức trong não đầy chữ.....Trung tuần nghỉ đông còn gặp qua, người hoàn toàn không có bạn trai, làm sao lại như vậy?

Người mê chơi StarCraft, người chưa bao giờ có hứng thú với chuyện yêu đương Á Á hoàn toàn phát điên.

Cô không hiểu, Á Á sao lại cứ nhìn cổ của cô.

Còn vươn tay sờ sờ: “Làm sao vậy?”

Á Á ho khan, quay trái quay phải hỏi cô: “Nói, nói, báo cáo cho chị đây nghe, bạn trai cậu.....bao nhiêu tuổi?”

Đồng Niên nghĩ nghĩ: “Hai mươi chín, sắp ba mươi.”

Mẹ kiếp!! “Quen ở đâu?”

“Trên mạng.”

Không công ăn việc làm, thích tụ tập —— Á Á chậm rãi thay đổi sắc mặt: “Quen bao lâu rồi.....”

Cô chưa từng biết Á Á cũng nhiều chuyện như vậy, nhưng trong lòng cũng muốn chia sẻ hạnh phúc, ngoan ngoãn khai hết ra: “Mới gặp hôm Tết, nhưng chưa quen sau này ngẫu nhiên gặp bên ngoài, liền quen..... Sau đó, mơ mơ hồ hồ yêu nhau. Cũng không đúng, không phải là mơ mơ hồ hồ, là tại uống rượu, phát sinh chút chuyện nhỏ, liền yêu. Mình mới từ Quảng Châu về, là đi cùng anh ấy,” mặt cô đỏ hồng, duỗi cánh tay, ôm lấy cổ Á Á, “Á Á, mình thực sự cực kỳ, cực kỳ, cực kỳ thích anh ấy, thật sự.....”

Á Á bị cô lung lay, tim muốn vỡ ra rồi: “Bên nhau bao lâu rồi.....”

“Ba ngày, hôm nay là ngày thứ ba, qua mười hai giờ là bốn ngày.”

Ba ngày mà đã biến thành như vậy.....

Rượu vào.....

Còn lập tức đi Quảng Châu với nhau.....

“Anh ấy đang làm gì,” Á Á đau khổ nhắm mắt, “Làm gì cũng được, đừng nói với mình là chơi game.....”. Quen trên mạng, chắc chắn không có việc làm đàng hoàng, thứ đàn ông suốt ngày chỉ biết chơi game, không có lý tưởng.....

“Đúng là chơi game đó!” Cô buông Á Á ra, nghịch ngợm le lưỡi, làm mặt ngáo ộp, “Chơi giỏi hơn cậu nhiều ~”

Nói xong, tâm tình rất tốt, liền cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Á Á hỗn loạn đứng tại chỗ, trong đầu mường tượng ra một ông chú trung niên ba mươi tuổi ngồi ở tiệm net, ngón tay kẹp thuốc lá, miệng đầy răng vàng, cười tủm tỉm ôm Đồng Niên.....Trời sập mất. Lúc trước hai người cùng từ khoa chính quy đi lên, có điều cô ở ban phổ thông, còn Đồng Niên ở ban thiếu niên.

Nhưng ít nhiều thì luận án cũng do một tay Đồng Niên giúp, làm cho đại trạch nữ mê game có thể thuận lợi bảo vệ thành công.....

Không được không được!

Không thể nhìn cô ấy bị ông chú trên mạng lừa mất.

Ba mươi giây sau, Á Á quyết định, tuy rằng không dễ gặp đội trưởng ACM kia, nhưng so với ông chú vẫn tốt hơn, tốt xấu gì cũng là tiểu thư sinh khỏe mạnh, ngày mai đi. Ngày mai liền hẹn cho hai người gặp mặt! Về phần ông chú kia, nhìn Đồng Niên mặt đầy hoa đào chìm đắm trong đó, không thể mạnh tay được.....Phải dùng trí, dùng tình yêu bình thường đời sự chú ý đi, tiện thể thăm dò đối phương, chia rẽ bọn họ!

Á Á quyết đoán suy nghĩ kế hoạch tác chiến, lập tức rời đi.

Đồng Niên tắm xong đi ra, phát hiện không thấy Á Á đâu, có chút kỳ quái.

Gn: Lo lắng anh bên ngoài.....?

Cô:Đâu có [chỉ ngón tay].....

Gn: Chín giờ tối, Mật thất gió lốc, khu mười ba, ID của em là lolicat, mật khẩu là hanshangyan. *tức là Hàn Thương Ngôn đấy, anh cũng tình lắm cơ*

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Mật Thất Gió Lốc

Đồng Niên nhìn thấy mật mã kia, lặp đi lặp lại mười mấy lần, xác định đúng là tên ghép vần của anh, hưng phấn ôm điện thoại, cũng không biết phải trả lời tin nhắn Wechat này như thế nào, nhưng cũng muốn nói lại một chút, cho đến khi ——

Gn: Bắt đầu huấn luyện rồi. Không cần trả lời.

À đúng, bây giờ là thời gian huấn luyện tối của K&K.

Cô ngoan ngoãn ôm điện thoại.

Á Á rất nhanh liền trở về, nhìn thấy cô đang chơi máy tính, một trò chơi bắn nhau mới “Mật thất gió lốc”. Bắn nhau?! Á Á suýt chút nữa bất tỉnh, liên tục nhìn cô gái nhỏ trước giờ không biết chơi game, làm sao lại bắt đầu thích chơi trò bắn nhau? Không cần phải nói, nhất định là có liên quan đến ông chú trung niên kia. Cô vô cùng đau đầu, nhưng vẫn duy trì vẻ bình tĩnh, đi tới: “Ăn kem ly không?”

Tải xuống cũng mất bảy tám tiếng, rõ ràng là không kịp nha?

Phải tăng tốc?

Đúng rồi.

Đồng Niên hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của chính mình, không ngừng thử hết các phương pháp tăng tốc download, căn bản không biết người phía sau đang mời mình đi ra ngoài. Cho đến khi Á Á đem mũ với áo

khoác của cô tới, lôi cô từ trên ghế dậy, nhanh chóng trùm vào, kéo cô rời khỏi ký túc xá, cô còn mù mờ: “Đi đâu vậy?”

“Ăn kem ly.”

“A?” Tháng ba mà ăn kem ly gì?

Cô lơ mơ, cùng đi ra ngoài, bị đưa tới trung tâm thương mại cách ký túc xá không xa, tiệm kem ly.

Trong tiệm có hai ba người, nhưng thật ra có một người àm cô biết, đội trưởng ACM, cô cười rộ lên: “Thật khéo quá.” Chàng trai đứng dậy kéo ghế. “Đúng vậy, trùng hợp quá, hai em muốn ăn gì?” Á Á nhìn xung quanh: “Em sao cũng được, đúng rồi, Đồng Niên, con chuột của mình hư rồi, phải lên lầu mua trước đã.”

Đồng Niên ừ một tiếng.

Chờ Á Á rời đi, cô lại cảm thấy không đúng. Ở ký túc xá của các cô cũng nhiều chuột lắm mà, mấy cái phần mềm tăng tốc download kia, không biết bao giờ mới tải xong? Vì thế suốt một tiếng ăn kem, chàng trai trước mặt tìm đủ mọi loại đề tài để nói chuyện phiếm với cô, cuối cùng cô lại chỉ muốn hỏi về mấy cái phần mềm kia....

Chờ tới lúc Á Á mua chuột trở về, nhìn thấy hai người đang trò chuyện khí thế ngút trời, cô đứng ở ngoài cửa thủy tinh lộ ra vẻ vui mừng tươi cười, anh chàng kia cũng không tệ lắm, xem ra rất có triển vọng.

Trở lại ký túc xá, Á Á lại tiếp tục một kế hoạch khác: “Đúng rồi, sao cậu lại muốn chơi “Mật thất gió lốc” vậy?” Đồng Niên vui mừng phát hiện, đã tải xong rồi! Tuyệt quá, vẫn còn hai mươi phút đăng ký tài khoản để xem đột kích. “Bạn trai mình đang chơi,” cô mừng như nhật được vàng, “Anh ấy nói muốn chơi với mình.”

.....Quả nhiên.

Á Á giả vờ bình thường: “Dù sao gần đây chơi mấy trò khác cũng chán rồi, nghe nói trò này đang hot, để mình chơi cùng cậu.”

“Thật không?” Vây tốt quá, vừa hay có người giúp mình, dù sao Á Á nhất định sẽ không gây cản trở gì!

“Đương nhiên, lúc trước làm luận án cũng là cậu giúp mình, yên tâm, giờ chơi game, cậu cứ yên tâm giao thân cho mình là được, “Á Á thở dài, “Mình cũng không nhẫn tâm nhìn cậu bị người ta chém giết, ai biết được bạn trai cậu có phải cao thủ hay không.”

0.0? “Thật mà, anh ấy chơi giỏi lắm.” Cô lập tức thay Gun xưng danh.

Á Á nhếch miệng cười: “Giỏi tới mức nào?”

Giỏi tới mức nào? Cô nhớ tới hôm đó trên Weibo, grunt có nói: “Cấp bốn tọa.”

Mẹ kiếp.....

Á Á muốn phi nhổ.

Ông chú kia vậy mà cũng dám chém gió, còn dám nói mình cấp bốn tọa, trong game cũng không có quá hai mươi người cấp bốn tọa nha. “Cái đó.....Đồng Niên, nhân vật cấp bốn tọa là của các tuyển thủ thi đấu thể thao điện tử dùng để xưng hô, dẫn đầu xu hướng trò chơi, thay đổi trò chơi, vận mệnh của trận đấu, lưu lại vô số chiến thuật kinh điển, mới có thể được gọi như vậy.....”

Ừ, mình biết, anh ấy rất lợi hại.” Có thể nghe thấy chính bạn cùng phòng của mình nói như vậy, đáy lòng tự nhiên nảy sinh cảm giác tự hào làm cô hết sức thỏa mãn, đến nỗi cứ cười mãi, còn cười rất vui vẻ.....

Mẹ kiếp.....

Không phải ông chú nhà cậu, ông ta đang chém gió đó.

Á Á cố làm cho mình bình tĩnh: “Nhân vật cấp bốn tọ nào cũng đều được lưu danh sử sách, ví dụ như StarCraft Hàn Quốc, tình từ Boxer cũng có bảy tám nhân vật cấp bốn tọ, người ta cũng phải mười mấy năm mới xuất hiện bảy tám con người của thời đại đó.”

“Oh,” cô còn thật sự nghe, mỗi câu đều nhớ kỹ, “Vậy CS thì sao?”

“CS.....Trò chơi này hơi xa xôi, đây được xem là trò chơi bắn súng đầu tiên trên thế giới. Lúc đó châu Âu khá mạnh, nhưng chúng ta cũng có chiến đội tốt, rất lợi hại, cực kỳ lợi hại. Chủ yếu nhất, bọn họ không ngừng cống hiến cho hạng mục CS này, lại góp phần đem lại không khí game sôi nổi trong nước, coi như là người khai phá núi sông.

“Chiến đội.....solo?” Đồng Niên càng nghe càng kích động, thậm chí còn không dám xác định Á Á có phải đang nói về chiến đội solo hay không.

Tuy rằng cô đọc từ bình luận trên mạng, cũng không khác gì những điều Á Á nói.

Nhưng mặt đối mặt như vậy, từ trong miệng bạn tốt của mình nghe từng câu, vẫn làm cho cô có cảm giác không chân thật.

“Đúng vậy!” Á Á có chút kích động, “Trong đó có rất nhiều người là thần tượng của mọi người nha! Gun, solo, Appledog, All, Tiểu Mễ ——” Á Á trước giờ ngang ngược cũng có chút không kiềm chế được, cảm thấy mình cũng thật kích động, đè ngực xuống thở một hơi, “Lúc còn sống, nhất định phải gặp bọn họ, nhất định phải gặp, đây chính là chiến đội trong mơ của mình.”

0.0.....

Đồng Niên cảm thấy hơi ngượng ngùng, nhưng cũng có chút kiêu ngạo nói cho cô nghe: “Bạn trai mình chính là Gun.”

?

??

??!!

Mẹ kiếp!

Á Á muốn điên rồi.

Ông chú này khoác lác cũng phải giả mạo cho tốt có được không? Anh bảo anh lừa cô gái nhỏ không chơi game bao giờ, lại còn tùy tiện nói mình chơi rất giỏi, chức nghiệp tuyển thủ còn rất lớn, cũng đừng có lừa mình là công thần khai sơn có được không? Anh giả mạo, cũng là nhờ vào Baidu baike. Á Á đứng lên, lập tức lại ngồi xuống.

Bình tĩnh bình tĩnh. Đứa trẻ ngốc này, ngoại trừ đọc sách thì không biết gì, không thể trách cô ấy được.

Không đúng. Vẫn là nhịn không được. Lão đại K&K làm sao có thể xuất hiện ở tiệm net bên đường được! Người đàn ông cao lãnh, tính tình khó chịu kia làm sao trong ba ngày có thể đem tiểu cô nương lừa đi? Cô tức giận dậm chân, nghiêng người qua nhìn thấy khuôn mặt thỏa mãn của Đồng Niên, yên lặng đem cục tức nuốt trở về.

Dù sao buổi tối cũng sẽ gặp! Đồ giả.

Á Á lập tức nâng cấp trò Mật thất gió lốc của mình.

Nhìn đến ID của Đồng Niên, lại muốn ói ra máu, ông chú cũng thật đáng khinh. Còn lolicat?

Không sao, vào game liền rồi.

Lúc đăng ký tài khoản, trò chơi này đang được quảng bá toàn cầu, đều đem hết ID của tuyển thủ đăng ký nội bộ, sau đó đem tặng, nếu muốn giả mạo Gun, lại phải tạo một cái ID như của anh ấy nhỉ? Tạo một cái mới? Á Á một bên phỉ nhổ, một bên tiến vào trò chơi, ngồi sóng vai cùng Đồng Niên, đã có thể tưởng tượng ra ông chú trung niên kia chơi game, bắt đầu lấy cớ “Bởi vì mình là nhân vật cấp bốn tọ, không thể dùng quý danh...” vân vân.....

Tiến vào.

Liên tuyến.

Chờ phòng chat được thành lập.

Đồng Niên rất nhanh liền được mời vào, sau khi chấp nhận xong, rất nhanh, cô dựa theo những gì Á Á đã chỉ, gửi lời mời tới người bên cạnh. Á Á muốn phát điên, ngồi trên ghế nhìn chăm chăm màn hình một lúc lâu, cũng không thấy lời mời đâu: “Á Á,” Đồng Niên đẩy cánh tay cô, “Mình gửi lời mời cho cậu rồi đấy.”

Ừ, mời rồi.

Được rồi, tôi đến đây.

Á Á hít vào thở ra, lại thêm một lần nữa, làm cho đầu óc mình tỉnh táo, để có thể thuận lợi hoàn thành — nhiệm vụ gian khổ vạch trần ông chú kia.

Hình ảnh thay đổi.

Bên trong phòng chat nhỏ, phía bên phải, có năm tài khoản đang online.

Á Á liếc mắt nhìn danh sách một cái.

?

?!

.....

Gun, grunt, 97, demo.....Gun, grunt, 97, demo.....Gun,
grunt, 97, deomo.....

.....

Tim đập mãnh liệt, tình thích trong lồng ngực, đây là.....cô đang
nằm mơ sao.....

Lolicat: Bạn cùng phòng của em cũng muốn chơi, có được
không.....

Grunt: Không thành vấn đề, demo, cậu ra đi.

Demo: Được! Vẫy tay chị dâu, demo lướt đi rồi ~ lộc cộc lộc cộc ~

Hệ thống: demo cách tuyến.

97: “Chị dâu, trực tiếp dùng giọng nói đi, em mở kênh nội bộ, tí nữa
không tiện đánh chữ.”

Đồng Niên hiểu ý, đem tai nghe màu trắng đang treo trên màn hình
máy tính lấy xuống, đeo lên, thuận tiện khó hiểu nhìn qua Á Á ngồi kế bên.
Còn choáng váng cái gì.....không phải vừa này còn rất mong chờ

sao? Còn một mực khen ngợi chiến đội solo, sao bây giờ gặp được rồi lại không nói gì?

Lolicat: “Vừa nãy em có xem đột kích, cũng không rành lắm, mọi người đừng ghét bỏ em. Nhưng mà bạn cùng phòng của em chơi được lắm, đừng xem cô ấy là con gái, từ hồi cấp hai là đã bắt đầu chơi rồi, chơi giỏi hơn em nhiều, hơn gấp trăm lần ấy.”

Á Á.....quỳ xin đừng khoe ta nữa, họ là tuyển thủ chuyên nghiệp mà.....lại còn từ câu lạc bộ K&K đỉnh nhất.....

Grunt không nhịn được, xuy xuy cười: “Không sao đâu chị dâu, giỏi hay không giỏi, cũng không thành vấn đề, cứ coi như chơi giải trí thôi.”

97: “Đúng đó, chị dâu đừng lo lắng, Lão đại cùng đội với chúng ta mà. Tuyệt đối không cần phiền đến ai đâu.”

Á Á rút cục nghe được thanh âm của chính mình hỏi: “.....
Mọi người, là K&K.....thật sao.....”

Grunt ngáp một cái: “Tạm thời thì là vậy, năm sau SP trả nhiều tiền hơn thì đổi chỗ khác.”

97 cười mỉa: “Chào bạn học của chị dâu.....A, Lão đại, chị dâu vào rồi, còn đem bạn học theo.”

???

Anh đến rồi? Đồng Niên lập tức cười rộ lên.

Lão đại?! Thật sự là Gun! Á Á cảm thấy mình sắp bất tỉnh rồi....

Đồng Niên tay cầm chuột, nín thở, chờ anh lên tiếng nói chuyện. Rõ ràng mới chỉ xa nhau nửa ngày, nhưng trong lòng đã tràn đầy chờ mong anh, anh lướt ngón tay qua mũi mình, cười nói: “Vậy thì không chia tay

nữ”; rồi lúc ở sảnh khách sạn anh vững vàng ôm lấy cô, có chút khó chịu nói “Mau đi xuống”; anh bước lên mấy bậc cầu thang, đặt chân của cô trên đùi, cúi đầu buộc dây giày cho cô; còn có trong đêm tối, anh đặt trán mình ở trán cô, nhắm mắt nghỉ ngơi một lát.....

Còn có.....

Đêm đó, anh đem cô đặt trên tường, thanh âm từ chỗ sâu nhất trong yết hầu phát ra: “Tiếp tục?”

.....

Trong tai nghe, Gun hình như đang ăn kẹo, mơ hồ nói một câu: “Ai cho mấy đứa bắt đầu trước vậy?”

Giọng nói quen thuộc, khàn khàn, nam tính, không quá kiên nhẫn của anh.

Chiếm giữ nội kênh của cả đội.

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Cấp Bồn Tọa?

Ngữ khí rõ ràng rất không dễ chịu.

Giọng 97 bắt đầu lấp bắp: “Chị dâu.....nói là giới thiệu bạn gái cho em, cho nên bọn em mới bắt đầu tán gẫu trước ——”

Nói còn chưa dứt lời, kênh hoàn toàn tĩnh âm.

?

Đồng Niên có chút lơ mờ: Mình có nói giới thiệu bạn gái cho cậu ấy à?

Đương nhiên, rất nhanh sau đó, phút phân tâm của cô bị kéo trở về, hệ thống đã bắt đầu tự động ghép đôi thi đấu. Trong phòng nhỏ, người bị hệ thống phân chia vào đều rơi vào trạng thái như Á Á ——

Ta là đại thần người biết đây: Mẹ ơi.....

Não tàn số bảy: Mẹ ơi.....

Sát lạp lạp:K&K? Chư thần hạ giới sao????

Tử lạp lạp: Gun????

.....

Ở đây tinh thần quần chúng đang trào dâng, hai người lại đến Khãn La Mật Cổ chat riêng với nhau.

Lolicat: Em chọn súng nào bây giờ? 0.0

Gun: Cái nào cũng được.

Lolicat: Cái nào có thể phối hợp với anh tốt nhất?

Gun:

Lolicat: 0.0?

Gun: Chủy thủ.

Lolicat: Oh oh!

.....

Thật tốt quá, vũ khí mình sử dụng tốt nhất cũng chính là chủy thủ. Cô hân hoan nhảy nhót đi mua chủy thủ, nhóm đối thủ đang nói chuyện phiếm bên kia vẫn tích cực share. Á Á ngồi bên cạnh cuối cùng cũng hoàn hồn được một chút, kéo kéo cánh tay cô: “Bạn trai của cậu là Gun thật sao?” Đồng Niên nhếch miệng cười: “Không lừa cậu đâu, anh ấy chơi game cực kỳ giỏi mà.”

.....

Gun có thể dùng từ cực kỳ giỏi để hình dung sao?!

Từ này dùng với anh xem ra còn chưa đủ đâu.

Á Á lệ rơi đầy mặt, ngày trước ở chiến đội solo, đội trưởng solo cùng tay súng bắn tia hạng nhất Appledog là một cặp, sánh vai cùng nhau, được ông trời tác hợp cho, tất cả mọi người đều đang yy, cuối cùng nguyên nhân giải tán lại là Gun ai cũng chướng mắt, liền thích nữ thần game Appledog.....Bây giờ nhìn lại thấy thật vô nghĩa, Gun thần người ta cũng không quan tâm bạn gái mình có phải cao thủ hay không....

Đừng nói cao thủ.....

Trình độ chơi game của Đồng Niên cô biết quá rõ mà ——

Á Á bình tâm lại một chút, tay hơi run rẩy, quét mắt xem vũ khí mọi người đã chọn, tuy rằng nhìn không ra các đạo cụ phụ trợ nhỏ, nhưng đại khái cũng hiểu được mọi người theo phong cách nào, ngoại trừ —— Đồng Niên. Á Á mù mờ: “Cậu mua chủy thủ à?” Đồng Niên nghiêm túc gật đầu: “Ừ, mình hỏi anh ấy, anh ấy nói mua cái này.”

Đây là.....đấu pháp gì vậy?

Không kịp nghĩ nhiều, hệ thống bắt đầu tự động bố trí bản đồ thành phố London.

Hình ảnh thay đổi.

Trước mắt Đồng Niên nhanh chóng xuất hiện thành phố London bị phá hủy nát bét sau chiến tranh, nơi nơi đều là phế tích, cô nhìn vài người trên màn ảnh, đột nhiên nhiệt huyết có chút sôi trào, muốn chơi, tay nắm lại, phải thao tác thật tốt.

97: Bạn học của chị dâu, đi cùng tôi nhé.

Grunt: 97, cậu Đông Nam, tôi Tây Bắc, cần quét cho sạch sẽ, đừng tới làm phiền tôi.

97: Tiểu tử nhà người tự lo mình đi, cũng đừng có gây phiền toái cho ta, thứ hạng còn không bằng, còn bày đặt.

Grunt: ôi giờ, có con gái là bắt đầu tỏ vẻ, chứ lưu manh đó giờ.

.....

Á Á cảm giác muốn té xỉu.

Có thể cùng với tuyển thủ chuyên nghiệp ở chung một đội, nhìn thấy được tình cảnh bên trong, có cảm giác như.....cô cũng được tiến vào hàng ngũ tuyển thủ chuyên nghiệp, ở trong câu lạc bộ, đột nhiên cô được đến gần thế giới đó hơn. Như một người đầy kinh nghiệm, cô tiến vào hoạt cảnh, ép mình thoát khỏi trạng thái xúc động, cố gắng đuổi kịp bước chân của 97.

Đi hết rồi?

Đồng Niên méo xệch, nhìn qua bên hình ảnh của Á Á một cái, đã chạy lên mái nhà rồi?

Lolicat: Chúng ta đi đâu vậy?

Gun: Vào ô chat riêng đi.

Lolicat: Nga nga.

Cô chấp nhận lời mời đối thoại của Gun.

Trong tai nghe, hình như nghe được âm thanh của bàn phím? Anh ấy dùng hơn một cái máy tính? Đang làm việc?

Đồng Niên nhỏ giọng hỏi: “Có nghe được em nói chuyện không?”

Anh thản nhiên đáp một câu: “Nghe theo anh, thao tác.”

Đồng Niên lập tức ngời thẳng: “Vâng.”

“Có nhìn thấy cái giáo đường phế tích bên trái em không?”

“Thấy.”

“Đi qua đó, tới rồi thì gọi anh.”

“Vâng.”

Cô sử dụng bàn phím đi đường không thành thực, cho nên liền dùng chuột, cho nhân vật nhảy nhảy, đi tới chỗ đó. “Tới rồi.” Trong tai nghe, anh hình như nghe được cô dùng chuột: “Không biết dùng bàn phím?”

“.....Chưa có quen.....dùng chuột tiện hơn mà.” Sao cứ phải nhất định dùng bàn phím?

Trong tai nghe, anh trầm mặc hồi lâu, phát hiện nhiệm vụ của mình thực gian khổ mà cũng rất thách thức. Đương nhiên, thách thức nhất chính là tính nhẫn nại của anh.....: “Trước mặt em có hai mươi chín bậc thang, w là đi về phía trước, phím cách là nhảy, nhấn cùng lúc nhảy về phía trước, đi từng bậc lên.”

0.0? Cái này với cái lần trước chơi giống nhau nha.....

Vì thế,

Cho đến khi trò chơi kết thúc.....

Đối thủ cũng chưa nhìn thấy Gun thần chân chính, không biết là đang ở trong góc nào, làm gì.

Phía Đông Nam, 97 cùng Á Á gặp được ba kẻ địch, tiến hành quyết đấu, phía Tây Bắc Grunt cũng thành công giết hai mạng, Gun thao tác nhân vật kia cũng không có vấn đề gì, một bên không ngừng điều chỉnh góc độ, nhìn xem bốn phía có người nào lảng vảng không, một bên hướng dẫn cho cô gái nhỏ bên cạnh.....

Nhảy lên bậc thang như thế nào.....

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Cấp Bôn Tọa

Trong vòng hai mươi phút, trận đấu chấm dứt.

Trong phòng chat nhỏ, mấy game thủ vừa bị hạ knock-out tàn nhẫn vẫn đang nhiệt huyết tám chuyện ——

Ta là đại thần người biết đây: Xin không đá nữa....

Não tàn số bảy: Hãy đến nữa đi.....

Sát lạp lạp:Gun thần đang online thật à? Hay là treo máy?
Sao lúc này không thấy?

Tử lạp lạp: Gun???? Hãy chơi thêm một ván nữa đi!!!!

Cô gái bán diêm: Ta nghĩ chắc Gun thần treo máy rồi.....

Sát lạp lạp: Treo máy cũng được! Được gặp G đẹp trai với 97, cũng coi như trước giờ ăn ở tốt!

.....

Đồng Niên cắn móng tay tự hỏi: Sao đã thắng rồi? Sau đó lại tiếp tục rồi rằm, tại sao phải nhất định dùng bàn phím di chuyển.....Tuy rằng cô đã học được cách dùng bàn phím để di chuyển xung quanh, nhảy lên, ném, trước khi lộn ngược, sau khi lộn ngược ——

“Á Á.” Cô kêu người bên cạnh.

“Ừ?” Á Á dánh vẻ phẫn khích, thiếu điều thiếu một cái đuôi đong đưa phía sau nữa thôi —————

“Tại sao chơi trò này phải dùng bàn phím vậy?” Cô không dám hỏi Gun, “Hồi trước mình....với anh họ chơi “GOD”, cũng dùng chuột để di chuyển mà, không phải tiện hơn sao?”

Di chuyển mà cũng phải vất vả như vậy, dùng kỹ năng như thế nào.....cứ tưởng mình ít ra cũng đã di chuyển thành thạo rồi.

Không ngờ chuyển sang Mật thất gió lốc liền khác hẳn.

Lại không dám hỏi Gun.....

Anh nhất định sẽ hỏi ngày xưa chơi trò gì, chơi với ai.

Vậy không phải sẽ bị lộ sao? Nhận nhầm người, cùng Grunt chơi game thật sự rất xấu hổ.

Còn có loại cảm giác áy náy vì làm hồng hạnh vượt tường T^T.....

Á Á “ách” một tiếng, tự hỏi không biết làm sao mà dùng một game có thể giải thích được vấn đề này: “Bình thường thì loại game như kiểu Dota, Liên minh huyền thoại (LOL), Heroes of the storm, GOD đồ, toàn bộ đều dùng chuột để di chuyển, nhưng cái game Mật thất này thì lại dùng bàn phím để di chuyển.

Cô mờ mịt: Nhưng rõ ràng dùng chuột cũng vẫn đi được mà.”

“Ừ thì được, nhưng mà người nào chơi cũng dùng bàn phím, lúc nào không tiện thì mới dùng chuột. Mật thất là game thực tế, các động tác trước khi lên ngược vân vân, các động tác chi tiết khác đều là dùng bàn phím thao tác, một cái nhấp chuột thì không thể làm nhiều động tác như vậy.”

Đồng Niên 0.0.....

“Nhưng mà tới StarCraft, Warcraft thì lại khác, cách dùng chuột không giống như vậy nữa ——”

Đồng Niên tiếp tục 0.0.....

Á Á lặng lẽ, thu lại lời giải thích của mình: “Tóm một câu lại là, mỗi game mỗi kiểu.”

“Ờ,” cô gật đầu như thật, “Vậy cậu lúc thì chơi Dota, lúc thì chơi Starcraft, lúc lại chơi Mật thất, không bị loạn à?”

Á Á.....

Người chơi game đã mười mấy năm làm sao mà loạn được.

Có loạn cũng chỉ có mỗi em gái nhỏ còn không phân biệt nổi các loại game này.....

Rất nhanh sau đó, hiệp hai bắt đầu.

Ở bên kia, Gun hình như đang mở hội nghị qua điện thoại, nhắc cô đóng cửa sổ nói chuyện lại.

Anh gõ cho cô liên tiếp, để cô bắt đầu luyện tập đối súng đối đao, lên đạn, nhắm, bắn, nhưng.....

Cô nhìn thôi đã đủ choáng váng, lặng lẽ gửi tin nhắn riêng cho anh.

Lolicat: [giơ tay] có thể hỏi anh một chuyện không?

Gun: Nói.

Lolicat: Em học chậm anh có ghét em không?

Gun: Sẽ không.

Cô có chút cảm động, đáy lòng tê dại, không ngờ anh có thể kiên nhẫn như vậy — rất nhanh, Gun lại gửi thêm một câu nữa.

Gun: Cũng không trông chờ em học được.

Lolicat:.....Vậy....còn dạy em làm gì?

Gun: Giết thời gian.

.....

Trong tầm mắt cô, Á Á và 97 phối hợp rất tốt, tuy rằng cô nhìn cũng không hiểu lắm, nhưng nhìn thấy hai người đó chạy trốn, lẩn lộn, bắn súng, vùn vùn, liền cảm thấy nóng máu.....Nhìn thấy như vậy, liền cảm thấy có chút chán nản, hăng hái nhảy nhót lúc này cũng mất sạch, chống cằm, nhìn máy tình chờ hội nghị qua điện thoại của anh kết thúc.'

Một lúc sau, Gun hình như cũng phát hiện ra cô không có động tĩnh gì.

Gun: Sao lại bất động rồi?

Lolicat: Đang đợi anh.....

Gun: Không thích bắn nhau? Thích thêm máu?

??

!!! Không thể nào.....

Cô ngân ngốc nhìn màn hình máy tính.

Anh làm sao mà biết được, lúc trước mình chơi cùng Grunt, huống hồ còn dùng nick của người khác. Bình tĩnh bình tĩnh, nhất định chỉ là anh

thuận miệng hỏi thôi, giống như Á Á nói vậy, có mấy loại game cơ mà, anh chỉ thuận miệng hỏi thôi ——

Vì thế, cô quyết định giả ngu.

Lolicat: A?.....Thêm máu gì? 0.0

Gun trầm mặc.

Vài giây sau, lại gửi thêm một hàng chữ: “”(> ^ ω ^

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Em Thích Anh?

“Anh.....vào bằng cách nào vậy?” Cô thì thào, không dám tin.

Muốn vào đây hình như không dễ nha?

Triển lãm trò chơi manga này, hầu hết các nhà sản xuất game anh đều biết, đi theo đến đây, nói vài ba câu với nhân viên công tác là vào được. Muốn vào cũng không có gì khó đi? Đương nhiên, nói với cô gái nhỏ cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Anh trực tiếp bỏ qua vấn đề này, ngón tay lướt qua mu bàn tay cô: “Em cứ tiếp tục, anh tùy tiện đi dạo một chút.”

Mu bàn tay cô run lên một trận, suýt chút nữa thì không cầm nổi bút nữa.

Anh đứng thẳng dậy, giống như không có chuyện gì.

Đi rồi.....

Phía sau mấy người giám đốc thị trường game đi theo, cùng anh trao đổi hoạt động buôn bán trong tương lai, còn muốn câu lạc bộ K&K giúp đỡ hoạt động trên thị trường.....Trong hàng, một cô gái lấy điện thoại ra muốn chụp lén, liền bị nhân viên ngăn lại. Đây là đối tác lớn, tác phong trước sau như một cấm tuyên truyền ảnh chụp, cho nên nhân viên cũng cho rằng đây là người nhà, cũng không thể để bị chụp trộm.

Mà ở chỗ bàn ký tên, cô vẫn còn đang ngây ngốc —————

“Điện hạ,” leader fan club bên cạnh kích động đến đỏ mặt, kéo kéo tay áo cô, “Điện hạ, quá đẹp trai! Bạn trai của cậu quá đẹp trai!”

“Ừ.....” Cô mặt dày phụ họa theo.

Thật sự rất đẹp trai mà.....

Sau đó, mãnh liệt cúi đầu, liều mạng ký ký ký ký.....

Nhanh chóng ký xong.

.....

Một bên khác của hội trường, rất nhiều game thủ cũng đã nhận ra, Lão đại của K&K xuất hiện ở triển lãm cá nhân này. Dù sao thì hoạt động thương mại bình thường anh cũng rất ít khi xuất hiện, mọi người vây xem rất náo nhiệt, có khi còn xin được chụp ảnh chung nhưng đều bị từ chối, chỉ có thể lấy điện thoại ra, chụp mấy tấm.

Cuối cùng, anh đi dạo cũng chán, liền ngồi ở khu làm việc của “Mật thất gió lốc”, một bên cúi đầu chơi game trên điện thoại, một bên nghe mấy vị giám đốc thị trường game chia sẻ kế hoạch tương lai.

“A,” vị giám đốc của “Mật thất gió lốc” đột nhiên nhớ ra, “Tôi thấy bạn gái của cậu nhìn rất quen, hình như có người đề nghị cô ấy làm COS chính thức.”

Ngón tay Gun dừng lại một chút: “Cái đó là gì vậy?”

“Thì là chúng tôi muốn tổ chức lễ hội COS, để tuyên truyền thôi,” vị giám đốc thị trường lấy điện thoại di động ra, cho anh xem mấy tấm ảnh chụp, “Là như thế này này ——” loại hoạt động COS này đều lộ chân lộ ngực, hơn nữa trò chơi bắn nhau, nhân vật nữ đúng là rất gợi cảm.

Người kia quay người, phát hiện.....

Ách —————

Người kia ngượng ngùng cắt điện thoại đi.

Sắc mặt Gun đã cực kỳ không thoải mái, cũng lười đáp lại, quả thực một chữ cũng không muốn đánh giá. Cái này với cái kia, bình thường cũng không để ý lắm, sao bây giờ nhìn một cái là thấy hết rồi? Anh nhú mi, không biết cô gái nhỏ từ lúc nào thì lại đam mê cái thể loại sắm vai này, nhưng lại nhớ tới cô thích mặc cái kiểu tất gì đó, rồi lại còn kiểu áo nơ con bướm nữa.....

“Em xong rồi!” Cô gái nhỏ ôm ba lô thở hồng hộc chạy tới: “Anh còn đang bàn công việc à?”

Anh xách ba lô lên, đeo lên vai: “Đi thôi.”

“Ồ.” Cô ngoan ngoãn đuổi theo.

Tiện thể, lạng lẽ ngắm anh.

Làm sao vậy?

Kết quả, nhóm fan xin chữ ký của Mật thất ๑ Cá bơi lúc này gặp được vị này nhân khí cao, đôi mắt mở to nhìn Điện hạ nhà mình, cúi đầu, chạy chậm theo sát cước bộ của đại soái ca đẹp trai vô địch phía trước. Điện hạ còn chủ động kéo tay anh ta! Năm tay đó năm tay đó! Không năm à?!

Mẹ kiếp, sao lại đối xử với Điện hạ của chúng tôi như vậy!

Ồ? Dừng bước rồi dừng bước rồi, oa oa, tóm lấy cổ tay!

Ồ?.....

Điện hạ thấp quá rồi.....

Bình thường không nghĩ là thấp như vậy nha.....

Sao trông như là bị người ta xách đi vậy.....

Đồng Niên bị anh xốc lên xe, ngồi ở ghế phụ, còn đang vân vê cổ tay mình. Chủ yếu là do đeo nhiều đồ, cổ tay rất đau, cô nhìn trộm anh vài lần, người kia không có biểu cảm gì.

Cầm chìa khóa xe trong tay, mở khóa, khởi động.

Thả phanh tay.

Giảm chân ga, trực tiếp chạy lấy người.

Im lặng duy trì cho đến khi hai người về đến trụ sở Trung Quốc của K&K, đi theo anh xuyên qua khu hội nghị, khu huấn luyện, trực tiếp đi vào khu nhà ở, phòng thứ nhất cuối hành lang.....Phòng của anh? Cô nháy nháy mắt, bên tai nóng hầm hập, đi chậm lại theo sát anh, vào trong ——

Lần đầu tiên vào đây, đèn tối thui, hơn nữa.....

Là chỗ hai người tựa vào tường dính lấy nhau, tuy rằng cuối cùng cũng bị ném lên giường, liền nhanh chóng mê man đi mất.

Hoàn toàn không biết phòng của anh ở K&K trông như thế nào.

Cô nhìn quanh một vòng.

Vẫn là màu xanh đậm như cũ, chỉ là đơn giản hơn so với nhà của anh nhiều. Giường đơn tựa vào tường, trên giường có rất nhiều quần áo lộn xộn, phía tường đối diện, có bốn máy tính xếp thành một loạt. Không có thảm, không có đồ trang trí, nhưng có rất nhiều máy chơi game, máy điện tử, tạp chí.

Gun tiện tay ném túi hành lý vào góc tường, kéo ghế xoay đến, ngồi xuống, nhìn về phía cô vỗ vỗ chân.

Đồng Niên cắn môi, đem ba lô của mình đặt trên bàn máy tính, phía trước màn hình, đi qua, mới vừa làm động tác ngồi xuống, đã bị anh đè bả vai, chặt chẽ ấn xuống.

.....

Cô hơi vắn vẹo, muốn tìm góc độ thoải mái.

Nhưng loại động tác này ——

Gun híp mắt lại, có một chút bản năng sống dậ, cảm giác muốn thân cận cô thức tỉnh. Tay anh trên lưng cô giữ ôm chặt, mặt kề sát: “Nói đi.”

.....

Muốn nói thật sao?

“Anh đếm cho em nhé.” Anh bổ sung.

Cô gái nhỏ ngồi trên đùi anh, tiếp tục vắn vẹo, làm dịu đi cảm giác bất an của mình. Anh ngả ra sau, cả người thả lỏng dựa vào ghế, ôm lấy thắt lưng của cô. Nhắm mắt dưỡng thần.

Hơi thở ấm áp, rất nhanh phả lên xương quai xanh của anh.....

“Em.....”

“Ừ.”

“Thích anh.” Mặt cô nóng bừng.

“Tiếp tục.” Tay anh trượt trên lưng cô xuống dưới, một tay nâng thân thể cô.

“Em thích anh, Hàn Thương Ngôn.....”

Trên người Đồng Niên hơi nóng, hanh hanh, lại có chút mềm mại:
“Em thích anh...”

“Ừ.” Châ anh hơi dùng sức, xoay ghế dựa ra phía sau, dễ dàng trở tay, kéo rèm xoạt một cái.

Phòng liền tối.

Mấy ngày nay tâm tình anh rất kém, đã tới giới hạn bùng nổ rồi.

Lúc ở triển lãm nhìn thấy cô, biểu hiện rất thoải mái lại đùa giỡn, đều là để che dấu.

Anh ôm lấy cô, đi đến bên giường, cúi người buông cô ra, sau đó đem mấy món quần áo lung tung ném vào trong góc: “Tiếp tục.” Đồng Niên nằm xuống, nhẹ vùi người xuống. Cô khẩn trương thẳng lưng, đã sớm quên còn phải lặp lại chín mươi bảy lần – em thích anh.

“Khẩn trương cái gì?” Tay anh lướt qua sau lưng cô, cởi áo đen tay ngắn ra, ném xuống chân giường.

Ok, chỉnh đốn xong rồi.

Giường đơn, rất hẹp.

Anh ôm cô dưới thân, áp người lên. Giường không rộng cũng có cái tốt.

Cô gái nhỏ dưới thân cả người đã cứng đờ, biểu cảm anh dường như chết hiên ngang lắm liệt.....Anh nhin không được nhẹ giọng cười: “Nghĩ cái gì thế? Anh ngồi mệt rồi, muốn nằm một lát.”

Mới không phải, rõ ràng tay anh lộn xộn....

Anh cười, đầu tựa vào cổ cô, liền xem cô như gối ôm ôm lấy, im lặng, bất động. Cô kinh hồn bạt vía đợi thật lâu, chờ, chờ, liền cảm giác được tiếng hít thở nhẹ nhàng, chậm rãi mà nhu hòa của anh.

Đang ngủ?

.....

Không phải chứ? 0.0. Cô muốn nhìn anh, nhưng mặt anh lại đặt trên vai mình, không nhìn được.

“Không ngủ,” giọng của anh hơi trầm.

“Anh không phải là.....mất hứng đấy chứ?” Cô nhẹ giọng hỏi.

Anh không trả lời.

Cô đưa tay ra, sờ sờ mặt anh: “Hàn Thương Ngôn?”

Anh vẫn không hé răng.

Cô lật người lại, không may mắn phát hiện chân của mình đang đặt ở nơi nào: “Vừa rồi còn nói không ngủ mà.....”

Liền im bật.

Anh đột nhiên lấy tay đi vào.

.....

Ở Tam Á cùng những người bạn cũ âm ỉ một trận, đúng vậy, lần này trở về, anh muốn tìm lại mọi người trong chiến đội ngày trước, muốn cho họ một tương lai an toàn, đáng tin cậy. Nếu năm đó ngày chiến đội giải tán, anh không vì hành động theo cảm tính mà rời khỏi Trung Quốc, dựa vào bản thân mình, từ từ cũng có thể giúp chiến đội phát triển hơn nữa.....

Không ngừng thi đấu, đạt được vinh quang, khắc tên tất cả đồng đội mình trên cúp.

Tên lưu sử sách hay những thứ khách, căn bản anh không cần, trên thế giới này có người nhớ tên Gun hay không cũng không sao cả. Lúc trước đám tiểu tử bị mình chửi cho mất mặt, có bao nhiêu chờ mong, anh không phải không biết, bởi vì biết, cho nên mỗi ngày đều mắng mắng mắng, nóng lòng muốn mọi người vượt qua mình....

Nhưng mà ——

Anh cắn xuống, cô gái nhỏ ô một tiếng.

Nếu SP chiếu cố bọn họ không tốt, vì sao không đến K&K?

Không thể kiềm chế được, khát vọng muốn.....

Anh bắt lấy hai cổ tay mảnh khảnh kia, đặt trên đỉnh đầu cô, im lặng nhìn cô. Áo sớm đã bị chính mình cởi ra rồi, ngổn ngang, nhưng nhìn thấy hết thảy.....Anh cố gắng lấy lại hô hấp ——

Bỗng nhiên buông tay, trực tiếp xoay người, làm chính mình ngã thật mạnh xuống đất.

Anh nằm ngửa mặt, nhìn dấu K&K thật lớn trên trần nhà, lưng dán chặt vào sàn nhà lạnh như băng, thở dốc một hồi, nhảy dựng lên, cũng không dám nhìn lên giường.

Sau đó mặc áo vào, mở cửa đi ra.

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Em Thích Anh E

Chỗ phía trước cửa bị đâm vào, điều duy nhất người trên giường làm chính là: giả chết.

0.0.....

Cô không ngừng thở phì phò, đầu óc mờ mịt, mờ mịt.....trắng xóa.

Phanh một tiếng, căn phòng yên tĩnh trở lại.

Cô rút cục chậm rãi vươn tay, lén lút kéo lấy ga trải giường dưới thân, lăn lăn, trực tiếp chui vào. Cái kia đâu cái kia đâu, à, đúng rồi, trên cánh tay.....Cô dùng ga trải giường che lại, hít sâu hít sâu, ngón tay mềm nhũn, không còn khí lực.

Đợi tới lúc hoàn toàn mặc xong quần áo, mới từ từ chui đầu ra ——

Ách, đi thật rồi sao?

Chắc không giận đấy chứ? Vừa rồi anh đá mấy cái, đầu gối chắc là, aiz, sẽ rất đau?

Hình như chỗ đó cũng rất yếu.....

Đồng Niên thở dài một hơi, thất bại, ngồi ở trên giường do dự.

T.T Làm sao bây giờ.....

Đã nói là muốn ở cùng anh cả đời rồi.

Cô lấy tay sờ sờ ngực, vốn định áp chế con tim đang đập dồn dập, đột nhiên nghĩ tới một hình ảnh ————— Thế mà lại cắn! Cô ngã mạnh quy đầu gối xuống, như con tôm bị luộc chín, khí nóng bốc lên từ trong ra ngoài.....

Gun ra khỏi phòng, mang theo áo sơ mi, hối hận.

Chết tiệt Hàn Thương Ngôn!

Anh vừa đi vừa trùm áo vào, đi được vài chục bước, nhịn không được hung hăng đá vào bức tường trước mặt.

Mấy đội viên nhỏ tuổi trước mặt đang cười hì hì vẻ chào hỏi, một đám liền ngây người, hoàn toàn không dám động đậy, giả chết, giả làm không khí, hay giả làm cái gì đấy cũng được, giả làm cái tường bị đá kia cũng ok luôn, chủ yếu là không được để cho Lão đại phát hiện ———

Gun đang áp chế không thấy được mấy tên tiểu tử bên cạnh, đi qua sát bên, không nói một lời nào liền đi khỏi trụ sở K&K .

Đi xuống hầm gara, lái xe thẳng đến trung tâm thương mại thành phố.

Đi xuống đến tầng một dưới mặt đất, bắt đầu đi qua rất nhiều quầy, mua mua mua, bánh su kem, bánh macaron, bánh pudding, ô mai, bánh ngọt.....Cuối cùng, lúc đem một chồng hóa đơn đi quét thẻ, ngay cả cô thu ngân cũng cho rằng đại soái ca này muốn mở nhà trẻ ở nhà để các bạn nhỏ trong gia đình tụ hội.

Dựa vào kinh nghiệm lúc anh nuôi thú cưng, mua cho con mèo nóng tính ruột cá mà nó thích ăn là biện pháp hay. Anh thật sự không có kinh nghiệm dỗ con gái, giống như ngày trước Solo có tiền liền mua các loại đồ

ăn vặt hiếm có, kỳ lạ, đắt tiền cho appledog.....Gặp qua hai kinh nghiệm như vậy, liền làm quyết định này.

Dem hết đồ lên xe có chút tổn sức, đem lên lầu càng mệt hơn nữa.

Chủ yếu là do nếu không giữ cân đối, chỉ sợ bánh ngọt trong hộp sẽ bị đổ mất.

Nửa tiếng sau, anh lại một lần nữa đứng trước cửa phòng mình ở ký túc xá, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, ngộ nhờ cô gái nhỏ tự chạy đi mất thì làm sao bây giờ? Đi đến trường tìm? Cũng còn đơn giản. Nếu chạy về nhà.....Anh nghĩ mình đã từng cố gắng muốn cha mẹ cô chán ghét việc này, có phần.....bó tay?

Nhất định là bó tay.

Mấy từ kỳ lạ này nháy ra trong đầu, làm anh tự giễu cười cười.

Lấy thẻ phòng ra, quẹt thẻ.

lúc đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy cô gái nhỏ đang nằm rồi, chống cằm, đang đung đưa trước máy tính của anh. Quần áo giường chân giường đã biến mất, đồng được chõng lên rồi, thành một đồng.

Tốt lắm, thoát nhìn.....tình trạng này rất tốt.

Anh lướt qua màn hình máy tính, phát hiện là trang mạng, cũng không nhìn nhiều nữa.

“Anh đã về rồi?” Cô quay đầu lại, cười xinh, rất ngượng ngùng.

Tốt lắm, thoát nhìn cảm xúc cũng không tồi.

Anh đem một đồng bích, hộp giấy màu hồng, đỏ, xanh nhạt.....còn có các màu sắc cô gái nhỏ vừa nhìn đã thích treo lên song cửa sổ, trầm mặc,

đi qua, xoay người, ôm lấy lưng và chân của cô, bế lên.

Sau đó đổi lại, chính mình ngồi trên ghế.

Lúc cô ngồi trên đùi anh, cánh tay lập tức vòng lên cổ anh.....

“Tâm tình anh không tốt lắm, ở Tam Á cãi nhau với đồng đội cũ một trận, thiếu chút nữa đánh nhau.”

“Vâng.....” Cô cảm thấy tư thế này hơi bất tiện, điều chỉnh một chút, vòng chân qua đùi anh.

Anh nhíu mi, loại tư thế này.....” Ở triển lãm nghe người ta nói em phải tham gia COS, cũng rất không dễ chịu.” Dù sao cái loại trang phục COS này cũng rất hở hang, đáng người cô lại tốt như vậy, thật sự không thích hợp làm đại diện.

“Ừ.....” Ánh mắt cô lóe lên, “Anh ghen.”

.....

Anh cảm thấy không đúng lắm.

Loại cảm giác này.....

Anh nhanh chóng tìm trong phòng một vài đồ vật chứng minh phỏng đoán của mình là đúng, sau đó thành công tìm thấy trong thùng rác hai lon bia. Thân thể nhỏ bé kia đã muốn kín kẽ dựa sát vào người anh, anh muốn trốn rồi, nhưng không còn chỗ nào nữa.....

Bình tĩnh, Hàn Thương Ngôn.

Bình tĩnh.

Tốt lắm, tránh ngực cô đi, cố gắng tránh đi.

Môi cô mềm mại, ngây ngô, còn có đôi tay nhỏ bé kia, ở trên cổ cùng xương quai xanh của anh cọ xát, thuận tiện nhẹ giọng than thở: “Em....không rành lắm, lên mạng tìm.....”

Lúc Gun dùng vài giây, nhận thức rõ ràng ý tứ ngấm ngầm của câu này, quét mắt qua màn hình máy tính.

Mẹ kiếp!

Anh nhắm mắt lại.

Giây tiếp theo, liền cảm giác được hơi ấm đặt ở trên mắt đang nhắm chặt của mình.

Mỗi bên chạm một cái, sau đó là mũi.....

Anh vẫn không nhúc nhích, cố gắng làm cho mình không phát sinh quá nhiều cảm giác, nhưng lại không thể tỏ ra tránh né quá rõ ràng, cô gái nhỏ sẽ đau lòng.....Lần này tuyệt đối không thể làm càn, ít nhất phải đợi tới lúc xác định, hoặc là....đỉnh hôn đàng hoàng rồi hãy nói sau.

“Hàn Thương Ngôn, anh là lần đầu tiên sao?”

.....Anh thật không muốn trả lời.

Nhưng nghĩ lại thấy cô sau khi uống rượu vẫn có thể nhớ rõ ràng mọi chuyện, vẫn nên trả lời thì tốt hơn.

Vì thế anh bất đắc dĩ, giọng rất thấp “Ừ” một tiếng.

Bởi vì câu này mà cô ngây ngô nở nụ cười, bập môi hôn anh một ngụm: “Của em.”

.....

Ngây ngô cười xong, cô cũng rất nhanh chóng tiến công chiếm đóng, muốn cởi áo anh ra.

Gun hít một hơi sâu, lấy khuỷu tay chặn áo của mình lại, không cho cô kéo ra, kết quả vạt áo bị vén lên, tay nhỏ bé của cô liền trực tiếp sờ lên, néo néo, vân vân: “Thoải mái không?”

Mẹ kiếp.

Anh muốn chạy trốn rồi.

Không thể đẩy cô ra, đẩy ra rồi lại khóc mất, phải mau chóng nghĩ biện pháp, nghĩ ra cách gì đó hấp dẫn lực chú ý của cô. Anh mở mắt ra, muốn nhanh chóng tìm kiếm đối sách, làm thật quyết đoán, thoát khỏi cảnh túng quẫn này, không nghĩ tới lúc đang trợn mắt đó, nhìn thấy cô ngoan ngoãn cúi đầu, nghiêm túc cởi bỏ áo sơ mi có con bướm trên ngực của mình ra, tiếp tục cởi nút thắt.

Ngay lúc đó anh gần như đồng thời nắm lấy tay cô, ách một tiếng muốn ngăn lại: “Đừng náo loạn.”

Trong nháy mắt nắm lấy tay đó, đầu ngón tay cũng đụng phải chỗ không nên đụng, anh trầm mặc, áp chế, để chính mình không rơi vào mê hồn trận của cô, cô thì lại mịt mờ, mơ hồ tự hỏi, có phải tình tự có vấn đề hay không.

Ý, đúng rồi, trên mạng nói tiến công chiếm đóng không có cởi quần áo.....

Cô gật đầu, mặt đỏ bừng, lại ôm lấy thắt lưng anh, có chút không yên chất vấn anh: “Cái đó.....giống như gãy chân vậy hả? Hay là đau giống như gãy xương?”

.....

Hỏi ra thành lời rồi, nhẹ nhàng tan vào không khí.

.....

Hương thơm trên người cô rất mê người, anh muốn chôn mặt sâu trong làn tóc cô, sau cái cổ nhỏ nhỏ kia, chỗ mềm mại nhất, thơm nhất, muốn lưu lại nhất. Nghĩ như vậy, cũng phải dựa gần vào chỗ thuộc về anh.

Thuận tiện nhắc nhở chính mình, dừng lại, tất cả phải dừng ở đây.....

Tiếng tim đập càng lúc càng lớn, nặng trĩu, buồn bực tới mức phát đau.

“Hàn Thương Ngôn,” cô ngửa đầu, bị anh hôn đến ngửa rồi, “Em thích anh.”

Thích đến nội hận một ngày có hai mươi lăm tiếng muốn ở cùng anh.

Liên dính vào anh, nhìn anh tức giận, nhìn anh cười, nhìn anh nóng nảy, nhìn anh làm việc.....

Anh nghe cô nói, hương vị thuộc về riêng anh, dùng thanh âm nhỏ khó có thể nghe thấy, trả lời cô: “Nghe thấy rồi.”

Anh là của em, sớm hay muộn gì cũng là của em, đừng nôn nóng như thế.....em còn nhỏ.

Lời đi vào trong tim, nói không nên lời. Những lời như thế này, cả đời anh cũng không thể nói ra.

Nhưng đã từng nghĩ qua rất nhiều lần, mấy đêm ở Tam Á, lúc nhìn mấy tên tiểu tử huấn luyện, lúc nhàm chán tham gia hoạt động giao lưu, thậm chí cả lúc ăn sáng, trước lúc lên đường đến sân bay, còn có lúc đứng

phía xa trong triển lãm xem cô ký tên đến nửa giờ, liên tục chuyển động cổ tay, tiếp tục vùi đầu khổ sở ký.....

“Đúng nha.....” Cô gái nhỏ còn thật sự rất muốn tấn công, ở bên trong áo anh vuốt vuốt, có chút xấu hổ, quan tâm hỏi một câu, “Anh có muốn tấn công trước không?”

.....

.....

.....

“.....Không cần thiết.”

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Đại Lừa Dối?

Anh cảm thấy nên nói cho cô gái nhỏ biết một chút

Loại chuyện này đối với đàn ông mà nói.....là vô sự tự thông.

Nhất là đàn ông đã trưởng thành.

Đầu lưỡi đảo quanh tai cô một cái, cắn xuống, xương thật mềm, chuyển động giữa răng của anh.

Một dòng điện chạy qua cơ thể cô, ngay cả đầu ngón chân cũng mềm nhũn ra rồi.

“Đây là bản năng, biết chưa?” Giọng nói của anh như đang nhẹ nhàng cọ sát.

Chậm chạp, hạ xuống một chút, kề sát vào.....

Chân cô kẹp lấy thắt lưng anh, không ngừng xô dịch vị trí. Dựa sát vào, lại xích ra xa, cũng không biết là có thoải mái hay không, xương cốt cũng muốn gãy luôn rồi.....

A.....ngồi phải chỗ đó rồi (⊙o⊙).

Cô bắt đầu lờ mờ rồi.....

Chớp mắt một cái, cơ thể của anh liền căng thẳng, cầm đặt lên vai cô, vòng tay ôm lấy chân cô, ôm cô đứng dậy.

Uống rượu vào là lại nóng nảy, muốn cái gì là đòi cho bằng được, nhưng cũng không rõ ràng lắm, không biết rút cục là cô muốn cái gì.

Hành vi thân mật thể xác này, quá trình cũng không có đơn giản như mấy câu chữ miêu tả....

Cô bị ôm lấy, ném lên giường.

“Giờ ngủ đi.”

(⊙o⊙).

“Anh không tức giận, cũng sẽ không chia tay, nghe hiểu chưa? Ngủ đi!”

Chăn trùm lên, từ đầu đến chân đều bị che phủ.

Cô tiếp tục (⊙o⊙).

Vì thế, nhóm đội viên K&K vừa đến Tam Á tham gia hoạt động, liền nhìn thấy Lão đại từ ký túc xá đi ra, hung hăng đánh lên cửa. Mọi người 0.0.....Nhìn thấy quần, đai lưng, áo của Lão đại toàn là nếp nhăn.....

Ách, ngay cả tình yêu của chị dâu cũng không thể làm Lão đại vừa thất bại ở Tam Á trở về bình tĩnh sao?

Tỉnh lại lần nữa, trời đã tối thui.

Đồng Niên ở trên giường sờ tới sờ lui, muốn tìm điện thoại xem mấy giờ rồi, tiện thể cố gắng nhớ lại xem sao mình lại ngủ ở chỗ này, sau đó.....hoảng hốt ngồi dậy, còn đang ôm chăn, đã nghĩ đến chuyện bỏ chạy.

Lúc này, cô mới nhìn vào trong bóng tối, thấy anh đang dựa vào ghế bên cạnh giường nghỉ ngơi.

.....

Cô không dám lên tiếng.

Nhanh chóng cài lại cúc áo, nơ con bướm của mình.

Sau đó, tay chân nhẹ nhàng leo xuống giường, đi chân đất, tìm giày.

“Tỉnh rồi?” Mắt anh còn chưa mở, liền hỏi một câu như vậy.

“Vâng.....” Cô không dám nói nhiều.

Thật là đáng sợ.....

Thiệt tình.....

Không làm gì cũng thật đáng sợ.....

Thật đáng sợ.....

Gun thở dài một hơi: “Mẹ em gọi cho em bốn mươi bảy cuộc.”

“A?” Đầu cô vẫn chưa quay qua đây.

“Anh không có nhận.” Nếu nhận, khẳng định sẽ bị chém chết.

“Ừ.....” Cô dờ dẩn gật đầu.

“Nhưng mà em nhận.”

“Hả?”

Gun lấy điện thoại đưa cho cô, muốn giúp cô nhớ lại, bọn họ nói cái gì, mới dẫn đến việc mẹ cô gọi tới bốn mươi bảy cuộc điện thoại. Say rượu vẫn còn nhớ được, nhưng say rượu làm cô ngủ say hơn.....Cô suy nghĩ nửa ngày, rốt cục cũng tìm được một chút ý thức, hình như: “Nói, nói ngủ ở chỗ của anh.....”

Dùng từ.....cũng thuần khiết quá mà.....

Anh biết ngay —————

Gun nâng cằm, chỉ về phía toilet: “Đi rửa mặt, anh đưa em về.”

Đồng Niên ngoan ngoãn xuống giường, đi giày, tiến vào toilet. Gun bật đèn, chuyển động tại chỗ một vòng, chọn ra vài cái áo sơ mi trông đứng đắn, mặc vào, rồi thay quần dài.....

Thay từ đầu đến chân.

Chờ tới lúc Đồng Niên đi ra, nhìn thấy anh đang đứng quay lưng về phía mình, nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, đang mặc áo sơ mi, còn chưa cài hết cúc áo.....Hả? Đã thay quần áo rồi sao?

Anh quay đầu lại, nhìn cô gái nhỏ.

Vẻ mặt lạnh nhạt cài từng cái cúc áo.

Đồng Niên cắn môi.

Hóa ra thói quen của anh là cài từ dưới lên trên.....thế mà không cài nhầm à?

Ách.....được rồi, chắc là không nhầm.

Cài đến nút thứ hai, rồi nút đầu tiên, không nhầm.

Sau đó, là cổ tay áo.....

Cô nhìn đến nổi mặt cũng đỏ lên, cúi đầu, tìm thấy giày của mình dưới chân giường, đi vào, đeo ba lô lên. Đỏ mặt đứng tại chỗ, hạ ánh mắt xuống, vẫn là nhịn không được lại liếc vài cái.....Lần đầu tiên thấy anh mặc áo sơ mi.

Màu đen, thật đẹp.

Anh lấy áo khoác, cầm lấy chìa khóa xe với điện thoại, đi tới, vuốt tóc cô: “Đây không phải là vòng cổ sao? Sao lại đeo tay?” Từ lúc đưa cô về đây, tình cảnh hỗn loạn, cũng chưa chú ý đến trên cổ tay cô có quần mấy cái thứ này.

Hả? Nhờ anh nhắc, cô mới nhớ tới cái vòng trên cổ tay: “Cái này a? Dài quá, đeo cổ thì kỳ lắm, đeo tay thì hợp hơn, đủ bốn vòng.” Đây là món quà đầu tiên mà anh tặng cô.

Vì muốn đeo cho anh xem, trước triển lãm hôm nay thì vẫn còn cất riêng ở nhà.

Anh ừ một tiếng: “Thích không?”

“Ừ.” Mặc dù hơi dài.....

Gun thực ra cũng đã quên, nhìn tới cái vòng mới nhớ tới tổn thất năm nay của mình.

Về cơ bản thì cũng không biết ai từng đeo qua cái vòng cổ lỗi thời này, làm cho tiền gửi ngân hàng hai năm nay của anh hết sạch, toàn bộ chuyển hết qua số nợ của dì. K&K Trung Quốc cũng vừa mới bắt đầu hoạt động, đang thiếu vốn, may mắn là doanh thu toàn cầu có lời, chứ không thì ngay cả cái quần cũng mất luôn rồi.....

Chính là vì cái vòng này, làm cho anh nếm được mùi vị phiêu bạt ở Trung Quốc, đoạn tuyệt quan hệ với người nhà.....

Phải tiết kiệm mà sống qua ngày.

Có điều nhìn bộ dáng của cô gái nhỏ bây giờ, hình như không phải nói dối, chắc là trời sinh đã thích mấy cái đồ lấp lánh này.

Anh cũng không quan tâm đến cái vòng nữa, đưa cô rời khỏi trụ sở của K&K, lái xe thẳng đến nhà cô.

Ở trên đường, anh bảo Đồng Niên gọi điện thoại cho bố mẹ, nói muốn cùng mình về nhà giải thích. Đồng Niên nghe lời anh làm theo, sau khi cúp điện thoại, có chút không yên ——

Hình như bố mẹ không thích lắm, anh.....không tốt sao?

Sao trong điện thoại lại hỏi, không phải chia tay rồi à? Rồi mấy câu đại loại như sao lại chưa chia tay.....

Rất nhanh, đã đến nơi rồi.

Dừng xe, rút chìa khóa, xuống xe.

Hai người đi bộ, đến cửa nhà cô, Gun lấy điện thoại ra, để chế độ im lặng. Sau đó, ở trên hành lang yên tĩnh, anh nói với cô: “Tí nữa anh có nói cái gì thì cái đó cũng là thật, hiểu chưa?”

Cô ừ một tiếng, bị anh làm cho căng thẳng.....

Cô lấy chìa khóa ra, mở cửa.

Trong phòng khách, bố mẹ đều đứng lên, mẹ rất nhanh đi tới, cô còn chưa kịp thay giày đã bị kéo qua, thấp giọng nói: “Thật biết làm cho người

ta lo lắng, không phải nói đã chia tay rồi sao? Sao đột nhiên lại.....”
Bố cô ho khan: “Niên Niên, lên lầu đi.”

A?

Không được.....

Cô cúi đầu, không chịu đi.

Nhờ đâu cô lên lầu rồi, hai người lại làm anh ấy khó xử thì làm sao.

Ở nhà anh đã bị ghét bỏ rồi, không được hoan nghênh, hay bị khi dễ, ngay cả bạn bè cũng không có, nếu ngay cả người nhà cô cũng bắt nạt anh.....

Cô nhỏ giọng nói: Mọi người muốn nói gì, con cũng muốn nghe, sẽ không chen lời.”

CHuyện này chung quy cũng là chuyện của cô, bố mẹ nhìn thấy bộ dáng kiên trì muốn nghe của cô, cũng ngầm đồng ý.

“Tiểu Hàn à,” bố cô ngữ khí ôn hòa, “Không cần thay giày đâu, cứ qua đây ngồi đã, rồi chúng ta nói chuyện.”

Anh đem chìa khóa xe nhét vào túi quần, vẻ mặt nghiêm túc đi qua: “Thật ngại quá, đáng ra cháu phải nói trước mới đúng, mời cô chú cùng ngồi.”

Anh nói cũng được.

Bố mẹ cô liếc nhau, dù sao cũng phải trải qua trình tự này.

Trước phải thăm dò tình huống, nhìn xem thái độ của hai người, dù sao cũng ở cùng một chỗ chưa bao lâu, công việc của hai người, quan hệ trong cuộc sống, tuổi tác cũng kém khá nhiều, tóm lại là không bền được.

Nhưng tốt nhất, tối nay tỏ thái độ cho rõ ràng, không thể chống đỡ nổi nữa rồi, hai người mới cùng một chỗ chưa bao lâu mà đã ngủ cùng nhau.....Con trai lớn nhà Hàn gia như thế này thì thật tùy tiện.

Anh thấy hai vị trưởng bối ngồi xuống rồi, lúc này mới ngồi lên sofa.

Chỗ anh ngồi, vừa hay đối diện bọn họ.

Sau khi trầm mặc hơn mười giây, hai tay anh đan vào nhau, đặt trên đùi, tư thế ngồi rất nặng nề, nhìn qua là thấy bụng đầy tâm sự, bộ dáng có rất nhiều lời muốn nói.

Không khí trong phòng khách như đóng băng.

“Chuyện của cháu với Niên Niên, hình như chú với dì hiểu lầm rồi,” giọng của anh trầm ổn, lại bình tĩnh, “Đại khái.....Năm kia, lúc cháu mới về nước phát triển câu lạc bộ, ở triển lãm gặp được cô ấy, gặp một lần liền nhớ mãi không quên.”

Cô.....

Không phải tết vừa rồi cô mới gặp được anh sao, là cô theo đuổi anh mà.....

“Đáng tiếc, lúc đó người quá đông, không gặp lại được,” anh cười khở, “May mắn sao, năm nay cháu đưa câu lạc bộ đi Hàng Châu thi đấu, cô ấy đi tham gia triển lãm, lúc đó mới có cơ hội quen biết. Nói thật, lúc đó cháu rất kích động. Chú với dì có thể cảm thấy cháu hơi làm quá lên, làm sao mà đàn ông ba mươi tuổi lại như mấy tên tiểu tử. Nhưng hãy tin cháu, đây là sự thật.”

Cô.....

Rõ ràng là cô kích động, anh cũng không để ý đến cô.....

“Niên Niên cô ấy.....ngay từ đầu cũng không đồng ý tuổi tác của cháu, lớn hơn cô ấy tới mười tuổi. Cho nên bữa cơm tất niên tối hôm đó, vẫn là giấu diếm với mọi người, thật áy náy. Lúc ấy.....Niên Niên vẫn chưa hoàn toàn chấp nhận cháu, cháu cũng không dám tùy tiện đến nhà.”

Anh nói xong, tất cả rơi vào im lặng.

Đồng Niên (☉o☉).

Bố mẹ cô cũng trầm mặc, vẫn nghe người ta nói con trai lớn Hàn gia không chịu kết hôn, còn tưởng là do trong nhà nuôi chiều thành hư, ham mê chơi đùa, không ngờ tới.....vậy mà chưa từng yêu đương? Thật làm người ta bất ngờ.

Mẹ vuốt tóc cô.

Kỳ thật cũng nghĩ, đứa nhỏ Hàn gia ngoại trừ tuổi hơn lớn, còn lại cũng không có vấn đề gì.

Giọng anh ngày càng thấp, thái độ cũng ngày càng thành khẩn: “Lúc trước, trong mắt cháu chỉ có sự nghiệp, chưa lập nghiệp được thì chưa lập gia đình. Nhưng từ khi gặp được Niên Niên, cái gì cũng không còn quan trọng nữa.”

Cô tiếp tục (☉o☉).

“Lần này, cháu mang đội đi thi đấu, cô ấy bỗng nhiên nói chia tay, cháu thực sự suy sụp, liền gấp gáp trở về. Cho nên.....còn chuyện hôm nay, cháu đưa cô ấy về câu lạc bộ, là muốn nói cho cô ấy biết, nếu cô ấy vẫn không chịu, cháu có thể đem cổ phần chuyển nhượng hết, hoàn toàn

đổi nghề. Vì cô ấy, cháu sẵn sàng nguyện ý từ bỏ K&K do một tay cháu lập nên.”

Cô hoàn toàn (☉o☉). Anh rút cục đang nói cái gì vậy.....

Anh nói tới đây, cuối cùng cũng có dũng khí ngẩng mặt lên, nhìn bố mẹ cô: “Cô ấy còn nhỏ, cháu đối với cô cô ấy mà nói, có thể là yêu tạm thời thôi, nhưng cô ấy đối với cháu chính là người cháu muốn có nhất đời này. Cho nên, cháu đưa cô ấy về đây, tự ý đến nhà nói nhiều như vậy, chính là muốn một cơ hội: Nếu cô ấy thật sự muốn chia tay, cháu không nói hai lời, sẽ lập tức biến mất; nếu cô ấy vẫn chấp nhận cháu, thì cháu mong chú và dì yên tâm, cháu sẽ dùng cả đời để chăm sóc cô ấy.

Tác giả có lời muốn nói: Gun thần nhà tôi cũng không giống mấy anh nam chính khác, khụ khụ, ngay từ nhỏ đã không mấy khi nói thật rồi.....

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Đại Lừa Dối

Tất cả đều nói xong rồi.

Anh đứng lên, nghiêm túc nhìn cha mẹ Đồng Niên.

Giống như đang chờ đợi phán quyết cuối cùng.

Mẹ Đồng Niên nhin không được, ngậy ra nhìn cô.

Đứa nhỏ Hàn gia này cũng thực si tình.

Bố Đồng Niên ho khan một tiếng: “Mặc dù bọn ta cũng không hiểu lập nghiệp từ game như thế nào....nhưng nghe nói cháu làm cũng rất tốt. Cũng mới thành lập, cũng phải dành nhiều thời gian tâm huyết cho nó một chút.” Là đàn ông nhưng sẵn sàng vì con gái mình mà từ bỏ sự nghiệp, bố Đồng Niên cũng có chút cảm động, nhưng đàn ông mà không có sự nghiệp thì không thể tự tin được.

Thằng nhóc này, thật ra cái tôi cũng rất cao.

Đương nhiên đây chỉ là nhìn từ góc độ của một người đàn ông. Bố Đồng Niên lại ho khan: “Chẳng qua chú chỉ muốn hỏi, tương lai phát triển sau này của cháu chủ yếu là ở đâu? Nghe nói tổng công ty đặt ở Mĩ?”

“Trung Quốc,” Gun đáp rất vui vẻ, “Cái này chú cứ yên tâm, cháu sẽ tiếp tục phát triển ở trong nước.”

Vậy là tốt rồi.

Cha mẹ cô liếc nhìn nhau.

Mẹ Đồng Niên chậm rãi thở dài: “Niên Niên còn nhỏ, cứ yêu đương trước đã, cũng đừng nói cả đời gì cả, thanh niên yêu nhau cũng không nên có áp lực lớn quá làm gì. Chuyện sau này.....hai đứa cứ từ từ nói, tự do yêu đương trước đi.”

Đồng Niên (☺o☺)... Đã xảy ra chuyện gì rồi.....

Bầu không khí trong phòng khách bình thường trở lại.

Cô vẫn ngồi ngây ngốc ở đó, nhớ lời anh, bản thân không cần nói gì, chỉ cần gật đầu là được. Vì vậy, lúc anh cùng phụ thân đại nhân nói chuyện sự nghiệp, mẫu thân đại nhân đứng dậy châm nước pha trà, cô chỉ đành ngồi trên ghế sofa, chớp chớp mắt.

Mười phút sau, cha mẹ có ý, hai người có thể lên lầu nói chuyện hai mình đi.

Về sau bọn họ không can thiệp nữa.

Đồng Niên gật gật đầu, cũng không lên tiếng, đưa anh lên lầu.

Gun đi theo cô, từng bậc từng bậc đi lên, đợi cô đẩy cánh cửa màu trắng ra, cùng cô đi vào, trở tay đóng cửa lại, sau đó, việc đầu tiên làm chính là cởi cúc ở cổ áo sơ mi ra.

Cởi áo khoác xuống, nhìn quanh một vòng.

Nhịn không được, nhú mày.

Mấy cái hộp giống như mấy hộp bánh hôm nay mua, vật dụng trong phòng, đồ dùng, thiết bị đều là màu mà các cô gái nhỏ hay thích. Chỗ này nhìn thật khô khan.....nhìn không bị đau mắt sao? *có cái phòng anh mới khô ý :v*

“Bố mẹ.....rất nuông chiều em phải không?” Anh thuận miệng hỏi.

“Ừ,” cô hơi ngại.....đẹp con búp bê lớn trên sofa để lên giường, “Mẹ em ba mươi sáu tuổi mới mang thai em, nghe nói còn bị khó sinh.....”

Đây là lần đầu tiên bọn họ nói đến chủ đề này nhỉ?

Gun trầm mặc.

Không còn nói chuyện chậm rãi giống lúc nãy nữa.

Cô có chút do dự: “Giờ em hỏi một chuyện được không?”

Nói đi.” Anh ném áo khoác lên sofa, ngồi xuống.

“Hai năm trước anh nhìn thấy em thật à?”

“Là giả.”

“VẬY....lúc ở Quảng Châu.....”

“Là giả.”

“VẬY...” Đồng Niên ngẫm nghĩ, “Lúc ăn cơm tất niên, anh vì Tiểu Bạch nên mới kêu em đóng giả bạn gái của anh...”

“Cũng là giả,” đối với cô, anh luôn thẳng thắn, “Hôm đó là tình huống đặc biệt.”

Nếu không thừa nhận hai người đang yêu nhau, thì chỉ cần dựa theo lời Tiểu Bạch có thể tưởng tượng ra chuyện tình ông chú đùa giỡn tình cảm với cô gái nhỏ, rồi lại bội tình bạc nghĩa không chịu thừa nhận đường đào hoa của mình.

Cô mờ mịt, tình huống gì vậy?

Gun nhún vai, không muốn giải thích.

“Vây.....” Cô hình như cũng không hỏi nổi nữa rồi.

Ánh mắt lung lay, đầu óc hỗn loạn.

Cuối cùng đâu mới là sự thật?

Sao cảm giác giống như...mọi thứ đều là giả....

Anh nhìn thấy ánh mắt của cô gái nhỏ đã muốn lung lạc, lóe lên, đoán chắc cô lại bắt đầu suy nghĩ lung tung, không nói một lời, vẫy tay với cô. Đồng Niên chậm chạp đi qua.....kỳ thật trọng điểm cô chỉ muốn hỏi một câu, những lời vừa nãy nói muốn chịu trách nhiệm có phải là thật hay không. Những thứ khác, cô căn bản không quan tâm....

Kéo cô lại, dùng lực kéo xuống.

Để cô té trước ngực rồi ôm lấy, hai tay để sau lưng cô, ôm chặt.

Có nhiều quầng sáng hơn nữa cũng đều là giả.

Trừ em ra, Hàn Thương Ngôn này không có gì cả, hai bàn tay trắng, đơn độc.

Đây mới là sự thật.

Cô cảm giác được hơi thở của anh chỗ xương quai xanh của mình.

Hơi ngứa.

Bằng trực giác, Đồng Niên cảm thấy anh hôm nay từ triển lãm tới câu lạc bộ, cho tới bây giờ, hình như tâm trạng anh.....không giống bình thường lắm. Đứng trước phương diện này, cảm giác của cô rất kém, cũng

bởi vì vậy mà từ cấp ba lên đại học đều là đối tượng bị bạn học xa lánh.....

Nghĩ tới đây, cô ngồi thụt xuống, nằm ở trên đùi anh, ngửa đầu nhìn ánh mắt của anh: “Hàn Thương Ngôn.....em không biết nói chuyện, trước kia rất hay làm bạn học mất lòng....”

Anh nhìn thẳng cô, ý bảo cô tiếp tục nói.

“Anh không vui, có phải là tại em không?”

Suy nghĩ lung tung cái gì vậy.

Anh nở nụ cười.

“Nếu anh không vui, sau này em sẽ không đi ký tặng nữa.”

Ký tặng? Anh đã quên mất chuyện này rồi.

“Em biết, trên Weibo cũng hay có bình luận....mấy bạn trạch nam kia cũng đùa quá lố rồi....” Cái gì mà chân dài, cá mực các loại.....Cô cứ đọc thấy một cái là lại thấy đen thui, cũng khó tránh khỏi bị anh đọc được hết rồi.

A?

Anh ngược lại còn chưa đọc xem cô trả lời thế nào, rất quá lố sao?

Weibo anh chỉ dùng đúng một lần, về sau liền trực tiếp xóa, cũng chưa có lên lại.

Lại nói, anh vẫn thấy rất kỳ quái, trên đó toàn là người chẳng quen biết, mỗi ngày cứ lướt qua lướt lại thì có gì hay ho? Đăng cái gì đó, người khác cũng không hiểu mình, mình cũng không biết mấy người bình luận kia là ai, có cái gì mà kết nối tốt?

Hơn nữa không phải trong bình luận còn có đầy quảng cáo đấy sao?
giống kiểu mấy bạn bán sim trên fb =)))))))

Còn có nhiều bình luận của “cô đơn thiếu phụ, đêm dài khó ngủ vào tám chuyện” nữa.....

Chương khí mù mịt.

Có điều mặc dù anh cũng theo chủ nghĩa của đàn ông trưởng thành, nhưng cũng tôn trọng sở thích của mấy người trẻ tuổi.

“Mấy bình luận này, không thể cự tuyệt sao?” Anh nghĩ tới đây, thuận miệng hỏi một câu.

“Có thể khóa luôn,” rốt cục cô cũng nghe được anh trả lời, lập tức vẫy đuôi chờ mong, “Em sẽ khóa lại.”

Khóa lại cũng tốt.

Anh coi như đã chấp nhận đề nghị này.

Gun ngược mắt nhìn đồng hồ gấu Pooh trên tường, cảm thấy thời gian cũng sắp muộn rồi, lần đầu tiên tới đây, lại ngồi ở phòng cô lâu như vậy cũng không ổn, vẫn phải chú ý lễ phép một chút.

“Anh sắp về à?” Cô lẩm bẩm hỏi một câu.

Ánh mắt anh quay lại.

Cái miệng nhỏ nhắn, môi đo đỏ đang vênh lên, có chút.....mất mát.

Anh nhìn ra ý tứ của cô, thấp giọng hỏi: “Không nỡ để anh đi?”

Cô “Ừ” một tiếng cực kỳ nhỏ.

“Làm sao bây giờ đây?” Anh nắm lấy cằm của cô, đưa tới gần...khé cắn cái miệng nho nhỏ kia, “VẬY, về rồi gọi video cho em nhé.” Cô bị cắn tới nổi toàn thân nóng lên, tiếp tục “Ừ” một tiếng.

“Cần phải tắm rửa trước, làm sao bây giờ?” Anh thè lưỡi liếm qua khóe miệng cô, “Muốn xem anh tắm luôn à?”

“.....”

“Nếu em thật sự muốn xem, anh phải mặc thêm ít đồ cần thiết...”

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Sư Thúc?

“.....”

Lại sắc rồi.....

Cô a một tiếng, che lấy cái trán của mình, nước mắt trào ra.

Sao lại cụng đầu em T.T.....

“Muốn xem thật à?” Anh thuận tay nhéo mũi cô, “Đi thôi.”

Đau quá.....

Vì thế hai người xuống lầu, bởi vì ánh mắt Đồng Niên hồng hồng, chớp mũi hồng hồng, trong mắt bố mẹ cô chính là.....

Bị làm cho cảm động ——— không chia tay nữa?

Cô đưa anh đến cửa.

Muốn thay giày ra ngoài, bị anh ngăn lại.

Vừa rồi trước khi vào cửa đã phát hiện, tiểu khu này quá mức yên tĩnh, trồng nhiều cây cũng tốt, nhưng người xấu có thể dễ dàng ẩn nấp, không an toàn. Cô cũng thật nghe lời, đứng ngay cửa, lưu luyến nhìn bóng dáng anh biến mất ở cửa lâu. Thật là.....đi rồi? Khi nào thì gặp lại? Được rồi được rồi, Đồng Niên không được quá dính người, anh ấy còn phải làm việc.

Cô tự nhắc nhở, an ủi mình, chậm chạp lên lầu.

Chủ nhật, hai người đơn giản là lên Wechat gửi qua gửi lại vài tin nhắn.

Cô thu thập đồ đạc trở lại ký túc xá, phát hiện Á Á còn chưa về, vì thế chỉ có một mình mình cô đơn, đi vòng vòng quanh ký túc xá. Thứ hai có tiết tiếng Anh công cộng, cô đạp xe đạp nhỏ, vừa uống sữa đậu nành vừa mua ở căn tin vừa cúi đầu nhắn tin cho Á Á: “Alo alo, cậu không cúp học được đâu, hôm nay tiếng Anh điểm danh đó.”

Á Á vẫn chưa trả lời.

Không biết là lặn đi đâu rồi.

Cô buồn bực hút mấy hơi đã uống xong, ném bịch sữa vào thùng rác, đang định xếp xe đạp vào hàng, lúc này đã chật ních. Đành phải dựng xe một bên, di chuyển từng chiếc một để lấy chỗ, chợt nghe phía sau có tiếng người nói: “Làm sao mà để xe được nữa, đang vội đi học còn bị chặn đường.” Quay đầu lại, vừa hay là bạn học khoa chính quy ở cùng ký túc xá, cô lập tức cúi đầu giải thích: “Mình chuyển chỗ một chút, lập tức sẽ xong ngay.....”. Hai cô gái cũng không thèm để ý đến cô, trực tiếp đi rồi.

Cô thở dài một hơi, thè lưỡi, tiếp tục dịch chuyển mấy cái xe.

Không ngờ phía sau có một nam sinh chạy vọt vào, không cẩn thận đụng trúng thắt lưng cô, cô liền lão đảo.

Rầm một cái.....

Một loạt xe.....đều đổ hết.....

Tiêu rồi T^T.....

Cô ngậy ngốc nhìn một loạt xe bị đỗ, nam sinh phía sau cũng choáng váng: “Cái đó.....xin lỗi nha, tiết tới mình điếm danh, không lên kịp là tiêu ——” Lời còn chưa nói xong, đã có một người khác từ phía sau Đồng Niên vươn tay, nâng một chiếc xe dậy.

Cô vội quay đầu lại: “Cám ơn.”

Giây phút nhìn thấy mặt người kia, miệng hơi nhếch lên, còn tưởng rằng mình chưa tỉnh ngủ ——

Hàn Thương Ngôn?!!

Biểu cảm trên mặt anh cũng chẳng có gì, cũng lười mắng cô.

Vừa nãy cách đó không xa, vốn nghĩ muốn xem cô đi xe như thế nào, không ngờ cảnh lại không đẹp. Không thể không nói, cho dù không có cậu nam sinh kia thì hàng xe cũng sẽ đổ thôi.

“Cám ơn, anh trai.” Nam sinh kia đem xe đạp để đại vào một góc, sau đó đi vào lối đi nhỏ.

.....

“Anh.....sao anh lại ở đây?”

“Không chào đón à?” Anh cứ một tay hai cái, hai cái một, mấy chục giây liền dựng xong một loạt xe, hàng chỉnh tề, thuận tiện đem cái xe đạp màu trắng của cô xếp vào.

“Không phải.....” Cô mắt nhắm mắt mở nhìn anh.

Mặt nóng hầm hập.

Đầu óc cũng bất tỉnh.....

Thực sự cảm động, thật ngoài ý muốn, thật.....tay chân không biết để đâu.

Vì thế, cô cứ như vậy đưa anh vào lầu học, đi thang bộ, cuối cùng vì đi quá chậm nên bị anh kéo cổ tay, trực tiếp xách cô lên lầu bốn, kịp trước chuông vào học đi vào lớp.

Vốn là đến dự thính, nếu thầy giáo cũng vào cùng lúc, e rằng không ổn.

Trước khi anh tiến vào lớp, liền buông cổ tay cô ra.

Phòng học đột nhiên im lặng, các cô gái đang ăn uống nói chuyện phiếm đều dừng lại, nhìn người vào cũng với Đồng Niên, choáng váng. Mẹ kiếp mẹ kiếp, đây là ai vậy? Sao lại đến khoa tiếng Anh? Để dự thính à? Hay là trợ giảng? Không đúng, nhất định không phải trợ giảng, đẹp trai như vậy, nếu là trợ giảng thì đã bị đồn khắp khoa rồi!

Ơ ơ?

Ở với lớp thiếu niên kia _____

Chúng nam sinh ồ lên.

Tối hôm hai nam sinh còn ở trong phòng ngủ gọi tên cô.....

Vị huynh đệ này là ở đâu tới vậy?

Chỉ có Á Á đang ngồi ở hàng cuối thò đầu ra đằng sau trang sách, cười tủm tỉm, nhìn cảnh đẹp phía xa cười cười, nhân tiện, đem đồng sách tuyên truyền cho Gun ký tên thu về.

Ai, thật làm cho người ta ghen tị, có thể khiến cho thần tượng Gun đến lớp học tiếng Anh đỡ.....đúng là giấc mộng của thiếu nữ mà.

“Chỉ.....còn hàng đầu thôi.” Cô nhỏ giọng nói.

Gun cũng không có ý kiến gì.

Dù sao lúc học đại học anh cũng thường xuyên ngồi hàng đầu tiên, đến trễ cũng tiện, về sớm cũng tiện.

Anh theo cô ngồi xuống, nhìn cô lấy sách vở ra, còn có một túi đựng bút nhỏ.

Vốn là anh định lấy điện thoại ra xem mail.....nghĩ một hồi, lấy trong cặp cô một quyển vở, mở ra, đặt điện thoại vào giữa, để đó.

Ách.....

Thầy giáo ở giảng đường này.....tính tình rất kém, có khi nào sẽ đuổi anh ra ngoài không.....

Cô ngồi không yên, tay nắm lấy váy của mình.

Đột nhiên, mu bàn tay có hơi ấm, anh bắt lấy tay cô, đặt trên đùi mình. Sau đó, vẫn giữ nguyên tư thế này, bắt đầu xem mail.

Tay Đồng Niên mềm nhũn, đặt trên đùi anh.....

Đừng hoảng đừng hoảng,

Ở dưới bàn,

Không ai nhìn thấy không ai nhìn thấy, không thấy, không thấy.....

Ý? Mặc quần jean sao?

Đây chắc là cái thứ đồ duy nhất trong tủ áo của anh không có màu đen?

Lần trước nhìn thấy là qua màn hình vi tính?

Hình như lưng quần hơi rộng, lại còn không thắt đai lưng.....

Dừng dừng dừng, học bài học bài.

Anh hình như ngồi không thoải mái, điều chỉnh tư thế.

Cô liền đỏ mặt theo anh, điều chỉnh cho phù hợp với tư thế của anh.....có điều cái tay đang đặt trên đùi anh.....

Thật không dám nhắc lên, mặt lúc trắng lúc đỏ.

Một tay giở sách, cũng không biết nên mở đến trang nào.

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Sư Thúc

Phía sau cũng có mấy người thích chơi game, cảm thấy gương mặt Gun nhìn rất quen.

Nhưng mà sau khi liên tưởng, lại cảm thấy.....không có khả năng? Phạm vi kia chỉ có số ít người thôi, giới chuyên nghiệp cũng chỉ là số ít trong số ít, thỉnh thoảng xem tin tức cũng không nhiều lắm, bây giờ lại xuất hiện trong phòng này? Mấy nam sinh đang nghỉ hoặc lập tức bỏ qua giả thiết này, tiếp tục lật sách, cố gắng che mặt lại, không để bị thầy giáo chú ý tới.

Rất nhanh, một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, mặt mũi nghiêm túc ôm sách từ từ bước vào, tầm mắt nhanh chóng dừng trên người Gun.....

Sinh viên ngồi ở hàng đầu rất ít, còn lại đều thích ngồi cách đó một hàng.

Mà hai người này đột nhiên lại sóng vai nhau ngồi ở đây.

Đồng Niên cẩn thận đẩy giáo trình của mình để trước mặt anh, bên trên viết một hàng chữ: Tiết này học về đánh giá phim, mỗi người phải viết một bài luận tiếng Anh bình luận phim, nếu ai bị kê trúng thì phải đứng dậy nói.

Anh quét mắt nhìn hàng chữ kia, không có biểu cảm gì đặc biệt.

Đồng Niên kéo vở về, lại viết thêm một dòng khác: Hay là anh bảo đi nhằm phòng rồi chạy ra ngoài.....

Gun nhú mày.

Ngay lúc cô đang có hành động mờ ám, thầy giáo liền đi đến trước mặt hai người. Ông gập nón tay lại, gõ gõ trên mặt bàn Gun: “Bạn học này, hình như không phải sinh viên ở đây đúng không?”

Gun thay đổi tư thế ngồi : “Hâm mộ đã lâu, hôm nay ngàn dặm xa xôi để dự thính tiết của thầy.”

Thầy giáo nhú mi, đánh giá anh: “Ồ? Nếu là hâm mộ đến dự thính, chắc là biết hôm nay học tiết bình luận điện ảnh và các tác phẩm truyền hình nhỉ?”

Gun cười trả lời: “Đương nhiên.”

Hai người này ngay từ đầu đã dùng tiếng Anh nói chuyện.

Đồng Niên ngồi không yên, nắm lấy bút, may quá tiếng Anh của anh không có vấn đề gì.

May quá may quá, đây là lớp tiếng Anh, sẽ không làm khó được anh.

“Tốt lắm, chúng ta cũng không nên nhiều lời nữa. Nói xem, gần đây nhất xem phim gì?” Thầy giáo chế nhạo, đem một chồng giáo án đặt trước mặt anh.

Trong phòng học yên tĩnh như không có người.

Bắt đầu tiết học tiếng Anh như bình thường.

Trong lúc đang học tiết tiếng Anh của thầy giáo này, tốt nhất là nên xem bản thân mình như không khí mới có thể sống qua hết tiết này đến tiết

khác.

“Gần đây nhất?” Gun rất phối hợp, suy nghĩ chừng một phần mười giây, “Nhiều năm rồi không xem phim.”

Mọi người té xỉu.

Mau chóng dựng thẳng lỗ tai lên, nghe xem cái người đã cướp đi điện hạ dễ thương này có gì đặc biệt, đầu cúi rạp xuống bàn, toàn bộ đều nằm úp sấp hết. Anh trai à, anh cũng thật nhàm chán.....

Có thể thôi à? Vậy mà cũng dám cướp người của bọn tôi.

“Hử?” Thầy giáo nhíu mi, nhìn Đồng Niê: “Bạn gái cậu không cần nhả sao? Cậu nhàm chán như vậy làm sao mà hẹn hò yêu đương được?”

“Cần nhả?” Không có đâu,” anh quét mắt nhìn cô gái nhỏ đang nắm chặt hộp bút, “Cô ấy rất ngoan.”

Thầy giáo khoanh tay trước ngực, đứng đối diện Gun.

Lặng ngắt như tờ.

Mười mấy dãy sau có lác đác mấy nữ sinh ngồi đều im lặng, đổ mồ hôi dùm cho tương lai đen tối của soái ca.

Đồng Niê nhỏ bé thật đáng thương.....Lần đầu tiên đưa bạn trai đến lớp dự thính liền có thể bắt kịp với thầy giáo như thế này, bóng ma tâm lý lại phát sinh, dẫn đến không hiểu nhau, rồi chia tay gì gì đó?

Không giống tụi nam sinh, tất cả nữ sinh đều yên lặng cầu nguyện.

Đứa nhỏ Đồng Niê này ngoại trừ đọc sách thì làm gì cũng ngốc, lần đầu tiên đưa bạn trai tới, nếu như thất bại thì biết làm sao.....

Còn không phải là khóc đến chết.

Đồng Niên khẩn trương nắm chặt nắp bút trong tay, sợ thầy giáo nổi giận.

Nhiều môn như vậy, sao lại chọn đến dự thính đúng môn này vậy T^T.....Nếu cứ im lặng mà nghe thì có khi thầy cũng chẳng nói gì.

Thầy giáo hơn năm mươi tuổi từ từ đứng thẳng người, ánh mắt hơi cong lên, nở nụ cười: “Nhìn cậu vẫn như xưa.”

Mọi người 0.0.....

“Sư huynh cũng vẫn như xưa,” Gun thông dong nói, vừa cười: “Vẫn thích đùa giỡn.”

Thầy giáo mặt tươi cười: “Lâu rồi không đùa ai, từ hồi về nước tới giờ, mấy người xung quanh thật nhàm chán.”

Mọi người tiếp tục 0.0.....

“Nào, tôi giới thiệu một chút, đây được xem là sư đệ của tôi,” thầy giáo cười ha ha, “Còn nhớ buổi đầu tiên tôi có giới thiệu không? Nửa đời trước tôi học quá nhiều kỹ năng, trong đó có một cái chính là công nghiệp thiết kế. Mà người này, chính là vị sư đệ lúc đó của tôi, rất nổi tiếng, làm mưa làm gió một thời.

Thầy giáo hiển nhiên rất thích vị sư đệ này, giới thiệu giản lược một chút, lúc trước lúc thầy đang học thạc sĩ, anh vẫn đang học khoa chính quy. Rất có thiên phú, chỉ tiếc anh không muốn ở lại trường, tốt nghiệp xong liền rời đi.

.....

Mọi người đều giật mình, hiểu ra.

Mẹ nó, hóa ra bạn trai của tiểu mỹ nữ của chúng ta lại là học đệ của lão ma đầu, nhất thời có cảm giác sảng khoái, kinh mạch được đã thông, học kỳ này đã có người nhà che chở, không cần sợ lão ma đầu này nữa!

“Chúng ta.....hình như năm sáu năm rồi không gặp?”

Gun: “Cũng cỡ đó.”

Thầy giáo lại cười, thích thú nhìn Đồng Niên, mắt nhìn của cô bé thật không tồi, rất được: “Lần này về nước làm gì vậy?”

Gun: “Công tác.”

“Nghe nói cậu lập nghiệp? Ngành gì mới à?”

Anh gạt đầu: “Thi đấu thể thao điện tử, thành lập một câu lạc bộ.”

Mấy nam sinh hay chơi game phía sau đồng loạt dựng thẳng lưng, vẻ mặt khiếp sợ.

Thực sự là anh ấy sao?!

.....

Thầy giáo lúc này đã bắt đầu tiết học như bình thường.

Ông mở sổ điểm danh, bắt đầu đọc từng tên một, giữa mấy tiếng “Dạ có” của đám sinh viên, Đồng Niên dùng bút chọc chọc mu bàn tay anh. Gun nhìn sang, cô lập tức cúi đầu làm bộ đọc sách.

Kỳ thật, cô cũng không biết nên hỏi gì.

Vừa rồi thấy hai người họ nói chuyện cũng đã hiểu được, họ học cùng nhau ở nước ngoài.....

Lật lật lật tới hơn mười trang.

Tiếp tục lật, tiếp tục lật.....

“Tay đâu?” Ngón tay anh lại bắt đầu lướt trên màn hình, tiếp tục xem mail.

Nga.....

Đồng Niên yên lặng vươn tay.

Đặt tay trên đùi anh.....

*thấy cứng quá, gato quá *

“Thi đấu thể thao điện tử là cái gì?” Cuối cùng một loạt nữ sinh ngồi bên cạnh Á Á nhẹ giọng hỏi.

Á Á nhe răng cười: “Là một nghề cực kỳ ngẫu, chơi game giành chức quán quân, lấy huy Chương vàng, còn có tiền thưởng mấy chục vạn. Mà mà đúng rồi, toàn là đô la Mỹ.”

0.0.....Cô gái kia lập tức giữ chặt người bên cạnh, thì thầm.

Cứ như vậy, một truyền mười, mười truyền trăm.

Mấy hàng ghế sau đều nhiệt huyết sôi trào.....

Mấy người ngồi ở vị trí tốt đều lôi điện thoại ra, lấy giáo trình che chắn, điên cuồng chụp ảnh bóng lưng với nửa bên mặt của soái ca.

Trong vòng mười phút, weibo của các bạn học đều quay một vòng:

“Đẹp trai không đẹp trai không! Học đệ của thầy giáo tui tui đó!”

“Nghe nói là người trong giới game! Có ai biết không? Có người nào chơi game khôngggggggg?!”

“Các huynh đệ, không cần nửa đêm khóc than nữa, đóa hoa dịu dàng nhất được gả cho học đệ của thầy giáo rồi.....Ai nói xem vai vế như này thì sao, gọi là tiểu sư thẩm à.....”

“Khó có dịp anh trai đi học sớm.....Gun thần từ trên trời rơi xuống, mấy người có tin không.....”

.....

Chỉ có hai cô gái lúc này làm khó dễ Đồng Niên đang ngồi trong góc phòng là sắc mặt không tốt lắm.

Vận cứt chó gì đây.....

“Đúng rồi, người này tự giới thiệu quá khiêm tốn rồi,” Á Á tiếp tục thần thần bí bí phổ cập cho người bên cạnh, “Anh ấy chính là truyền thuyết trong giới game hồi xưa đó, cấp bốn tọa lặn nhé.”

Mấy người bên cạnh bắt đầu nhao nhao lên: “Cấp bốn tọa là cái gì.....”

“Chính là.....” Á Á không khỏi cảm khái, “Thôi quên đi, tui không kể nữa, khoa tui mình cũng hiếm khi chơi game, đi search thử đi, G,u,n – Gun, tên này trên Baidu baike có.

Vì thế,

Mười phút sau.

Tất cả mọi người trong phòng học đều ngồi không yên.....

Tuy rằng đa số mọi người không hiểu hoàn toàn, nhưng chỉ gần đọc được đoạn giới thiệu kia, huyết áp cũng đã tăng cao rồi, hoàn toàn không thể khống chế được, nhiệt huyết sôi trào. Sau đó nhanh tay đi tìm weibo, nhìn thấy chỉ có vên vện một dòng trạng thái mà được tới mấy chục vạn comment, lại còn.....chẳng biết tại sao, rõ ràng là chẳng biết gì về game mà cũng đã cảm thấy hăng tiết vịt muốn bùng cháy rồi.....

Này anh bạn!

Đúng là hoàn toàn triệt để chèn ép người ta rồi....

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Huyền Thoại Ngày Xưa?!

Ánh nắng mặt trời lúc mười giờ hơn, thật đúng là thời điểm tốt nhất rồi.

Sau khi tan học, tất cả mọi người tự giác đem bài bình luận điện ảnh tiếng Anh đặt trên bàn, người nào đi qua hàng ghế thứ nhất để nộp bài cũng nhìn Đồng Niên với ánh mắt “Được đấy”, “Cố lên”, “Đồng Niên nhỏ bé cũng rất biết tranh thủ thời cơ”.....

Cô ngồi ngay đống bài tập đang càng ngày càng cao, tiếp tục vẽ vẽ vòng tròn lên sách.....

Cho đến khi.....Á Á lạng lẽ tiến lại gần, ghé vào tai cô hỏi: “Thích không, có cảm giác mình được làm nữ chính không?”

“.....” Mặt cô nóng ran, nhẹ giọng trả lời, “Cậu nói cho anh ấy biết à?”

“Đúng vậy, mình đưa nguyên thời khóa biểu với tên giảng viên hết cho anh ấy,” Á Á nhếch miệng cười, thuận tay nhéo cổ tay cô, cũng có chút kích động, “Biết thế thì đã sớm dùng weibo rồi, vừa nãy mình mới biết, Gun thần vậy mà cũng dùng weibo! Mỗi mình cậu được follow nhé!”

Cô ừ một tiếng, cảm thấy lâng lâng.

“Thôi không quấy rầy hai người nữa, mình rút đây.” Á Á nắm chặt tay cô.

Sao tự nhiên lại có cảm giác buồn phiền như gã con gái ra ngoài.....Aiz.....

Rất nhanh, sinh viên ở giảng đường đều đã đi hết, chỉ còn lại cô, anh cùng thầy giáo.

Thầy giáo vẫn đang nói chuyện rất vui vẻ, vỗ vỗ vai Gun, nói mình còn có lớp phải dạy. Chờ đến khi thầy giáo cũng đi mất, phòng học chỉ còn lại cô và anh.

Hàn Thương Ngôn thấy cô đang cầm sách, bộ dáng không yên, hồn như bay đi đâu mất rồi.

Anh biết sau này anh sẽ ngày càng bận, cho nên mới nhờ 97 hỏi Á Á thời khóa biểu của cô. Muốn chọn buổi sáng buổi chiều đi học, cùng cô lên lớp trải nghiệm hẹn hò tình thân.

Ngày hôm qua đọc tin nhắn wechat, có thể cảm nhận được cô có nhiều lời muốn nói với mình, nhưng lại cố gắng chịu đựng, không muốn quấy rầy mình.

Tình yêu vườn trường cũng có chút ngọt ngào, đoán chừng cô cũng chưa trải nghiệm qua.

Nghĩ như vậy cũng coi như nợ cô không ít.

“Bạn học đối với em cũng không tệ nhỉ?” Anh rút cục cũng đóng quyển vở ngụy trang lại, nhét vào ba lô của cô. Vừa rồi nhìn thấy mấy bạn trẻ đi qua đều nháy mắt với cô, hiển nhiên quan hệ chắc phải tốt.

“Vâng, đều là bạn học cùng khoa chính quy.”

“Anh nhớ em từng nói, ’em không biết cách nói chuyện, hay làm mất lòng bạn học’ mà?”

Trí nhớ thật tốt 0.0.....

“Lúc học năm ba, có một khoảng thời gian.....tất cả mọi người đều không thích nói chuyện với em.”

Anh gật đầu.

Nghĩ đến lời Á Á nói.

“Cô ấy nói mình làm mất lòng người khác? Suy nghĩ nhiều quá rồi. Chỉ là hồi năm ba, sinh viên lớp thiếu niên bị phân vào các khoa khác, đột nhiên vào lớp mới nên mới bị đối xử như vậy. Trước kia em chuyển trường cấp ba cũng bị như thế.

Khoa chính quy bọn em luôn nghe một câu: Trong khoa có ba vật quý: Đồng Niên, nội mạng và giáo đội.

Biết vì sao không? Nội mạng là tài nguyên, thay mới rồi còn nhanh hơn mấy trạm Internet khác; đội bóng rổ có vận động viên quốc gia; cuối cùng chính là Đồng Niên nhỏ bé của chúng ta, ở phương diện làm bài chuyên ngành hay làm bài tập lớn, đối với các bạn học khác mà nói đúng là cầu được ước thấy.”

Gun sờ sờ đầu cô.

Đồng Niên không biết đã xảy ra chuyện gì: “Chúng ta đi thôi. Phòng này giờ sau có lớp học.”

Gun chỉ muốn đi cùng cô, nên sao cũng được, đứng lên.

Chỗ ngồi quá nhỏ, ngồi suốt hai tiết, chậ hoàn toàn không duỗi ra được nữa.

Bây giờ có cảm giác như được phóng thích, anh hoạt động bả vai, nhìn cô lưu loát cất sách vở. Bỗng nhiên nhớ lại, không biết lúc còn sinh viên

mình như thế nào? Hoàn toàn không có ấn tượng, quả nhiên cuộc sống của mỗi người khác nhau rất nhiều.

Hai người đi ra chỗ cầu thang ngoài phòng học, đi ngược phía với dòng người chuẩn bị lên lớp, xuống lầu, lấy xe.

Cô liền tự mình dắt xe đạp màu trắng, đi bên cạnh anh, không ngừng chỉ trỏ cho anh: Chỗ đó là khu ký túc xá của khoa chính quy, chỗ kia là ký túc xá của nghiên cứu sinh, chỗ nọ là trung tâm hoạt động, đằng kia là tòa nhà vật lý, còn có hồ uyên ương, chỗ phòng làm việc mình làm thí nghiệm. Gun chưa bao giờ cảm thụ được bầu không khí ở trường đại học trong nước, hai tay vẫn đút túi quần, cùng cô chậm chậm đi qua.

Hai người đi qua ngoại viện.

“Sao quan hệ của anh với thầy giáo tốt vậy?” Cô rút cục kiểm chế không được, tò mò hỏi anh.

“Con người anh ấy rất được.”

“.....”

“Là như thế nào?”

“Biệt danh của thầy ấy ở khoa là lão ma vương, dọa rất nhiều người.....”

Gun à một tiếng: “Anh ấy rất thú vị, đến hơn bốn mươi tuổi vẫn làm giáo viên tiếng Anh, bỗng nhiên lại nghỉ, tiếp tục đi học thạc sĩ thiết kế công nghiệp.”

“Sau đó trở về tiếp tục làm giáo viên tiếng Anh? Vậy học thạc sĩ.....”
Để làm gì vậy?

“Chỉ là để tiêu khiển thôi,” Gun nhìn thấy thư viện, cùng cô tiếp tục đi lên, đến lầu ba, khu dành cho sách chuyên ngành.

Bốn phía đều im lặng.

Sinh viên ngồi ở khu đọc sách đều vùi đầu ghi chép, cô liền đi theo anh, đi thẳng đến khu giá sách được sắp xếp như không giới hạn, lúc nào cũng thấy có người đang tìm sách, có người đang cúi đầu gửi tin nhắn, có mấy bạn học nữ đang trao đổi với giáo viên, còn có.....mấy đôi tình nhân đang kéo tay thân mật.....

Gun dừng lại.

Cô cũng dừng lại theo.

Ngẩng đầu nhìn, đều là sách thiết kế. Liên quan đến chuyên ngành của anh à?

Anh tùy tiện rút ra một quyển, lật lật.

Cô tới gần, nhìn một cái, nhẹ giọng hỏi: “Anh vẽ có đẹp không?”

Anh từ chối cho ý kiến.

Tốt quá, cô rất hâm mộ những người vẽ đẹp.

“Vây.....sao từ trước giờ không thấy vẽ?”

“Vẽ cái gì?” Gun nhướn mày.

“Vẽ....người?”

Hiển nhiên, cô gái nhỏ đâu biết thiết kế công nghiệp là làm về cái gì. Anh đóng sách lại, góc sách chỉ vào trán cô, đi dọc xuống chóp mũi: “Em tưởng thiết kế công nghiệp là giống vẽ người rồi hoa văn màu mè à?”

“.....” Chưa nói là người với hoa văn mà.....

Ngay sau đó, có người đến gần giá sách này, phát hiện ra cô gái dễ thương nổi tiếng tham dự ACM thế giới, không biết làm sao mà mặt đỏ tai hồng, giống như đang chạy trốn. Anh bạn đứng phía sau thì lại thật thảnh thơi, chậm rãi để sách lại chỗ cũ, không hiểu sao có cảm giác phấn hồng bay khắp nơi.

Mặt bạn gái kia đỏ như vậy.....hay là.....thỗ lộ? Hôn trộm?

Thật là.....

Đùa nhau à.....chỗ này là thư viện đó, bạn học gì ơi!

Không lâu sau, vòng chung kết “Mật thất gió lốc” ở Bắc Kinh bắt đầu.

Đồng Niên dùng ba tháng nghỉ làm điều kiện, cùng thầy hướng dẫn thay đổi một tuần nghỉ lễ, cùng Gun đi tham gia trận chung kết toàn quốc “Mật thất gió lốc”. Tuần này vừa hay lúc có nhiều hội nghị lớn nhỏ diễn ra, khách sạn cháy phòng, anh liền đặt một phòng hai giường cao cấp.

Sau khi hai người vào cửa, anh đi tắm trước: “Buổi tối hẹn bạn đi ăn cơm.”

Cô đồng ý, ngồi ở trên giường, buồn chán bật qua bật lại mấy tiết mục trên tivi.

Không bao lâu sau, chợt nghe tiếng phòng tắm mở ra.

Cô lập tức từ trên giường nhảy xuống: “Anh xong rồi à?” Chớp mắt chạy đến toilet, liền ngậy ngốc.....

Đang còn quần khăn tắm.....

Cô lập tức xoay người, lại bị anh ôm lấy từ phía sau, trời đất trước mắt đều đảo lộn.

Bị anh đặt trên bệ đá cẩm thạch.

Anh giữ chặt cổ chân cô, vắt ngang thắt lưng mình: “Chạy cái gì?”

Cô không an phận vắn vẹo, muốn tránh anh đi, tư thế này.....

“Anh hơi nhớ lúc em uống rượu say,” Anh trêu cô, đặt cằm ở trên trán cô, ôm cả người cô vào lòng, ánh mắt nhìn vào gương, “Trước khi đi sẽ kể một ít chuyện xưa cho em nghe.”

Chuyện xưa?

Cô có cảm giác bàn tay anh không an phận, thất thường.

“Bố mẹ anh không còn nữa,” anh nhẹ nhàng thổ lộ, “Có một dì, là sau khi mẹ anh mất được gả tới, sau khi bố anh qua đời, anh ở chung với bà ấy, nhưng tất nhiên là không nhiều như lúc ở với bố mẹ. Lúc trước, anh rất ghét bà ấy, bà ấy không muốn cho anh chơi game, cho nên một mình anh trở về nước.” Cho nên.....lúc thành niên rồi mới chọn quốc tịch Trung Quốc sao?

Cô ngẩng đầu lên, muốn nhìn anh.

Bị anh ngăn lại.

“Sau này về nước rồi, anh quen biết một cao thủ game, là solo.”

Ông chủ của SP Trung Quốc?

“Khi đó anh ấy cũng có một người bạn gái nhỏ, là appledog. Lúc đầu chỉ có ba người bọn anh, muốn thành lập một chiến đội, sau đó người càng

ngày càng nhiều, thật sự rất rất muốn. Người thì không thiếu, chỉ thiếu tiền, anh liền bỏ về Na Uy, lấy di sản bố để lại cho anh đem đi một ít.”

Khó trách ông nội lúc nào cũng mắng anh.

Đồng Niên không biết an ủi anh như thế nào, liền gặt gao ôm lấy anh.

Không may may phát giác hai chân mình đang vòng qua thắt lưng anh, lại làm ra tư thế này, đối với đàn ông bình thường mà nói, rất ảnh hưởng. Gun hơi nheo nheo mắt, thanh âm phát ra càng lúc càng thấp: “Bọn anh giành được ất nhiều chức quán quân, ngay lúc đỉnh cao nhất, bởi vì một số nguyên nhân, appledog rời đi. Lúc ấy solo hỏi anh có muốn lên làm đội trưởng không, anh từ chối.”

“Sao lại từ chối?”

“Con người anh rất cố chấp, trước kia có nuôi một con mèo, nó chết rồi, anh cũng không muốn nhìn thấy mèo nữa,” anh nói, “Chiến đội cũng vậy, thay đổi người rồi thì sẽ không còn là chiến đội ban đầu nữa. Lúc đó anh chối bỏ hết tất cả trách nhiệm, trở về Na Uy.”

Cô nhẹ nhàng a một tiếng.

Chuyện nuôi mèo ngày xưa, appledog cũng đã nói cho cô biết.

Có điều cô hiếm khi có biểu hiện thông minh, giả vờ đây là lần đầu mình nghe được chuyện này.

“Sau này lại thành lập K&K, tuy rằng khi thành lập, anh cũng không hoàn toàn chấp nhận, nhưng mục đích rất đơn giản, anh muốn bù đắp lại quyết định năm đó, muốn một lần nữa tìm lại những chiến hữu cũ, chiếu cố bọn họ, tạo cho họ một câu lạc bộ có thực lực, bắt đầu lại một lần nữa.”

Ánh mắt cô chớp chớp, nhẹ nhàng rủ xuống.

Cảm thấy có chút khổ sở.

“K&K Trung Quốc thành lập năm 2013, cuối năm 2014 anh mới trở về, lần đầu tiên lộ diện là ở giải thi đấu “Mật thất gió lốc, ở Hàn Quốc. Khi đó đã là mười năm sau, anh nhìn thấy solo và appledog, còn có tất cả chiến hữu ngày xưa, đều ở SP.” Chỉ có anh, một mình làm ông chủ của K&K.

Gun không nói gì nữa.

Vì sao đột nhiên lại muốn nói ra hết?

Có lẽ là bởi vì áp lực thi đấu ở vòng chung kết toàn quốc.

Mười năm rồi.....

Cô còn đang chờ anh kể tiếp chuyện xưa, đã bị anh ngăn chặn hô hấp.

Nụ hôn này rất không lưu tình, đoán chừng Hàn Thương Ngôn anh cũng không ngờ tới, sẽ có một ngày, chính mình sẽ làm vậy với một cô gái, kề môi với cô, giày vò, ôm lấy thân thể nhỏ bé của cô vào trong ngực, dùng hành động nhắc nhở cô, quan hệ của hai người đến tột cùng là cái gì.

“Nào,” anh thấp giọng yêu cầu, “ngồi lên đây.”

Cô ngây thơ, điều chỉnh tư thế ngồi, chậm rãi tới gần anh.

Cho đến khi.....ngồi xuống mép rìa ngoài cùng của bệ đá, mới cảm giác được cái gì phía sau, cô theo bản năng rụt người lại. Anh vẫn không nhúc nhích, không có động tác dư thừa gì, chỉ nhìn cô.

.....

Sau khi thi đấu ở Hàn Quốc kết thúc, anh mất ngủ cả đêm.

Đêm đó rời khỏi tổng bộ K&K, muốn lái xe về nhà, lại nhất thời thay đổi chủ ý, đi thẳng từ tòa nhà ra, lưng anh mang ba lô rất nặng, đi bộ hơn ba bốn tiếng, tùy tiện tìm một tiệm net đi vào. Đêm đó đối với anh cũng không có gì đặc biệt, anh cũng không biết cô gái nhỏ bán đồ ăn đêm cho anh lại có ý với mình.

Vì cái gì —————

Lông mi cô hơi run run, ngửa đầu, cắn môi dưới của anh, có chút sợ hãi dùng hành động biểu đạt, Hàn Thương Ngôn, em yêu anh.

Người như anh, có gì đáng để em thích?

Tay phải anh nắm thành quyền, để phía sau cô che lấp gương đầy hơi nước, từng vết nước chảy dài xuống dưới. Lưng phập phồng hô hấp kịch liệt, tóc ngắn vẫn còn nhỏ nước.....

Đừng rời bỏ anh.

Đây là lời anh muốn nói, rất nhiều lần rồi.

Nhưng không cách nào nói ra miệng được.

“Niên Niên.” Thanh âm xào xạc.

Cô đáp lời, tóc đã bị mồ hôi làm ướt nhẹp.

“Sợ không?”

.....

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Huyền Thoại Ngày Xưa??!

Vì thế, Lão đại khu vực châu Á và Trung Quốc của SP là solo, lần đầu tiên gặp bạn gái Gun, liền có cảm giác mình đang ngồi đối diện một con tôm bị luộc chín.

Nhận xét của solo là:

Quả nhiên, lòng vòng nhiều năm như vậy, cậu ta thích nhất vẫn là kiểu bạn gái hận một ngày hai mươi lăm giờ không thể quán quít bên mình, rất dính người, biết nghe lời, lâu lâu lại lấy móng vuốt cào cào mình một cái đầy vui sướng.....dáng người nho nhỏ.....mèo hay người đều vậy.

Đầu óc Đồng Niên giờ chỉ toàn là —————

Sao lại có thể như thế.....

Làm sao có thể.....đầu óc cô rối loạn, trước khi đi còn.....ngón tay khẩn trương vịn vào ghế dựa, không thể tin được.

Xấu xa quá rồi, Hàn Thương Ngôn, đại lưu manh.....

Gun tất nhiên nhận ra được sau khi làm mấy chuyện này cô rất ngượng ngùng, nâng mi, tự rót đầy chén cho mình.

Phòng ăn khách sạn này rất nhỏ.

Mặc dù rất sạch sẽ, nhưng rất nhỏ.

Cũng không phải tiệm rượu có tiếng lâu đời, đơn thuần chỉ là một tiệm gia đình, ban đầu đồ ăn được dọn lên, Đồng Niên còn nghĩ là đồ ăn được lã, ăn hai miếng, lại thấy cũng chẳng có gì đặc biệt.

Cô không nhịn được nhìn trộm, lén nhìn solo mấy cái.

Cô đã xem mấy trận đấu của câu lạc bộ Gun, nhưng chưa từng gặp qua Lão đại của SP.

solo, bằng hữu mười năm trước của anh ấy.

Là một người đàn ông điềm đạm, tuy rằng anh ta cũng không thích nói chuyện lắm, nhưng ánh mắt rất ấm áp, lại bình thản, anh ta cũng không cao như Gun, cũng không có kiêu sắc bén như Gun, nhưng hiển nhiên anh ta thực sự đã từng là đội trưởng của anh.....Chỉ cần anh ta ngồi ở đâu, dù ngoài kia có long trời đất lở cũng sẽ không sợ, vì anh ta đang ở đây.

Ừ.....

Nếu Á Á ở trong này, có khi sẽ phát điên mất.

Ăn bữa cơm tối, bên kia là solo, bên này là Gun.

Chính là.....cứ uống như thế này thì có say chết không?

Cô quét mắt, đếm chai rỗng bên cạnh bàn.

Bia là 2,4,6.....7 chai, rượu đế thì 1,2.....2,5 chai.....

Đồng Niên bắt đầu tính toán, về sau trước khi gặp solo chắc phải mua chai thuốc Hải vương(1) uống trước.

(1) <https://linhmiaou.files.wordpress.com/2016/04/85.jpg>

nghe đồn uống cái này bổ gan:v, Baidu bảo thế :3

Thuận tiện cúi đầu lên baidu tra: Làm sao để khuyên đàn ông đừng uống rượu nữa.....

Đình một tiếng.

Tin nhắn của Á Á hiện lên: Alo alo, mau truyền sóng trực tiếp cho mình.

Cô: Mình gặp solo rồi 0.0

Á Á: aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!

Cô: ...

Á Á: Huyền thoại của mình, huyền thoại của mình.....T.T.....kiếp trước chắc chắn cậu đã cứu thế giới.....

Hai tiếng sau, cô cùng Gun lái xe đưa solo trở về, trở lại khách sạn của mình, liền vào một cửa hàng tiện lợi mua đồ uống trước.

Lưng Đồng Niên vẫn còn đeo ba lô, đứng trước tủ lạnh nhìn tới nhìn lui, phát hiện ra mình không biết anh thích uống loại nước nào? Gun cúi đầu, lấy ra ba cái điện thoại từ trong bóp, bấm khởi động máy, vô số tin nhắn, email dồn dập ập tới, âm báo liên hồi, cô liền liếc nhìn anh một cái.

Anh dùng tay ra hiệu, ý bảo mình ra ngoài gọi điện thoại trước.

Cô gật đầu, sau khi càn quét một vòng từ quầy đồ ăn vặt đến tủ đồ uống, liền đem một cái túi to đựng đồ đi ra ngoài.

Cửa thủy tinh kêu leng keng một tiếng, mở ra.

Anh đứng ở cửa, cúi đầu chậm rãi bóc một viên kẹo trái cây màu xanh, cho vào miệng, nhìn thấy tay cô đang cầm đồ, liền vươn tay ra.

Đồng Niên ngoan ngoãn đưa gói to cho anh: “Hàn Thương Ngôn?”

“Ừ?” Anh cắn vỡ kẹo, giọng nói không rõ ràng đáp lại cô.

Cô nghiêm túc, không biết lấy từ đâu ra một cái thẻ, dùng hai tay đưa cho anh.

Mắt anh đảo qua đảo lại, cái gì vậy?

“Đây là tiền gửi ngân hàng từ nhỏ tới lớn của em, tiền mừng tuổi, tiền đi triển lãm, tiền ký bán đĩa, còn có tiền đi diễn thuyết, học bổng nữa.....” Cô ngại ngần giải thích, “bảy vạn sáu ngàn chín trăm bảy mươi ba tệ.” *hơn 260tr đấy các bạn =.*

Thật đúng là không ít.

Gun cảm thấy mỗi ngày cô gái nhỏ đều phải trang điểm xinh đẹp, vậy mà vẫn có thể tiết kiệm được nhiều tiền như vậy, thật không dễ dàng. Anh vừa tán thưởng khả năng tiết kiệm tiền của cô, vừa vôn vê giấy gói kẹo trong tay thành cục.

Đếm thời gian, vòng trên tay cô.....chắc cũng dài thêm được hai ba millimet.

“Đưa cho anh.” Cô nghiêm túc giao thân mình.

Ông nội không chịu nổi anh, dì cũng không chịu nổi anh cũng không sao, còn có em.

Gun hoàn toàn không đoán được tình huống này.

Dù cô có nói ra số tiền tiết kiệm của mình, anh cũng không đoán được mục đích của cô.

Lúc này, não anh vẫn còn đang say vì đồng rượu lúc này, cũng không thích hợp để đối mặt với tình huống như thế này. Người của cô, lời của cô, cũng không sợ cái hình Hello Kitty màu hồng nhạt của cô, đều là loại cảm giác này, đặc biệt vào lúc này không thích hợp để bị kích động. Chuyện toàn thân tình nguyện giao phó cho người khác, anh cũng từng làm qua, chuyện như thế này, nói thì rất đơn giản, nhưng rất ít người làm được.

Cho nhau chỗ dựa mới là khoảng cách an toàn giữa người với người, mặc kệ là tình bạn hay tình yêu.

Mới vừa quen nhau được mấy tháng mà đã giao hết thân cho anh, nói khó nghe thì chính là ngốc.

.....

Anh không nói được một lời, tiếp tục sờ soạng trong túi quần, muốn tìm cái gì đó để khống chế lại tâm tình mình.

Không tìm thấy gì cả.

Bên cạnh có mấy chàng trai trẻ cười nói, đi qua, nhìn thấy Đồng Niên đứng trước cửa hàng tiện lợi, nhin không được liền chú ý nhìn, lại bị em gái bên cạnh làm cho hoảng sợ, bĩu môi, liền đi vào cửa thủy tinh, nghe leng keng một tiếng.

Phía bên trong tràn ngập tiếng người trẻ tuổi cười đùa vui vẻ.

Cô mới không thèm chú ý đến người khác, cũng sẽ không nhạy cảm như vậy, cảm giác được có bao nhiêu người thích mình.

Gun thích cô như vậy, tiện tay, xoa xoa tai cô: “Tiền thì không cần, người cho anh là được.”

“...”

“Khi nào không sợ nữa thì nói anh.”

“...” Đại sắc lang, rõ ràng là....

“Anh lúc nào cũng sẵn sàng.” *ông xin shoy :)))))))*

“...” Cô liền bẻ luôn cái thẻ...

Trong tầm nhìn của Gun, để ý đến mấy tên con trai trong cửa hàng tiện lợi vẫn đang nhìn cô qua lớp kính thủy tinh, cảm thấy không thích, anh đeo túi nhựa từ trên cánh tay trượt xuống, xách bên tay trái, tay phải bỏ vào túi quần: “Đi thôi.”

Hả?

Anh đi trước một bước, Đồng Niên đuổi kịp, đưa tay kéo cổ tay áo anh.

Gun quay đầu đi.

Nhìn thấy mắt đỏ ửng của cô, đưa tay dọc theo cổ tay áo của mình, trượt vào túi quần thể thao của anh, có thể cảm giác được cô đung vào tay anh, sau đó nắm tay lại, nhét tay mình vào tay anh.

Giờ phút này,

Xe taxi, xe buýt vẫn vụt qua bên cạnh.

Tiếng còi ồn ào, tiếng xe chạy, còn có người đi xe đạp, chuyển động bên cạnh hai người.....Anh lẳng lặng đứng đó, chờ cô nhét tay vào vào tay mình, hơi mỉm cười.

Vẫn là biểu cảm nhàn nhạt lười biếng như cũ, nhưng lại dùng sức nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé kia.

Xa xa, mấy tên con trai trong cửa hàng tiện lợi:

Ý, em gái dễ thương chủ động sao? Mẹ kiếp, còn có lý lẽ không vậy?

Mẹ kiếp, chân dài thế, đi chậm một chút, em gái đuổi theo không kịp kìa.....

Ai, mỹ nữ sao lại đi thích tên đầu heo đó.

Không biết xót vợ gì cả.

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Vĩ Thanh: Cả Đời Dài Như Vây

Trận chung kết hôm đó, Gun đưa cho cô thẻ tác nghiệp cùng đồng phục của K&K.

Ý tứ cũng rất rõ ràng, cô ngàn vạn lần đừng có mặc đồ style loli ngồi ở khu nghỉ ngơi của tuyển thủ nữa, còn cô thì cực kỳ hưng phấn vì đã có được đồng phục câu lạc bộ anh. Hơn nữa anh còn nghĩ, mặc váy ngắn sẽ bị chú ý, nhìn rất khó chịu, không thích hợp mặc ở nơi đông người, hơn nữa cô.....còn hiểu lầm anh thích mấy đôi tất có tai kia, còn đặc biệt đem theo mười mấy đôi đi.....

Cuối cùng hai người cũng đến sân vận động.

Đội viên K&K ở khu nghỉ ngơi, người thì uống nước, người thì nói chuyện phiếm, người thì đang thuyết minh lại mấy trận đấu, mọi người thấy Đồng Niên mặc đồng phục của đội đến thì nhất thời mắt sáng ngời.

Mẹ kiếp, đây là sự khác biệt giữa mỹ nữ và kẻ thua cuộc à?

Sao mà chị dâu nhỏ mặc đồng phục lại dễ thương như vậy, Lão đại là đang đưa linh vật của đội đi xem thi đấu à.....

Gun quan sát sân thi đấu, nhìn thấy trong khu nghỉ ngơi của SP cách đó không xa, các ông chủ khu vực Trung Quốc cùng các cao thủ đều đã có mặt.

Đây là trận chung kết toàn quốc.

Mà người huynh đệ cùng nhau uống rượu hôm qua, giờ đang ngồi ở hàng thứ nhất phía nhất bên phải.

Anh không nói một lời, lười nhác đi qua, ngồi ở khu nghỉ ngơi của K&K, hàng thứ nhất bên trái.

Khác với vẻ nghiêm túc của các cao thủ bên phía SP.

Anh ngồi xuống, liền gác chân lên vắt chéo, đem thẻ tác nghiệp đang đeo trên cổ tháo ra, quấn sợi dây mấy vòng, để trên đùi.

Trên màn hình lớn, MC đang giới thiệu các câu lạc bộ và chiến đội dự thi lần này.

Ổng kính không ngừng lướt qua những gương mặt, tiếng vỗ tay lớn nhỏ vang lên không ngừng, còn có tiếng fan kích động giao lưu. Sân vận động rất lớn, tất cả người đến xem đều được xếp ngồi phía sau, phải nhờ màn hình lớn quét qua mới có thể thấy mặt thần tượng với tuyến thủ yêu thích của mình, còn cố tình thừa nước đục thả câu, giới thiệu SP và K&K ở sau cùng.

Cuối cùng.

Đồng Niên đi theo anh, ngồi xuống.

Không phải chưa từng cùng anh đi xem trận đấu, nhưng những trận lớn như thế này, còn có nhiều người xem như vậy, làm cô hơi sợ.

Mặc đồng phục của K&K, ngồi bên cạnh Gun, nghĩ như vậy, liền cảm thấy thật khó tin.

Lần đầu gặp nhau ở sau quầy hàng của quán net, cô đang buồn ngủ, không có việc gì làm, một tay gõ bàn phím.

Cô không thích chơi game, thật sự cũng không thích thú với mấy biểu tượng trên máy tính.

Cho đến khi, có một bàn tay con trai đưa tới.

Ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, cứ như vậy chống lên quỳ.

Cô theo bản năng ngẩng đầu —————

Từ tay tới cánh tay, hướng lên trên là cổ áo sơ mi vải bông màu đen....Người này, hình như tâm tình không tốt, khoác theo một ba lô màu đen rất lớn, đan cánh tay lại chống lên quỳ thủy tinh: “Chỗ này mở suốt đêm phải không?”

...

Cô đã hồi tưởng lại đêm đó vô số lần, lần nào cũng cảm thấy không chân thật.

“Hàn Thương Ngôn?” Cô nhỏ giọng gọi tên anh.

“Ừ.” Anh trả lời, không nhìn cô mà vẫn tiếp tục nhìn màn hình lớn.

“Em.....muốn kết hôn.”

Tối hôm qua, anh cũng đã tự hỏi mình có muốn hay không.

Lúc đó cô vẫn còn ngây ngốc, kết quả là trăn trọc nửa đêm không ngủ được, hối hận vì chưa nói “muốn”.

...

MC hưng phấn giới thiệu thành tích vẻ vang từ trước tới nay của K&K...

Gun không nói gì, ngoắc ngoắc ngón tay với cô.

Dạ? Đồng Niên nghe lời, ghé đầu qua.

Giọng nói của anh rót vào tai cô: “Nhìn màn hình lớn.”

Màn hình lớn?

Cô quay đầu lại.

Trên màn hình lớn, đang quay khu nghỉ của K&K, có Gun và cô...

Lưng cô cứng đờ, không dám nói nhiều, cũng không dám nhúc nhích, ngồi bên người anh.

Gun ngồi thẳng lưng, gật đầu ra hiệu chào màn hình, coi như là đang chào khán giả ở đây. Những người từng là fan của anh, của solo, của appledog, còn có những chiến đội khác của solo nữa, đều ngàn dặm xa xôi đến đây, thấy được hình ảnh này thì đều kích động thét chói tai.

Lúc này, ở đây, giờ phút này, anh không chỉ là Hàn Thương Ngôn của riêng mình cô.

Mà là...của mọi người

“Không thành vấn đề,” anh mỉm cười với màn hình, trên mặt vẫn hiện ra lúm đồng tiền nhợt nhạt, “Thi đấu xong liền kết hôn.”

Ngoại trừ cô ra, không ai biết anh đang nói cái gì.

Chỉ biết là anh đang nói chuyện với cô gái bên cạnh.

Hàn Thương Ngôn anh cũng không phải là người hay thể hiện cảm xúc ra ngoài, tình cảm ở trong lòng, cũng không nhất thiết phải lãng mạn, không cần thiết.

Cả đời dài như vậy, đều muốn ở cùng em.

Đồng Niên.

“Biết bao lần phải đón nhận những nụ cười giấu cợt cùng những ánh mắt sắc lạnh...

Nhưng tôi vẫn chưa bao giờ từ bỏ đi lý tưởng trong lòng...

Trong một lúc hỗn loạn...dường như đã mất hết mọi cảm giác

Vô tình những cảm xúc trong lòng đã trở nên nhạt.....Liệu có ai hiểu cho tôi ?

Xin hãy tha thứ cho tôi cả đời cứ buông thả theo đuổi tự do...

Nhưng lại sợ rồi một ngày mình sẽ vấp ngã

Ai cũng có thể phản bội lại lý tưởng

Chỉ sợ rằng một ngày nào đó rồi cũng chỉ còn lại mình tôi với bạn”

《 Trời cao biển rộng 》

CÁ MỤC HẦM MẬT

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Phiên Ngoại

Hôm nay là ngày lễ tình nhân, sinh nhật của người nào đó.

Lão đại không hề biết bên trong câu lạc bộ K&K đang mở party. Tại sao lại không biết? Vì mọi người muốn cho lão đại một sự bất ngờ. Cho nên, lúc Gun mặc bộ đồ mùa đông, đeo cặp xéo đen từ cơn giá lạnh ở sân bay trở về, lúc lên thang máy lên lầu trong đầu còn đang suy nghĩ kế hoạch huấn luyện đợt sau. Sẵn tiện điểm danh một lượt, lỡ mà ai hôm nay đi chơi lễ thì đành xin lỗi trước vậy.

Khi thang máy mở ra trước mắt Gun, anh ngậm sigum từng bước từng bước đi ra, cởi áo khoác đông vắt lên tay phải rồi ném xuống cái ghế trước bàn.

Không có ai?

Gun liền queo sang hành lang đi tiếp, tới phòng huấn luyện nghe thấy tiếng súng nổ vang trời. Gun mới ló đầu ra, Demo lập tức quơ bình rượu xanh trong tay: “Lão đại! Chị dâu đang đợi anh kìa!”

Ầm ầm! Anh lập tức lặng người. Cả căn phòng toàn là chai rượu, không có một ai tỉnh táo cả.

Tiếp theo đó, trước cửa cũng không có ai, Grunt thì nằm dài bên cửa sổ gọi điện thoại nói nhỏ với Ái Tĩnh, chặc chặc: “Thằng DT này nham hiểm quá, vì muốn hẹn hò với bạn gái, dám chuốc say vợ của Hàn Thương Ngôn.”

Đi tới cuối hành lang, bên tay trái là phòng của Hàn Thương Ngôn. Anh cầm tay nắm cửa chau mày suy nghĩ sau đây sẽ xảy ra chuyện gì đây. Sau khi diễn tập vài cảnh trong đầu mới vặn tay nắm, bước vào trong.

Bên trong tối đen như mực. Gun định mò kiếm công tắc đèn không ngờ sờ trúng một bàn tay mềm mại. Cảm giác rất quen thuộc ập tới...

“Sinh nhật vui vẻ, sinh nhật vui vẻ, sinh nhật vui vẻ.” Tiểu Vuơ Ngư ôm eo anh: “Mau nói là anh rất vui đi...”

“... Anh rất vui.”

Anh còn định hỏi cô nhưng chưa kịp hỏi môi dưới đã bị cắn lấy, lưỡi từ từ chui vào. Ừm, có vị bia, rượu trắng, rượu mai, rượu đỏ...

Anh nhắm nghiền mắt, nén giận. Mẹ nó, ai dám chuốc cô ấy say thế này!

Bàn tay nóng hôi hổi học theo cách thường ngày của anh, sau khi sờ tới cổ anh liền đè anh xuống, hôn một cách vui vẻ. Gun không còn cách nào khác, đành phải kéo hai chân của cô ôm lấy eo mình, dùng chân mò mẫm khắp nơi trong đêm tối để kiếm cái ghế, đáng tiếc kiếm không ra.

Hết cách, chỉ có bên mép cửa sổ. Mới ngồi lên đó, cô lại hào hứng đè anh nằm xuống. Anh chưa kịp phản ứng, sau đầu đã đập mạnh vào cửa sổ thủy tinh.

Mẹ nó....

Xoẹt một tiếng, dây kéo nhanh chóng bị kéo xuống...

“Đông Niên” Gun cố gắng để giọng nói được bình ổn: “Còn một tháng nữa là kết hôn rồi. Một tháng, ba mươi ngày, bảy trăm hai mươi giờ, bốn mươi ba ngàn hai trăm phút. Em ráng nhịn nha...”

Bộ đồ thể thao bên vai phải bị kéo xuống.

“Để anh, để anh...” Ngày mai còn phải thi đấu, không thể làm khó coi quá để đám quý con đó nhìn ra được.

Gun mò tìm dây kéo rồi kéo mạnh xuống. Người hơi ngửa về trước, hai tay để sau lưng cởi bỏ bộ đồ thể thao. Còn chưa vứt áo xuống, dây nịt đã bị Đông Niên kéo ra...

Đôi môi nóng ẩm, hôn lên sống mũi, lên mí mắt của anh. Anh cố gắng để bản thân nghĩ tới những thứ thuần túy hơn: ví dụ như cuộc thi ngày mai với SP anh sẽ đổi hết đám quý con đó để đội hai dũng mãnh thay thế.

Trong đêm tối, Đông Niên ngừng lại vài giây, ánh mắt chờ đợi nhìn anh, gương mặt hỏi: “Sao anh không làm gì hết?”

...

Bàn tay to lớn để đằng sau cổ của cô, anh khàn giọng nói: “Lần đầu tiên... không biết phải làm sao đây?”

...

Hả? không phải nói chuyện này không cần dạy cũng tự biết sao?

“Vậy... để em thử nha.” Cô cũng không chậm trễ, mơ mơ hồ hồ cởi bỏ dây lưng của anh, quăng xuống đất. Sau đó cố gắng bò lên trên, mơ mơ màng màng định cởi quần jean của anh.

Gun dựa vào cửa sổ lắc đầu với hành động của cô, giơ tay nhắc cô lên đặt trên đùi mình. Trong đêm tối, hai bàn tay nắm lấy áo ngực của anh rồi lập tức cởi nó ra. Ánh mắt của cô càng rực sáng hơn. Gun có cảm giác như mình đang bị ăn thịt...

Vì vậy, sau khi đặt cô ngồi xuống đất, chân không nháy xuống, nửa người trên trần trụ áp mặt xuống nhìn vào mắt cô và nói: “Làm thật sao?”

Cô ừ một tiếng, càng nghĩ càng vui, nhỏ giọng nói: “Quà sinh nhật, lại còn là lễ tình nhân.”

...

Tự nhiên có cảm giác bị thị tẩm. Anh nửa cười nửa không dò xét cô: “Lát nữa không được khóc.”

Cô ngờ ra: “A?...” Có hơi sợ “...Anh có thuốc cảm không? Dạng không chống ngủ đó. Em uống một viên là ngủ say à.” Có lẽ sẽ không biết đau ?

“...”

“ Không sao. Nếu như em đau, anh đỡ em là được rồi, em dễ dỗ ngọt lắm.” Cô thuyết phục bản thân mình trước.

Sau đó dứt khoát đi qua ôm lấy vòng eo để trần của anh.

Anh thật sự không nghĩ sẽ trải qua ngày sinh nhật như vậy, mới bước vào đã bị bạn gái của mình lột sạch. Bây giờ giống như đang cười trên lưng hổ khó bước xuống, có nên tiếp tục? Sẽ khó ăn nói với ba mẹ của cô ấy... Cũng sắp đám cưới rồi.

Không tiếp tục? Hiển nhiên, mồ hôi trong lòng bàn tay đang nhắc nhở anh lần này khỏi chạy rồi.

Anh cúi người nhắc bổng Đông Niên, cố gắng bắt đầu từ giây phút này trở đi mọi thứ đều trở nên ảo mộng và tươi đẹp. Bé con say rượu nhưng không mơ hồ, không thể để cô ấy chịu thiệt thòi.

...

Sau đó buổi sáng ngày hôm sau, khi Đồng Niên ôm lấy chân, vất óc suy nghĩ về những kí ức tươi đẹp đêm qua nhưng chỉ có vài cảnh rõ nét. Ví dụ như anh ấy bóp ngực mình giống như đang nặn bánh...

Cùng thời gian đó, Gun đang đứng trước bàn lớn ở dưới lầu cao ốc, nhai ngẫu nhiên kẹo trái cây trong miệng, cúi đầu nhìn đồng hồ.

Ở xa xa, thành viên của K&K đang liều mạng chạy về hướng này. Khi mọi người lần lượt tới nơi, Demo nước mắt nước mũi chạy tới ôm lấy đùi Gun mà khóc lóc: “Lão đại em không chạy được nữa, thật sự không phải do tội em làm mà...”

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Mở Đầu Mỗi Tình Rau Diếp Đẳng

Chương 2: Chơi Game!

Chương 3: Tuyển Thủ Nhà Nghề?

Chương 4: Tuyển Thủ Nhà Nghề

Chương 5: Câu Lạc Bộ Chuyên Nghiệp?

Chương 6: Câu Lạc Bộ Chuyên Nghiệp!

Chương 7: Gun Thần?

Chương 8: Thần Gun!

Chương 9: Đại Ma Đầu?

Chương 10: Đại Ma Đầu

Chương 11: Người Sáng Lập?

Chương 12: Người Sáng Lập

Chương 13: Tình Địch?

Chương 14: Tình Địch!

Chương 15: Cao Thủ Trong Cuộc ?

Chương 16: Cao Thủ Trong Cuộc !

Chương 17: Xem Mắt?

Chương 18: Xem Mắt

Chương 19: Đếm Ngược Thời Gian Đến Khi Chia Tay?

Chương 20: Chia Tay Không Đúng Lúc !

Chương 21: Đôi Tất Có Tai?

Chương 22: Đôi Tất Có Tai (...)!

Chương 23: Chuyên Gia Tin Học?

Chương 24: Chuyên Gia Tin Học !

Chương 25: Tặng Quà?

Chương 26: Tặng Quà (?.?)!

Chương 27: Bắt Đầu Lại Từ Đầu?

Chương 28: Bắt Đầu Lại Từ Đầu

[Chương 29: Hàn Thương Ngôn?](#)
[Chương 30: Hàn Thương Ngôn](#)
[Chương 31: Ca Cơ?](#)
[Chương 32: Ca Cơ](#)
[Chương 33: Theo Đội?](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35: Nhớ Nhung?](#)
[Chương 36: Nhớ Nhung !](#)
[Chương 37: Mật Thất Phong Bạo](#)
[Chương 38: Mật Thất Gió Lốc](#)
[Chương 39: Cấp Bốn Tọa?](#)
[Chương 40: Cấp Bốn Tọa](#)
[Chương 41: Em Thích Anh?](#)
[Chương 42: Em Thích Anh E](#)
[Chương 43: Đại Lừa Dối?](#)
[Chương 44: Đại Lừa Dối](#)
[Chương 45: Sư Thúc?](#)
[Chương 46: Sư Thúc](#)
[Chương 47: Huyền Thoại Ngày Xưa?!](#)
[Chương 48: Huyền Thoại Ngày Xưa??!](#)
[Chương 49: Vĩ Thanh: Cả Đời Dài Như Vậy.](#)
[Chương 50: Phiên Ngoại](#)